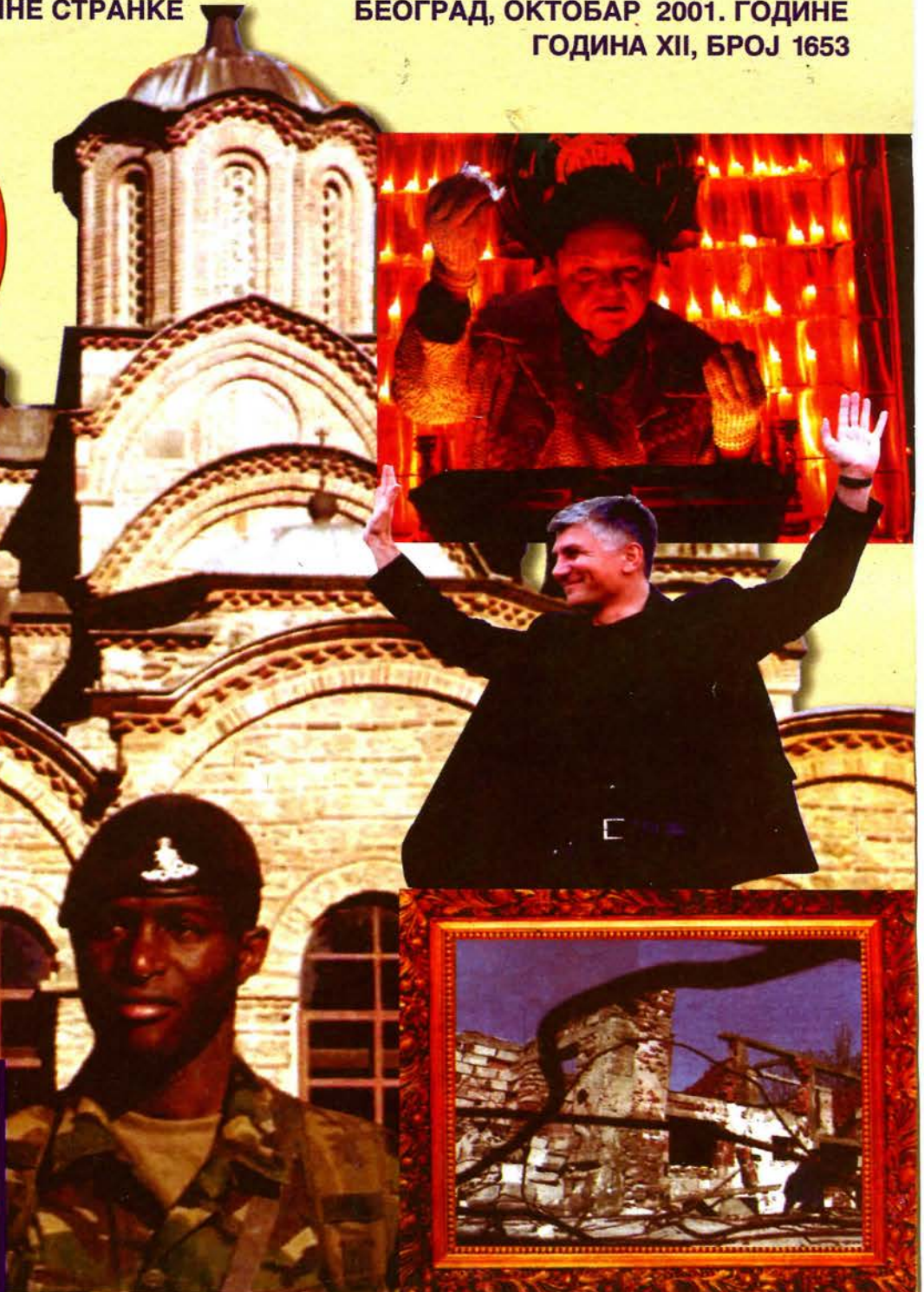

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, ОКТОБАР 2001. ГОДИНЕ
ГОДИНА XII, БРОЈ 1653

ТРАГОВИ НОВОГ СВЕТСКОГ ПОРЕТКА

СРПСКИ РАДИКАЛИ НА ИНТЕРНЕТУ!

Пут до истине иде преко

WWW.SRS.ORG.YU

**Српска
радикална
странка**

*Памет, знање и поштење!
Мудрост, храброст, поверење!*

Обећавали су реформе и демократију, добили смо прогоне и хапшења. О томе неки ћуте. Рекли су да ћемо боље живети, удесетостручили су порезе и цене. Живот обичног човека постаје неподношљив. За само неколико недеља интернет презентација Српске радикалне странке постала је најпосећенија у односу на све друге политичке странке. Путем интернет презентације Српска радикална странка сваког дана издаје саопштења за јавност, а сваког петка преноси комплетан садржај конференције за новинаре председника Странке, др Војислава Шешеља.

САБРАНА ДЕЛА ЛАЗЕ М. КОСТИЋА У ДЕСЕТ ТОМОВА У ИЗДАЊУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

**КЊИГЕ СУ У
ТВРДОМ
ПОВЕЗУ СА
ЗЛАТОСКОМ**

**КЊИГЕ МОЖЕТЕ КУПИТИ ПО ЦЕНИ ОД 1000 ДИНАРА ПО ПРИМЕРКУ
У СЕДИШТУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ, Трг победе 3, Земун
Све информације на телефон: 011/316-46-21**

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач:
др Војислав Шешелъ

Главни и одговорни уредник:
Синиша Аксентијевић

Заменик главног
и одговорног уредника:
Марина Рагуш

Издање припремили:
Весна Арсић и Владимир Ђукановић

Техничко уређење,
компјутерски прелом:
Северин Поповић

Унос текста:
Весна Марић

Фоторепортер:
Марко Поплашен

Лектура:
Весна Арсић

Секретар редакције:
Злата Радовановић

Председник Издавачког савета:
др Ђорђе Николић

Заменик председника
Издавачког савета:
др Бранко Надовеза

Издавачки савет:

др Војислав Шешелъ, Томислав Николић,
др Никола Поплашен, Маја Гојковић,
мр Небојша Величковић,

Александар Вучић, Драган Тодоровић,
Мирко Благојевић, Ратко Гонди,

Момир Војводић, Стево Драгишић,
Драгољуб Стаменковић,

Гордана Поп-Лазич, Лука Митровић,
др Бранислав Блажић

За штампарију:
Мирослав Драмлић

Штампа:

"Етикета", 20. октобра 2, 11307 Болеч

Редакција прима пошту на адресу:

"Велика Србија", Трг победе 3, 11080

Земун; рукописи се не враћају

Новине "Велика Србија" уписане су у
Регистар средстава јавног информисања
Министарства за информације под бројем
1104. од 5. јуна 1991. године.

ЦЕНЕ ОГЛАСА

Цена огласа за издање у
100.000 примерака: последња
колорна страна корица 100.000
динара; унутрашња колорна
страна корица 80.000 динара;
унутрашња новинска страна
60.000 динара; 1/2 унутрашње
новинске стране 30.000 динара;
1/4 унутрашње новинске стра-
не 15.000 динара; плус порез на
промет.

У ОВОМ БРОЈУ:

**Један поглед на све(т):
НЕДОДИРЉИВИ (ДО)ДИРНУТИ 2**

**Точак историје нико не може зауставити:
КРАЈ ЕПОХЕ АМЕРИЧКОГ
ТЛАЧЕЊА СВЕТА 8**

**Интервју са Владимиром Кршљанином:
ПРАВОМ ПРОТИВ ХАГА 19**

**Народни једи у годину дана:
РЕВОЛУЦИОНАРИ И РЕАЛНОСТ 27**

**Изјава једног премијера:
"НЕЋУ СЕ ВИШЕ ВОЗИТИ АВИОНОМ
СТАНКА СУБОТИЋА" 31**

**Капетанов хоби:
НУМИЗМАТИЧАР КАРЛЕУША 37**

**Поводом образовања у Срба:
КУДА НАС ВОДИ
НОВО ОБРАЗОВАЊЕ 40**

**ЈЕСУ ЛИ СЕКТЕ НАША
БУДУЋНОСТ? 51**

**Срби и Хрвати:
"ПРЕЖИВИО САМ СВЕ ТО" 60**

НЕДОДИРЉИВИ (ДО)ДИРНУТИ

Све велике трагедије су до Америке допирале само преко слика, малих или великих екрана. Тешко прихватљива за америчку публику била је и национална трагедија која се, ето, заиста догодила код њих, усред Њујорка (и Вашингтона) у тим размерама. На крају, они је и нису баш свим ни прихватили

Догодило се и немогуће - напад на Америку. Да ли је био невероватнији Америци или остатку света, тешко је рећи, с обзиром на то да је остатак света сматрао немогућим углавном само оно што и Америка, а то је да је немогуће да се било шта ружно деси Америци или Американцима. Оно што је понекад и бивало у виду појединачних терористичких напада на недодирљивом континенту брзо је падало у заборав под слојевима углачаних и дозираних слика лепе стварности и најчувенијег америчког гесла - Све је под контролом!

Употреба уметности

Све велике трагедије су до Америке допирале само преко слика, малих или великих екрана. Стварне трагедије су се

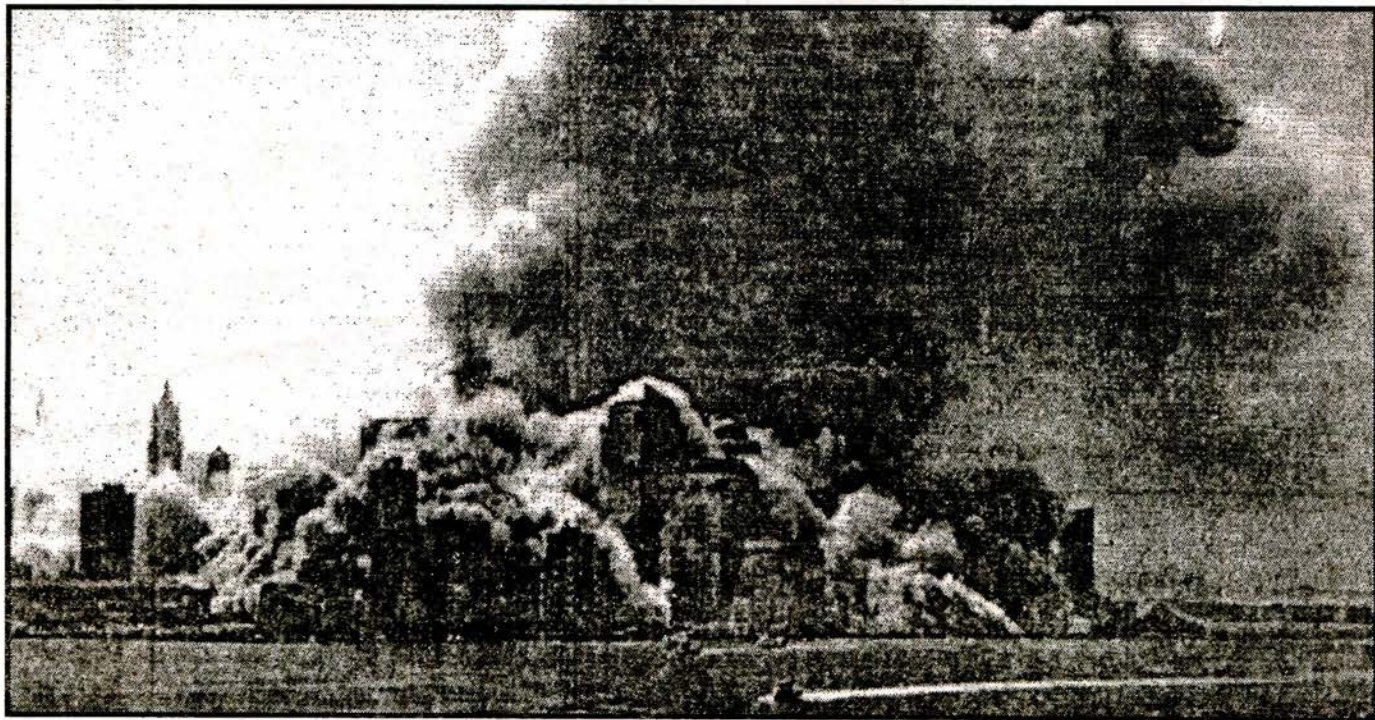
догађале другима, далеко од удобних фотеља испред телевизора, а измаштане су бивале наручене од Холивуда не би ли утерале мало адреналина у умртвљену америчку крв. Да ни уметност у Америци није само уметност, најочигледније потврђују филмови - сваки жанр има улогу да ружну страну стварности и карактера смести у оквире туђих живота што би требало истовремено и да опомиње и да теши - видите како су лоши и како живе они који нису били тако добри да се роде као Американци!

Један од најсвежијих примера је амерички филм "15 минута", летос приказиван у београдским биоскопима са Робертом де Ниром у главној улози: да би се домогли својих 15 минута славе неколико криминалаца снима своје "послове" намеравајући да пред камерама

убију и славног полицајца. На питање дали су за ову филмску сатиру биле неопходне роле источноевропских криминалаца да би се доказала данашња злоупотреба медија у Америци (и улоге негативца играју руски глумац Олег Тактаров и Чех Карел Роден), амерички редитељ Џон Херцфилд је одговорио: "То је био један од начина, драматуршки оправдан и инспиративан. Уосталом, за продуценте, али и за америчку публику било би тешко прихватљиво да су овакви ликови Американци".

Употреба медија

Исто тако тешко прихватљива за америчку публику била је и национална трагедија која се, ето, заиста догодила код њих, усред Њујорка (и Вашингтона)

Београђанин који последњих пет година живи у Вашингтону каже: "Немам праву слику догађаја. И ми овде гледамо Си-Ен-Ен".

у тим размерама. На крају, они је и нису баш сасвим ни прихватили. Прве вести неизбежног Си-Ен-Ена биле су крајње оскудне, једноличне и сводиле се на неколико безброј пута поновљених реченица којима се преносило оно што се иначе види на снимку. Испоставило се да првобитна шкртост у Си-Ен-Еновим информацијама није баш последица несналажљивости, већ опрезност строго контролисаног медија да и у шокантним ситуацијама ради под аутоцензуром, до поновног успостављања државне контроле. Тако, недељу дана после трагедије, број настрадалих у Њујорку је несразмерно мали у односу на вероватно могућ (једва да је нешто преко пет хиљада, иако се зна да је у две зграде "близнакиње" Светског трговинског центра радило преко 50.000 људи).

Али овај податак и не треба да говори о стварном броју жртава, он треба да минимализује ефекат терористичког напада у поручу терористима, и да дозира сопствену несрећу у границама прихватљивог за ненавикнуте америчке уши. Како ми имамо искуства са медијима, радије се распитујемо код познаника који су најближи месту догађаја. Али нико није довољно близу. Тако Београђанин који последњих пет година живи у Вашингтону каже: "Немам праву сли-

ку догађаја. И ми овде гледамо Си-Ен-Ен".

Употреба силе

И ма колико подаци били важни за праву слику догађаја, у овом случају

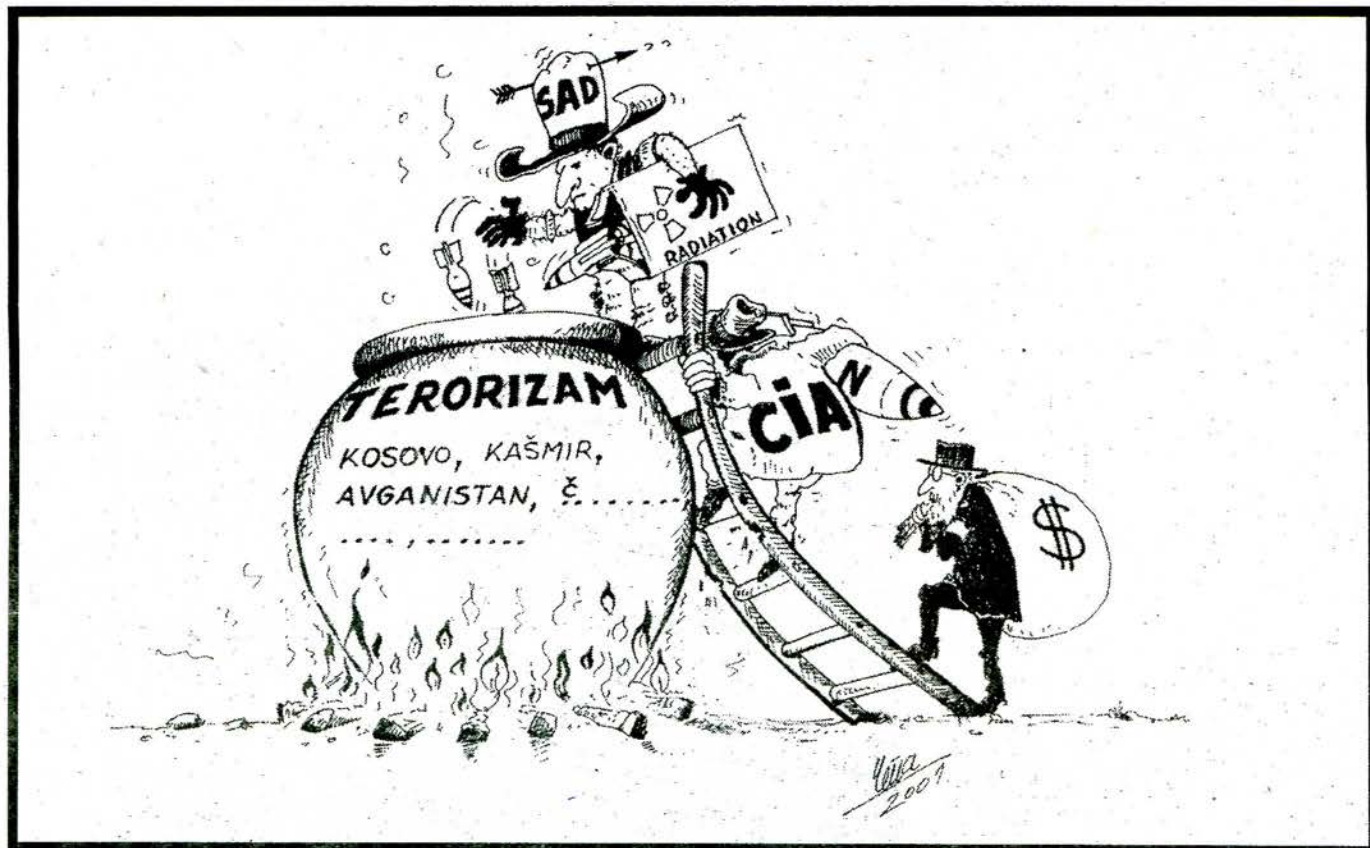
суштина је у самом чину напада. Неко се усудио да нападне господара планете, онога који одређује правила понашања у свакој држави, неко се усудио опамари светског полицијца и да удари на његове симболе економске и војне моћи, Светски трговински центар и Пентагон, а по свој прилици нису успели и планирани напади на Белу кућу, Кемп Дејвид и ко зна још које симболе. Неко се усудио да додирне недодирљиве.

Терористичке акције су такорећи миниовност и за Европу, а о Блиском и Далеком истоку, Африци, Јужној Америци да се и не говори. И свуда су биле уперене терористичке акције припадника једног народа (или вере) против становништва суседне државе (или вере). Тензију је свуда одржавала Америка, помажући терористима, у складу са својим аспирацијама према нападнутој држави. Финансирала је, обучавала, наоружавала терористе и ослобађала им територију бомбардовањем цивилног становништва. А свом становништву, свом народу поручивала да се на другој страни планете, у туђој држави, бори за његове интересе, за интересе Америке.

Употреба речи

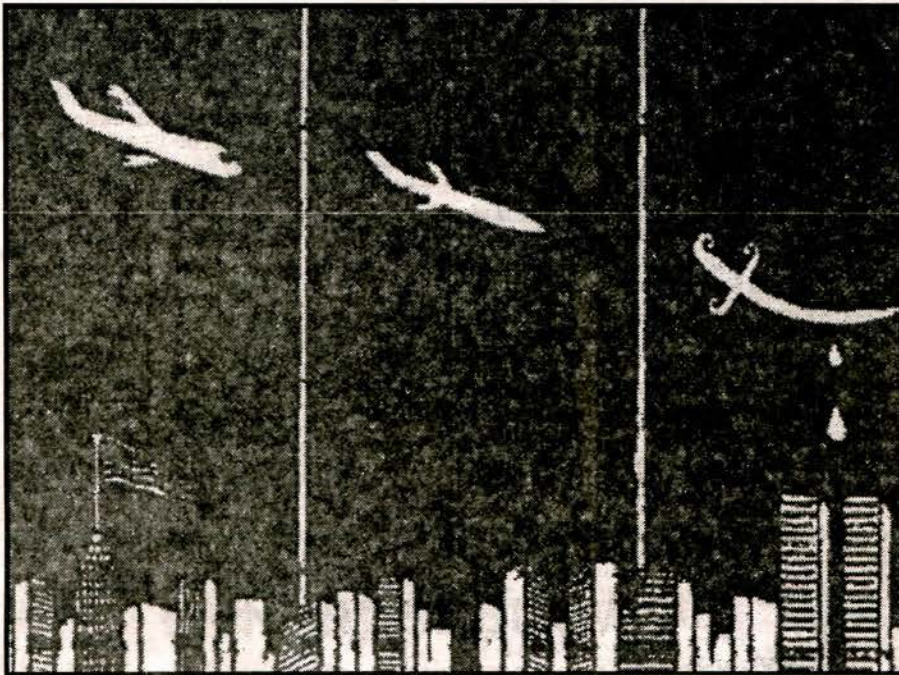
Шта сада поручује и обећава Америка свом народу? Освету, одмазду, рат, силу, смрт... Шта поручује свету? Освету, одмазду, рат, силу, смрт...

Председник Сједињених Америчких Држава, Џорџ Буш млађи поручује својој нацији на дан трагедије: "По-

Ових дана је председник САД Џорџ Буш изјавио: "Сједињене Америчке Државе су уједињене, слобода и земље света су на нашој страни. То ће бити монументална борба између добра и зла у коме ће добро победити".

Многе земље света већ више десетина година воде борбу против терористичког зла и није им помогло то што су на њиховој страни добро и слобода. На супротној страни, уз терористе, непосредно или посредно, најчешће је била управо Америка. Поставља се питање - вреди ли бити на нечијој страни, ако је ово борба између два зла?

казаћемо свету да ћемо положити овај тест. Тероризам против наше нације неће остати незауважен".

Сутрадан, 12. септембра поручује: "Овај напад је, у ствари, објава рата Америци, и Америка ће овај рат добити. Овај срамни чин масовног убиства извршен је с намером да се уплаши наш народ и изазове хаос, али то им није пошло за руком... Наша земља је јака. Терористи могу да уздрмају темеље наших највећих зграда, али не могу ни да такну основе на којима почива Америка... Сједињене Америчке Државе ће искористити сва средства да би победиле непријатеља и окупиће цео свет у тим напорима..."

Бићемо стрпљиви, бићемо усмерени и бићемо истрајни у својој одлучности. Биће потребно време да решимо ову битку, али нема сумње да ћемо је добити... Сједињене Америчке Државе су уједињене, слобода и земље света су на нашој страни. То ће бити монументална борба

између добра и зла у коме ће добро победити".

Следећег дана председник Сједињених Америчких Држава поручује: "Ово није терористички акт, ово је акт ра-

та... Борба ће потрајати и захтева одлучност. Ми ћемо победити, то је сигурно".

Три дана после напада, када му је Конгрес одобрио 40 милијарди долара "за антитерористичку акцију и друге потребе изазване новонасталом ситуацијом", Џорџ Буш млађи повишеним тоном изјављује: "Наш народ је у овом часу тужан. Али, нека нико не гаји икакве илузije. Ми смо истовремено јаки и одлучни. Пред нама је могућност да учинимо нешто значајно за будуће генерације и да удруженим снагама збришемо тероризам, прогонимо га и позовемо на одговорност".

Истовремено, заменик министра одбране Пол Волховиц изјављује: "Није реч само о хватању криваца, већ о уништавању њихових скровишта, система који их подржава. Казна не може мимоићи државе које спонзоришу тероризам", а сутрадан ће нешто слично рећи и Колин Пауел, шеф дипломатије: "Сједињене Америчке Државе ће мерити степен својих односа према појединим државама према томе како се оне одnose према тероризму".

У суботу, 15. септембра, када му је Конгрес дао сва овлашћења да "употреби све расположиве и одговарајуће мере", позивајући све сународнике који носе униформу да буду спремни (око 50.000 војника из резервног састава), Џорџ Буш поручује: "Нико не треба да извлачи погрешне закључке из суза Американаца, јер се испод њих крије снажна одлучност да се овај рат добије и ми ћемо га добити".

У наредна два, три дана је потпредседник Сједињених Америчких Држава Дик Чејни рекао да нема сумње да је Бин Ладен умешан у нападе на Америку, а Џорџ Буш да га жели живог или мртвог, отварајући тиме лов на Бин Ладена који је осумњичен, али - још увек без доказа. Сам Бин Ладен је од првог дана порицао своје учешће у терористичком нападу на Америку, мада је уједно и честицао "извођачима радова".

Све су чешће и отвореније сумње које провејавају да је за напад одговоран управо МОСАД, америчка ЦИА, или обе службе заједно. У прилог томе светом кружи просто невероватна информација - да је један од авиона који су ударили у Светски трговински центар носио ознаку SQ33NY која се преведена на фонт слова Wingdings на рачунару претвара у сликовне симболе ✦➔■□&☆. Недвосмислено су јасни симболи бомбе, авиона, две исте зграде, и смрти. Једино се Давидова звезда наизглед не уклапа; или је то потпис?!

На питање да ли су за ову филмску сатиру биле неопходне роле источноевропских криминалаца да би се доказала данашња злоупотреба медија у Америци (улоге негативаца играју руски глумац Олег Тактаров и Чех Карел Роден), амерички редитељ Џон Херцфилд је одговорио: "То је био један од начина, драматуршки оправдан и инспиративан. Уосталом, за продуcente, али и за америчку публику било би тешко прихватљиво да су овакви ликови Американци".

Употреба рата

Између постављања рокова за изручење Осаме бин Ладена и тражења помоћи, пре свега од чланица НАТО-а, и остатка света, не изузимајући ни свог традиционалног ривала - Русију, Америка очекује да све државе стану на њену страну, и то не само декларативно. При том користи речник типа - ко није са нама значи да је против нас и биће кажњен због тога. Одговор Осаме бин Ладена је позив свим муслиманима света да се уједине и на његов знак крену у џихад, "свети" рат против свих осталих. И

док се самоубилачки и свеуништавајући дијалог са две стране планете одвија пред публиком остатка света, декор се у позадини мења - нагомилавају се амерички бродови близу Омана, тамо одакле је најлакше нациљати Авганистан из кога одлазе колоне избеглица у суседни Пакистан.

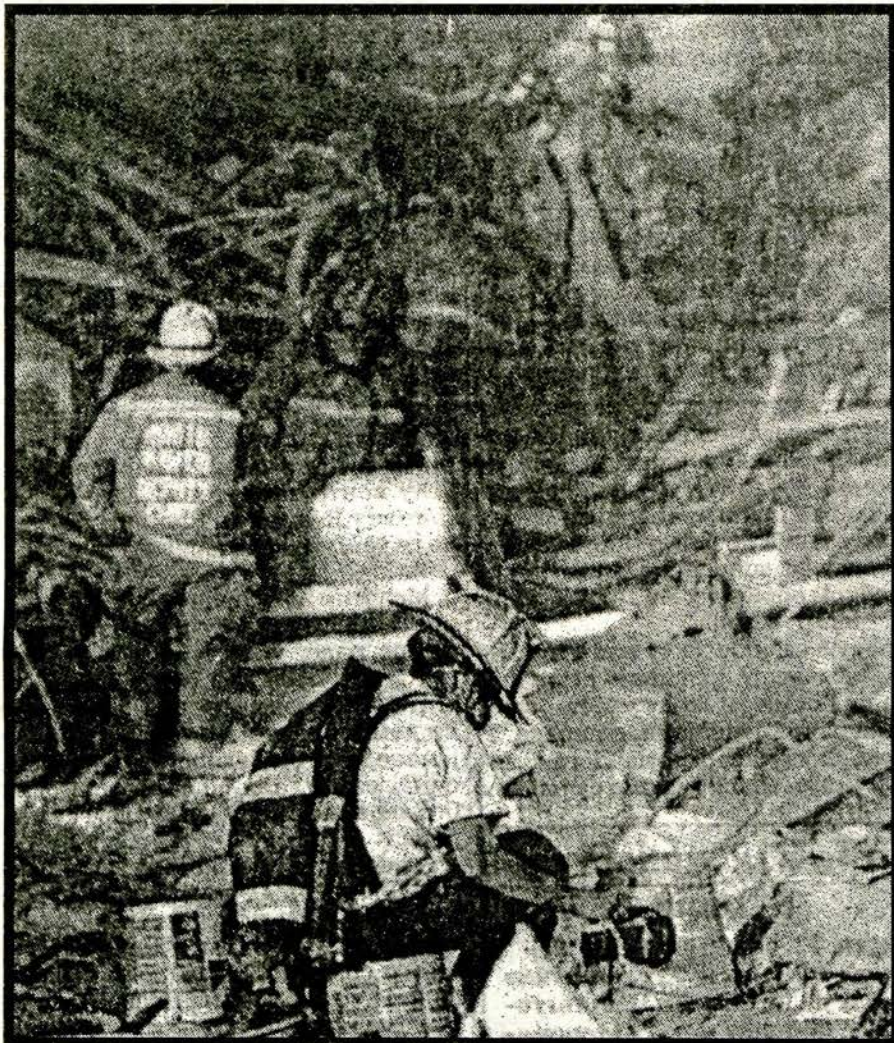
Ако бисмо за тренутак узели за озбиљно чињеницу за коју су и лаици чули да постоји у сваком правном систему - да нико није крив док се не докаже, испоставља се да је најјачи израз који се може прикачити Осаме бин Ладену - осумњичен. То би значило да амерички пред-

седник само на онову сумњи и претпоставки јавно тражи главу Осаме бин Ладена: "Желим га живог или мртвог"! Толика острашћеност против недоказаног кривца упућује бар на три закључка: 1) амерички председник има трауме из детињства; 2) амерички председник има трауме из детињства и 3) амерички председник има трауме из детињства. Најсликовитија асоцијација која потврђује да су трауме америчког председника истовремено и националне трауме Американаца јесте једна симпатична прича коју је пре неколико година наш војни коментатор и новинар Мирослав Лазањски испричао илуструјући њихов менталитет: приликом једног свог борава у Америци, у тренуцима разонеде неколико младића различитих националности заиграло је фудбал. У жару игре, Лазањски је случајно налетео на једног од Американаца и ударио га руком или ногом. Одмах се извинио Американцу и пошто није било повреда, игра је настављена. После краћег времена Американац је искористио прилику да из све снаге "случајно" удари "свог дужника" и прописно му се извини. Једноставно, то је било јаче од њега.

Осветољубивост као национална одлика карактеристична је за примитивне народе (Албанце) и оне који су прескочили неке еволутивне фазе у цивилизацијском развоју (Американце). Знајући за ову њихову особину цео свет страхује од америчке реакције на терористички напад на Њујорк и Вашингтон. Истовремено, многи су могли да виде и остварење неких својих интереса изазивањем такве реакције. Израелци би тако једним потезом постигли да Американци дотуку Палестинце с којима деценијама ратују. Јапанци би такође имали сатисфакцију за бацање атомске бомбе на Хиросиму и Нагасаки, што се сматра демонстрацијом америчке силе (пред Русијом). Зато су све чешће и отвореније сумње које провејавају да је за напад одговоран управо МОСАД, америчка ЦИА, или обе службе заједно. У прилог томе светом кружи још невероватна информација - да је један од авиона који су ударили у Светски трговински центар носио ознаку SQ33NY која се преведена на фронт слова Wingdings на рачунару претвара у сликовне симболе фонта. Недвосмислено су јасни симболи бомбе, авиона, две исте зграде, и смрти. Једино се Давидова звезда наизглед не уклапа; или је то потпис?!

Речи које су се често чуле ових дана и из Америке и са других страна биле су да ништа више неће бити исто. И то је највећа истина. Америка је додирнута и, очекивано за све, на рукама није остала позлата.

Весна Арсић

АМЕРИКА, НЕКАДАШЊА СИЛА ВЕЛИКА

Неколико догађаја је у данима пре велике "американске трагедије" обележило америчку размажено-диктаторску политику, демонстрирање силе новца у хуманитарне и оружане сврхе и лежерно планирање дуготрајне контроле живота на Косову са Шиптарима. Нешто од тога, или све заједно и још много више, вратило се као бумеранг право Џорџу Бушу и Американцима у лице

У свеопштој еуфорији око догађаја који су погодили Америку, а тиме и целу планету, непрестано се нагађа, а највише око тога - шта следи. Природно, јер дирнуто је у онога ко се наметнуо као најјачи, као онај ко се за све пита и ко о свему просуђује и пресуђује. Не само да је дирнуто, него је забоден прст у једино око Киклопу који није довољно видео ни са оним једним оком, а тек сада, у свом слепилу, не очекује се да сагледава ствари на основу њихове узрочно-последичне везе. Он само тражи освету, тражи туђи бол као сатисфакцију за сопствени.

Ако бисмо пратили след догађаја обрнуто хронолошким редом, што

значи од дана када је за Американце и све остале све постало другачије, а за нас Србе, гле, све је постало исто (и њихове зграде могу да горе и да се руше као наше) дошли бисмо до догађаја који сада, пост фестум, постају веома интересантни и добијају нову димензију занимљивости.

Конференција о расизму - бизарни шоу

Данима пре велике "американске трагедије" стизале су вести о непредвидивој пропасти конференције Уједињених нација која се одржавала у јужноафричком граду Дурбану. На скупу који је трајао девет дана учествовало је

више од 160 земаља из целог света, (међу њима и Југославија), а тема је била расизам. Међутим, већ на самом почетку конференција је доживела дебакл.

Сједињене Америчке Државе и Израел напустиле су скуп због тога што су Палестинци, Арапи и исламске земље покушали да промовишу резолуцију којом се Израел осуђује за "расизам, апартхејд и геноцид", тражећи претходно да се свака реч која инсинуира такво значење на рачун Израела избрише из комплетног материјала. После демонстративног напуштања две велике силе (или лобија), делегати Европске уније и неких западних земаља су кренули у противнапад, а домаћин, Јужна Африка, некако је окончала овај "бизарни шоу" убеђивањем противничких табора да усвоје компромисну завршну Декларацију и Програм акције.

У завршним текстовима је изражена "забринутост због недаћа палестинског народа под страном окупацијом" и признато му је нестужииво право на самоопредељење и стварање независне државе, као и право на повратак палестинских избеглица у домовину. Истовремено је признато право на безбедност и свим државама у региону, укључују-

ћи и Израел. Усвајању овог текста је претходило инсистирање Сирије да се Израел прогласи за расистичку земљу, што је гласањем избегнуто. После усвајања, Сирија и неке арапске и исламске земље на једној страни, и Аустралија и Канада на другој страни су изразиле незадовољство текстом.

Осим расизма, на овој конференцији је покренута још једна врућа тема - ропство и колонијализам. И овог пута, гле чуда, највећа светска сила је била прозвана као империја која је своје богатство стекла трговином робљем и

Представници САД и Израела демонстративно су напустили конференцију Уједињених нација о расизму, због тога што је Израел означен као расистичка и геноцидна држава. На истом скупу је и САД означена као сила која је то постала захваљујући трговини робљем и отимањем и пљачкањем богатстава, превасходно "црног" континента, и која би требало све то да плати. Наравно, уместо репарација, само је обећана некаква сарадња.

пљачкањем и отимањем природних и свих могућих богатстава колонија, земаља које је силом окупирао. Превише је доказа и предуго је трајало ропство и колонијализам да би се могло порећи, али је зато дато извињење, не баш превише јасно обећана помоћ, али не и међународно-правни основ за репарације на којима су инсистирали многи афрички лидери. Признато је да су ропство и колонијализам довели до "масовних патњи и трагичних судбина милиона људи, жена и деце", што је први пут оцењено као злочин против човечности и изражено жаљење, а уместо репарација се апеловало "на оне који то још нису учинили да допринесу обнављању достојанства жртава и да за то пронађу одговарајући начин". Ипак, неки афрички представници су већ почели да тумаче овај текст као обећање "пакета европске помоћи Африци", кад већ не могу да остваре наплату репарација, док се делегати Европске уније бране тумачењем као "новим начином сарадње".

На крају, председник Јужноафричке Уније и домаћин конференције, Табо Мбеки није ни одржао завршни говор, који је у писаном облику достављен учесницима, и у коме наводи да је окончање хладног рата довело до тога да "неки преузимају ексклузивну позицију глобалног приказивања снаге", чиме намећу читавом свету сопствени политички и економски дневни ред. На кога је мислио - можете погађати само једанпут.

Хуманитарци на хуманом задатку просветљења муслимана?

Непуних месец дана пре напада на Америку, талибанске власти су ухапсиле 24 члана међународне хуманитарне организације "Шелтер нау интерне-

шенел", међу којима су, осим Авганистанаца, осморо странаца - четворо Немаца, две Американке и двоје Аустралијанаца под оптужбом да су се бавили ширењем хришћанства. С обзиром на строге талибанске законе који за превођење муслимана у хришћане предвиђају и смртну казну, овај догађај је изазвао велику пажњу међународне јавности. Дипломатама из Немачке, САД и Аустралије дуго није био дозвољен контакт са ухапшенима, као ни присуствовање суђењу, тако да је читав случај попримио злокобне размере. Како се испоставило, хуманитарна организација "Шелтер нау интернешенел" је немачки огранак америчке истоимене организације, а финансирале су је УНХЦР и немачка влада, која је само прошле године уплатила 1,1 милион марака. Такође, ова хуманитарна организација одржава веома блиске везе са црквеним круговима у Немачкој, а наведено је да је приликом хапшења пронађена литература о хришћанству преведена на локални језик.

Дан пре напада на Светски трговински центар, озваничена је идеја о могућој "трговини", размени страних хуманитараца за шеика Омара Абдел

Талибани, на челу са Осамом бин Ладеном, уз америчку подршку и наоружање у време ратовања са СССР-ом, најпре су извршили атентат на свог авганистанског противника, опозиционара Ахмада Шаха Масуда, а затим су кренули у напад на Америку.

Рахмана, осуђеног у САД на доживотну робију због планирања терористичких напада и управо - напад на Светски трговински центар 1995. године.

Талибани шаљу поруку?

У време светских интересовања за догађај у Америци на другој страни света, на северу Авганистана издахнуо је Ахмад Шах Масуд, омиљени војни лидер опозиционих Авганистанаца и противник талибанског режима, а тиме и Осаме бин Ладена. На њега су извршила атентат двојица Арапа који су се представили као новинари из Кабула, носећи камеру са килограмом експлозива. За нас ће бити интересантно да је Масуд, иначе веома омиљен међу авганистанским опозиционим становништвом због својих либералних, "проевропских" ставова, међу странцима добио надимак Маршал Тито. Ипак, његови противници, Талибани на челу са Осамом бин Ладеном, далеко боље опремљени и наоружани, уз америчку новчану и сваку другу подршку још из времена борби са СССР-ом, успели су да га потисну на север Авганистана, а потом, на превару и убију.

Припреме за суживот на Косову

Не рачунајући ни на какву опасност, и припремајући се за дуг и (по себе) безбедан живот негде тамо на Балкану, на Косову, Американци су почели да увежбавају нове игре. Тако су покупили Шитгаре који живе по Америци, сместили их у неки свој војни логор и дали им по 150 долара дневнице да глуме - сами себе у стварном животу. То им је потребно да би се што боље прилагодили животу на Косову и уклонили у средину у коју ће доћи. Наравно, нигде ни спомена о Србима. Као и увек, Американци боље знају ко (ће да) живи на Косову него ми чије је Косово, па су тако и ангажовали праве становнике, а не неке који тамо (више) не постоје. Штета, знам неке Србе који су отишли у Америку и који би, кад су већ тамо глумили и себе и Шитгаре, и у стварном и у нестварном животу, а можда и за мање паре. Овако, пропало је лак и добро плаћен посао.

Било је можда и неких интересантнијих или важнијих догађаја пре него што је постао свет другачији. Али ови су давали некако изразиту боју свемогуће америчке политике у њеној пуној снази. На некима као да су почеле да се појављују неке мале пукогине, и то су они који су у вези са Авганистаном (хапшење америчких хуманитараца и атентат на противника Талибана), што је требало да значи нову силу на помолу. И ма како одговорила Америка, знаће се да је амплитуда њене моћи управо прешла своју највишу тачку и почела да се креће наниже. Испочетка веома споро, али потом веома, веома брзо.

Весна Арсић

КРАЈ ЕПОХЕ АМЕРИЧКОГ ТЛАЧЕЊА СВЕТА

"Коме закон у топузу лежи, трагови му нечовјештвом смрде". Његошев стих из "Горског вијенца" најбоље се одсликава на примеру Сједињених Америчких Држава. Своје иживљавање и нечовештво спроводили су где год су сматрали да имају било какав интерес, а томе се једног дана морало стати на пут. На жалост Американаца, то супроставање слабијих било је за Америку веома болно

Рањивост САД-а је након рушења зграда Светског трговинског центра и дела Пентагона постала више него очигледна. Једанаести септембар је сигурно дан прекретнице у историји новог века. Пораз и понижење које су доживеле САД су свима јасно показали да се историја не може мењати, и да свака осиноост једном мора престати.

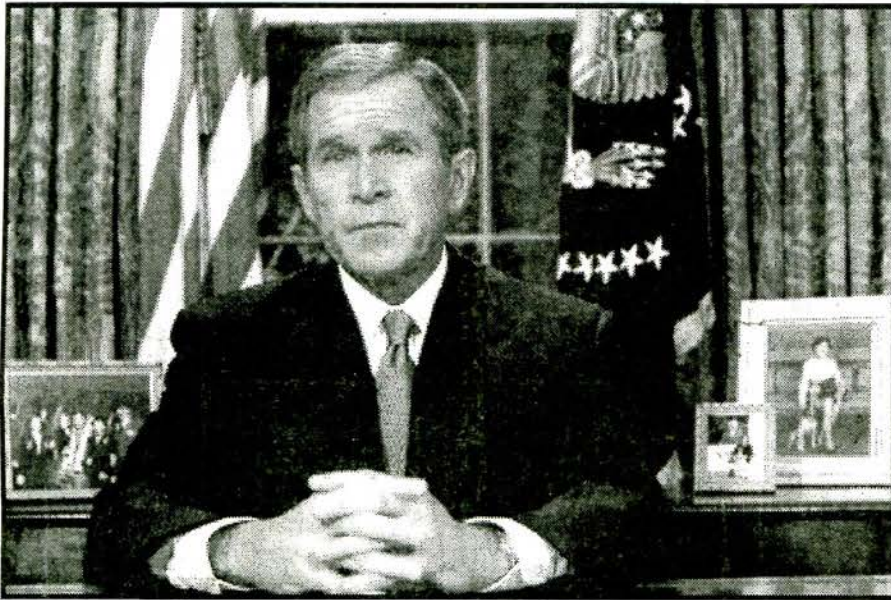
Аутор овог текста лично никада није могао да поверује да ће се толика сила у само једном дану показати као најобичнија трулеж. Дубоко у себи прижељкивао је да се Америци врати макар десети део онога што је она чинила свету од Другог светског рата до данашњих дана (до сада су извели око 250 војних интервенција). Међутим,

њој се то вратило са толиком каматом да се највероватније никада у животу неће опоравити. У једном дану страдао је комплетан капитал лихварских капиталиста у зградама Светског трговинског центра, одакле су се годинама финансирале бесомучне војне интервенције против свих оних који су желели да буду своји на своме, а нису могли, јер је то угрожавало глобализацију коју су спроводили рокфелери, сороши, ротшилди и њима слични. Страдала је и зграда која је до сада важила за најзаптићенију на свету-Пентагон. Грађена у сатанистичком облику пентаграмове звезде служила је највећим сата-

нистима овога света да из ње сеју смрт свуда по свету. Али Бог гледа и са каматом враћа. Немојте погрешно да схватите вашег аутора, јер њему сигурно није драго што је погинуо онолики невини свет, али једном се, па макар и на овакав начин, америчком злу морало стати на пут.

Можда вам је у свим догађајима око Америке остао незапажен један веома битан догађај који се одиграо у Белорусији само два дана пре него што су се камиказе у авонима закуцале у зграде по Њујорку и Вашингтону. Погађате, то је бриљантна победа Александра Лукашенка на изборима у Бе-

лорусији. Тај догађај је вашем аутору показао да Америка не може свуда да меша прсте и да се поред њеног неограниченог финансирања мизерних белоруских опозиционих партија један поносан народ, парама не може купити.

Податак да је опозиција у Белорусији добила само 15% поверења бирачког тела показао је целом свету сву демократичност Александра Лукашенка (јер да није такав не би сигурно добио 85% подршке грађана) и сву одлучност белоруског народа да се супротстави идеји новог светског поретка и колонијалистичког поробљавања. Лукашенкова победа, која се одиграла под окриљем свих могућих притисака западних земаља на њега и Белорусе, може да служи за узор целом човечанству како се брани интерес отаџбине. Покушале су прозападне странцице у Белорусији да Лукашенко оптуже за крађу избора, али њихова бројност на протестима није прелазила преко триста, што је јасан показатељ озбиљности њихових тврдњи. Наравно, те безначајне протесте ДОС-овски режим је пренео преко свих могућих медија у Србији, али слике слава и веселја Белоруса широм Белорусије због победе Лукашенка и националне опције нису желели да пренесу.

Но, било како било, САД сигурно једно дужице време неће моћи да се мешају у унутрашње ствари Белорусије. Колико је понижење Лукашенко на нео прозападној опозицији, а преко ње и западним непријатељима, показује чињеница да је разним светским невладиним организацијама допустио да контролишу изборе. Ниједна од тих организација није имала (иако су то сигурно желели и били спремни да ураде) ни промил могућности да лажира изборе, јер је Лукашенко био убедљив и бриљантан. Представници тих организација су морали да признају реалност и да честитају Лукашенку.

Само два дана након Лукашенкове победе у Белорусији, и стављања до знања народа Белорусије америчким злотворима да у Белорусији немају шта да траже, САД су доживеле највећи ударац од свог постојања. Данас су САД налик нокаутираном боксеру, који је баш до тог меча био шампион и нико га није могао победити. Међутим, наишао је неко ко је задао ударац од кога се такав боксер не може опоравити, али се још увек копрца. Колико ће се још САД копрцати видећемо у будућности, али непобитна је чињеница да је тај светски боксер нокаутиран не споља већ изнутра, што тај нокаут чини још болнијим.

Трулост доскора највеће светске силе јасан је знак да САД имају потпуно неспособну обавештајну службу (уз то изузетно корумпирану) и да је унутрашња безбедност те државе на јако ниском нивоу. Очигледно је да ће се у будућности САД морати много више себи окренути. То је шанса за будућност свих земаља које желе своју слободу. Американци неће имати могућност да

убудуће одвајају толика финансијска средства за војску, јер велики део њиховог капитала је отишао у неповрат заједно са рушевинама зграда Светског тргованског центра. Уз то, ако се дода чињеница да ће многи који су мислили да свој новац уложе у САД одустати од те намере због несигурности, остаје нам да закључимо да ће САД морати много више да се позабаве и да уложе позамашне своте новца у изградњу унутрашње безбедности.

Сада, када су многе банке и фирме чија су представништва била у њујоршким близанцима отишла у шуг и прашину по Вол стригу, капитал којим ће САД финансирати своје будуће пројекте у изградњи унутрашње одбране биће знатно оскуднији од оног на који су Американци навикли. Дефинитивно можемо да закључимо да од изградње спољашњег балистичког штита које су САД наумиле да изграде, поред свих могућих протеста Русије, барем у блиској будућности нема ништа. Уосталом, каква би корист била од тог штита када се показало да су САД изнутра рањиве. Све ово нам говори да ће финансирање америчке војске изван њених граница постати приличан луксуз за Американце. Зато са правом можемо очекивати да се у самом америчком конгресу ускоро покрену иницијативе за враћањем америчких снага из Европе. Самим тим очекивања свих нас усмерена су на то да се повуку и са подручја Балкана.

Наравно, све ово ће се дешавати кроз један дугорочни процес, али је свима јасно да Исток почиње полако да преузима примат у односу на Запад и да је будућност Србије окретање и сарадња са источним земљама. Што пре одлазећи режим ДОС-а у Србији то схвати, тим боље за Србију. Српска радикална странка ће знати да води исправну дипломатску политику, у то будите уверени.

Владимир Ђукановић

ИРАК

-ЗЕМЉА СЛОБОДЕ

Августа 2001. године навршило се дванаест година од када је Ирак ослободио Кувајт. Након тога, у јануару 1990. године, Американци су, заједно са својим западноевропским марионетама, извршили мучку агресију на Ирак. Једанаест година Ирак трпи санкције и бомбардовања, али једно је сигурно - из заливског рата Ирак ће изаћи као победник

Дванаест година је већ прошло од када је Ирак успео да ослободи Кувајт. Августа 1989. године ирачке трупе су победоносно ушле у Кувајт, и том приликом тај део ирачке територије вратиле под своју ингеренцију. За неупућене, Кувајт је део ирачке територије, коју је Енглеска отела од Ирака како би могла јефтино да експлоатише нафту и остала богатства која леже на том делу земљине кугле. Поносни народ Ирака није желео да неко са његове територије експлоатише нешто што му ни по чему не припада, и одлучио је да Кувајт врати под своју ингеренцију. Али, Ирачани очигледно нису знали да под кровом новог светског поретка не постоји могућност да тражиш оно што је твоје. У новом светском поретку да траже могу само моћни, док они слабији морају да слушају и да се повињују захтевима моћних. Садам Хусеин и храбри ирачки народ такву врсту пројекта нису желели да прихвате. Ослободили су Кувајт, али све оно што ће се касније догодити са Ираком остаће као најдрња мрља у историји човечанства.

Наредних једанаест година Ирак ће, поред тога што су му поново отели Кувајт, трпети санкције, бомбардовања, убијања његових грађана, једном речју трпеће све оно чега би се здрав људски разум морао да стиди. Ако би данас упитали неког да ли зна због чега се Ирак и данас бомбардује, иако је

повукао војску из Кувајта, иако чак има и зону забрањених летова, верујте да не би умео да вам одговори. На то питање не би умели да вам одговоре ни ови што га бомбардују.

Једноставно, они то раде из забаве, мислећи да је то видео игрица. Њима је довољно што им је неко напунио главу како је Садам Хусеин наводни диктатор и ево већ једанаест година бесомучно разарају несрећну земљу. Никог од њих није брига што је у Ираку убијено на хиљаде несрећних Ирачана. За творце новог светског поретка то су инсекти. Само у једном дану, приликом ко зна ког бомбардовања Багдада, Американци су у једном од склоништа убили 408 људи, међу којима је највише било жена и деце. За њих је то била, као и у многим случајевима код нас, колатерална штета, јер су они мислили да се у том склоништу крије Садам Хусеин. То је био њихов изговор за убијање 408 недужних Ирачана. И данас на том месту стоје силуете људи, који су остали залепљени за зидове од температуре коју је бомба створила.

Својевремено су истражитељи УН-а, када су уз дозволу ирачке владе дошли

да се увере да Ирак не прави никакво атомско оружје, завиривали Садаму Хусеину чак и у спаваћу собу. Дотле је ишла њихова дрскост. А онда су, када нису могли нигде да пронађу макар један доказ о прављењу атомског оружја, напустили Ирак, мада су се неки од њих толико „дрзнули“ и смогли храбрости да кажу како Америка без икаквог разлога терорише ову несрећну земљу. Наравно, како не би испали пред својом јавношћу поражени, Американци су ипак извели акцију бомбардовања Ирака, са образложењем како Ирак угрожава земље у региону, па чак и саме Сједињене Америчке Државе. Цинизам каквог нигде нема. И данас ова држава трпи бомбе, а да више нико не зна

зашто је амерички злотвори бомбардују.

Са друге стране, Ирак не попушта ни милиметар од одбране своје земље. Иако прилично уздрман са економског аспекта, и разорен од америчких бомби, Ирак не дозвољава да буде поробљен. Слободно можемо рећи да је Ирак држава која свима може да буде узор како се на достојан начин брани отаџбина. Ирачки народ није клонуо духом. Импозантно изгледа чињеница да без обзира ком друштвеном слоју припадате, у Ираку готово сви мисле политички исто. Сви желе да буду свој на своме и ту нема попуштања. Оно што су Американци замислили, а то је да бомбама слома дух овог храброг народа, очигледно није успело. Ирачани су данас још чвршћи у својим ставовима, и сви су спремни да стану уз Садама Хусеина како би се одбранили од америчког империјализма. Наравно, и они, баш попут нас, стрпљиво чекају повратак на своју земљу у Кувајту, исто као што и ми чекамо да се вратимо на слободно Косово и Метохију.

Ирак би, када би му се укинуле санкције, за годину дана постао мека и медина за бизнис. И данас важи за највећег произвођача сирове нафте, али му је једини проблем што не може да је

извезе, јер су му амерички злотвори увели монструозне санкције. Поред нафте, Ирак је веома богат земним гасом и фосфатом. То вам довољно говори колико је ова земља рај за здрав бизнис и добру зараду. Зато и није чудо што је Американци толико бомбардују. Навикнути да отимају оно што немају, намерили су се на Ирак, али по-

сле једанаест година све је извесније да ће морати да одустану од своје замисли. Хтели или не да признају, Американци морају да схвате да је, на њихову жалост а на срећу човечанства, Садам Хусеин постао лидер арапског света.

До пре неколико година Ирак је са земљама у региону имао готово увредљиве односе. Данас је прича сасвим другачија, јер су и те земље виделе какво им зло прети од Америке. Са свим околним земљама Ирак је отворио бесцаринске зоне. На тај начин Ирак је успео, колико-толико, да реши проблем хране. Највећи проблем за Ирак су лекови, због којих умире много Ирачана. Безобзирност коју у себи поседују Американци иде дотле, да су Ираку чак и лекови забрањени за увоз. У једном моменту, када су се лифтови у једној од багдадских болница покварили, Американци нису дозволили чак ни увоз делова за те лифтове. Тако су пацијенти били принуђени да иду пешке и до највиших спратова. Дотле је ишло нечовештво Американаца.

Ирак је дефинитивно победник залиског рата. Када ће Американци то коначно схватити остаје да се види. Једино што још могу да напакосте овој несрећној земљи је бесомучно бомбардовање и разарање привредних комплекса, али и то мора једном да престане. Свако зло мора једном престати, па престаће и ово америчко. Што пре схвате да су поражени, биће боље за њих. Казну Божију неће моћи да избегну. Уверени смо да ћемо ускоро гледати како ирачки народ, свој на своме, гради своју земљу и живи у слободарском духу. Гради је без бомби, санкција и иживљавања морбидних ликова новог светског поретка. Нека нам Ирак буде узор у одбрани отаџбине и светли показатељ да се од америчких злотвора може одбранили. Може и мора.

Владимир Ђукановић

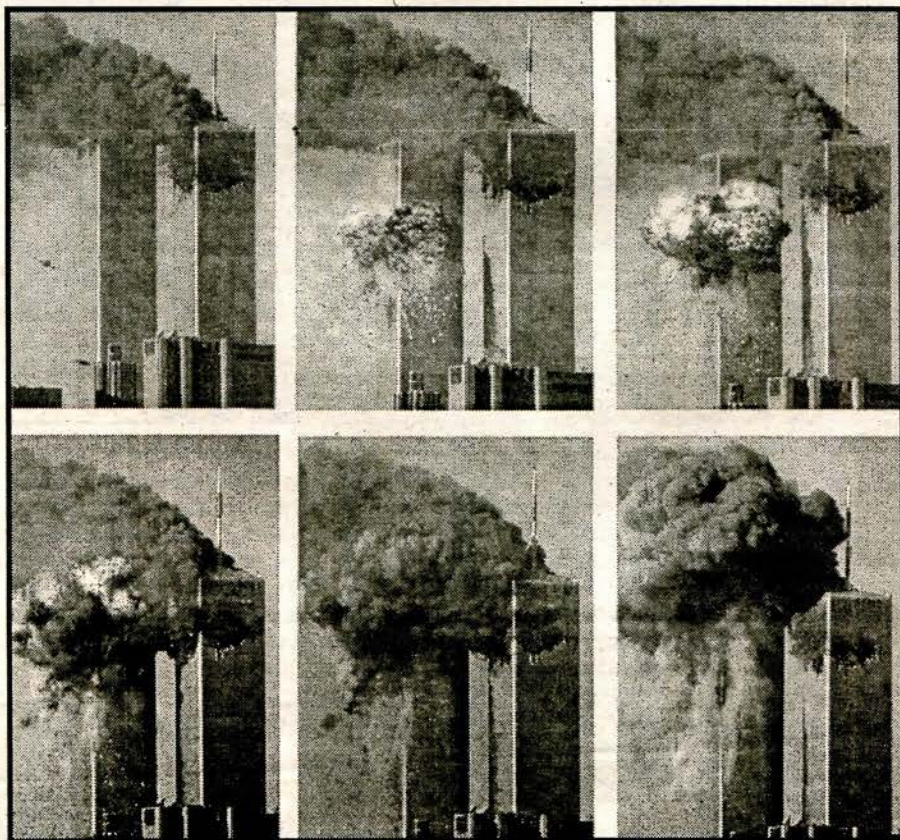
СРПСКА ПОЗИЦИЈА У БУДУЋНОСТИ

Велики број светских аналитичара се слаже да након рушења Светског трговинског центра у Њујорку и дела Пентагона у Вашингтону на међународном плану ништа неће бити као пре. Да ли је то на помолу ослобађање света од америчких стега и каква је наша позиција у будућим догађајима?

САД су озбиљно рањене и у то не треба сумњати. Довољно је признање самих Американаца да је у Њујорку срушен симбол америчког просперитета и светске економске моћи. Још ако се уз то дода да је срушена (додуше само делом) и најбрањенија зграда на свету која је одсликавала америчку војну моћ и тлачење над слабијима - Пентагон, онда заиста нема сумње да су САД уздрмане из темеља. Можда је највеће понижење за САД чињеница да њихова администрација у суштини и не зна са киме ратује. Могу они да се иживљавају над неком од исламских држава (конкретно, према некадашњим пријатељима Талибанима у Авганистану) али сигурно никада неће бити сто посто сигурни ко је стварно извео једанаестог септембра нападе на САД.

На крају крајева, можда су и они сами то извели. Та сумња уопште не би требало олако да се схвати, јер се тиме ствара ситуација да се лихварски економисти коначно (који су неким чудом највише из Израела), уз помоћ вечитог пријатеља Израела САД, обрачунају са арапским светом.

Познато је да је рат највећи профит за економију САД. Да су Американци спремни да жртвују своје грађане и војнике зарад профита који би им каснији рат донео, показује нам сведочење Роберта Тиобалда, некадашњег контраадмирала америчке морнарице и команданта одбране Перл Харбура. У својој књизи „Истина о Перл Харбуру“ Тиобалд истиче да су тадашњи председник САД Теодор Рузвелт и његови саветници недолучним дипломатским понашањем довели у положај Јапан да одговори нападом на Перл Харбур. Пре самог напада, Рузвелт и његови саветници су крили од бранилаца Перл Харбура да се Јапан спрема за напад на ову америчку луку.

Да трагедија буде већа, амерички генералштаб је наредио да ниједан брод не сме да напусти луку. Биланс је више него трагичан. Погинуло је 4.575 војника, уништено је преко 300 америчких авиона и 21 брод. Ако су ова Тиобалдова тврђења тачна, не видимо разлог зашто се историја не би и данас поновила. Уосталом, једна од идеја новог светског поретка је смањење људске популације. Његовим творцима жртве ништа не значе.

Било како било, ми морамо сагледати нашу позицију која ће се сигурно променити након ових дешавања у САД. Ако се узме у обзир да је ово за-

иста напад на САД, тј. да од претпоставке да је напад инсцениран нема ништа, онда са правом можемо да закључимо да ће се у будућности америчка администрација превасходно бавити својим унутрашњим проблемима. Нема сумње да ће у том случају америчка спољна политика доживети извесне промене.

Наиме, напади на Њујорк и Вашингтон су показали да је америчка унутрашња одбрана потпуно трула. Невероватно звучи да обавештајна служба каква је ЦИА није могла да открије, или бар да наслути, да се спрема овакав терористички напад. За овако из-

ведену акцију терористи су морали имати невероватно добру логистику у самој Америци. То не искључује могућност да је та логистика директно добијана из редова саме ЦИЕ.

Америчка администрација ће морати, пре свега, да се побрине унутрашњом реорганизацијом своје обавештајне службе, као и појединих делова војске. Све то захтева одређена одрицања у спољној политици. Американци знају да им време истиче и да не смеју да га превише троше тако што ће се претерано бавити ситуацијом на Балкану, Блиском истоку и осталим деловима света где захваљујући америчкој спољној политици сукоби бесне већ годинама. САД имају заиста велики проблем што се тиче демографског састава становништва. Велики број разних народа за које Американци сматрају да су потенцијални непријатељи за САД живе широм америчке територије. То сигурно значи да напади на САД (уколико се САД одваже на акцију) прете изнутра. С обзиром на велику бројност тих народа у САД (Арапа, Кинеза, Руса, Индијаца...) овај проблем ће највероватније бити највећи за њих.

Са друге стране, економска ситуација након рушења симбола америчке економске моћи у Њујорку није нимало ружичаста за САД. Велики број банака и фирми које су биле окосница у финасирању америчких ратова свој капитал су оставиле у пепелу Менхетна. Истог дана, након рушења њујоршких „близанаца“, долар је почео да губи своју вредност. Такође, цене нафте, злата и још неких руда, скочиле су за неколико процената. И пре напада америчка економија се кретала између рецесије и анемичног раста. С обзиром да се и потрошња почела смањивати (иначе потрошња у Америци чи-

ни две трећине економских активности), не треба сумњати да ће овај атак на симбол америчке доминације у економији допринети продубљивању економске кризе у САД.

Наведимо пример да се у августу ове године стопа незапослености у САД попела на 4,9%. Разлог томе је отпуштање преко милион људи из сектора прерађивачке индустрије. САД су у другом кварталу ове године убележиле економски раст од 0,2 %, што је најмањи раст за последњих осам година. Све ово говори нам да је економска криза у САД пре напада терориста почела узимати замаха. Овим атаком криза ће се сигурно још више продубити.

Што се тиче инвестиција у САД, сигурно је да ће се оне значајно смањити. САД немају више епитет најсигурније земље на свету. Многим инвеститорима САД су биле место које је доскора важило као најсигурније за инвестирање. Након самоубилачких напада терориста, САД то сигурно више нису.

Све ово говори да ће Американци убудуће морати, пре свега, да се окрену себи. Сан о изградњи спољног балистичког штита постао је потпуно бесмислен када Америка није изнутра сигурна. У том вртлогу који је захватио САД (мирне душе можемо рећи да је све то проузроковано захваљујући њиховој спољној политици) Србија мора јасно да утврди своју позицију. Временом, овде ће америчка доминација слабити. Зато би било паметно да се Србија, пре свега на спољнополитичком плану, окрене у што скоријем року сарадњи са традиционално пријатељским земљама на истоку.

Након рушења Светског трговинског центра и кризе која лагано почиње да тресе САД, новац који нам је то-

лико обећаван (наравно који никада није стигао) неће сигурно доћи. Време је да се коначно и ми окренемо сами себи и да сарадњу почињемо да остварујемо са земљама где нам је једина шанса да нешто од наших производа извеземо и пласирамо на тржиште. Источно тржиште је као створено за то. Такође, унутар саме државе почеће полако да нам се пружа шанса да инвестирамо у нашу производњу, јер ће почети да слаби амерички диктат да од њих узимамо кредите ради потрошње. Ето згодне прилике да кренемо са програмом ослањања на сопствене снаге. Ето прилике да са паметном и озбиљном економском политиком покренемо наше фабрике.

У смислу вођења политике око Косова и Метохије, Србија би морала да се постави далеко општрије. Временом ће Американци бити принуђени да повлаче војску из Европе јер ће финансирање војске тако далеко од Америке постати луксуз. Паметном и мудро националном политиком (за коју се сада отвара могућност да се води) сигурно ћемо временом вратити Косово и Метохију. Србији се почињу полако отварати врата да уз свој потенцијал који поседује, уз лагано али сигурно ослобађање од америчких стега и њеног марионетског режима у Србији, постане једна јака и развијена земља. Земља која ће моћи да води домаћинску политику на равноправним основама са свим пријатељским земљама.

На крају крајева, ово што се десило у САД можда је и знак да ћемо се ускоро ослободити ДОС-овског режима и почети да водимо озбиљну државну политику. Зато, српски народе, памет у главу за скору светлу будућност!

Владимир Ђукановић

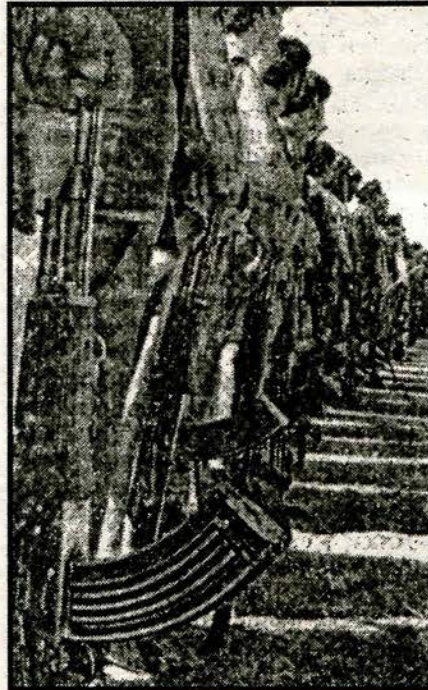
ЧУВЕНА ИМЕНА НЕЧУВЕНИХ АКЦИЈА

Када се председници Сједињених Америчких Држава обраћају својој нацији (која је - то није јасно, али се зову Американци), они се обраћају целом свету. У име Америке и америчких председника (и са њиховим упутствима и благословом) све оштрице речи су упућене тамо где они попреко погледају. Ми из Србије знамо шта то значи када Американци крену у акцију која има предзнак племенитог или милосрдног. Србима су Американци честитали и Ускрс тако што су ћирилицом исписали на бомби "Срећан Ускрс!". Случај (или неко други) је хтео да бомба не експлодира, да Срби прочитају ову честитку

Речи су највећа снага коју људски род поседује. Наша стварност се креће у оквирима које су јој речи направиле и за прошлост, и за садашњост, и за будућност. И нестварно, немогуће и непостојеће постоји и могуће је помоћу речи. Речи су једина ствар на свету која може истовремено да буде и најскупља и најјефтинија. Помоћу речи се споразумевамо или одбијамо да се споразумемо, речима саопштавамо највеће истине или највеће лаж, речи су пристрасне, клањају се моћнима, ломе независне, убијају непокорне. Речи могу живети само један трен, а могу бити и вечне. На речи имају право сви, ретки их користе са дужном пажњом, а најчешће их злоупотребљавају. Речима правимо историју, дела тек много касније (или никад) излазе на видело и бивају описана правим речима.

Речима су названи људи и оно што они чине. Речима се шаљу поруке, јавне и тајне, званичне и скривене, речима се председници обраћају нацији или целом свету.

Када се председници Сједињених Америчких Држава обраћају својој нацији (која је то није јасно, али се зову Американци), они се обраћају целом свету. Не зато што смо сви њихова нација, иако је нескривена тежња свих америчких председника да једнога дана сви постану Американци (они који буду достојни да преживе), већ зато што своју моћ доказују одјеком својих речи. А њихове речи се последњих година, па и деценија, преносе као ехо по целом свету, стотине и хиљаде коментатора и других председника их тумаче, преокрећу, понављају, изнова ослу-

шкују, обасипају позлатом. У име Америке и америчких председника (и са њиховим упутствима и благословом) све оштрице речи су упућене тамо где они попреко погледају.

Септембар 2001. године је време када су "америчке" речи посебно добиле на значају. Због онога што се Американцима десило. Неко је почео масовно да их убија. Не зна се (Американци посебно не смеју да знају) ни колико их је убијено тог фаталног 11. септембра када су срушене две зграде Светског трговинског центра и део Пентагона. Цифра од седам хиљада људи изгледа да је била прејака за њихове мекане

живце, па је почела да се смањује (као - нису нестали сви који су пријављени као нестали, јер су неки пријављени два и више пута). При том, не постоји снимак, слика, било какав документ на коме се види да је неко погинуо. Само рушевине, челик и бетон, прашина и шуг. Лешеве и крв се могу видети само код других, чак су пожељни.

Не зна се ни ко је организатор акције убијања, има ко зна за њих, нема везе што нема доказа, кад су Америка и Американци у питању тако нешто се и не пита, зар се у председничку (реч) сумња? А председник је рекао - Осветићемо се, наћи ћемо га и казнити, хоћу га живог или мртвог, сравнићу Кабул са земљом.... и свему дао чувено име (за дан, два већ заборављено) - "Племенити орао".

Ми из Србије знамо шта то значи када Американци крену у акцију која има предзнак племенитог или милосрдног. "Милосрдни анђео" је била акција милосрђа за албанске терористе - отети зељу Србима, побити их и протерати са те земље, попалити и уништи-

Барбароса пропао, сарадња успела

Називи акција и разних војних (ратних) операција одувек су пажљиво бирани. Углавном су коришћене речи позитивног значења или позитивних асоцијација, јер се тако оправдавао сурови начин и скривала суштина и циљ који су углавном били злочиначки или отимачки. Вероватно није занемарљива ни улога назива операције код самих учесника, војника, који би тиме били мотивисани и веровали да се боре за прав(едн)у ствар. Тако је Хитлер инвазију на Совјетски Савез 1941. године, првобитно названу "Фриц", преименовао у "Барбароса", по чувеном владару Фридриху Првом, који је владао у Немачкој од 1152. до 1190. године и током првог од пет похода на Италију у Риму крунисан за римско-немачког цара, што се поклапало са Хитлеровим амбицијама у ширем смислу. Међутим, Немци су поражени код Стаљинграда, тако да је давање имена по чувеним освајачима постало незахвално.

Британци су своје велико искрцавање у Нормандији 1944. године назвали "Оверлорд" или "Врховни господар", а посебно лицемерје се крије у називу агресивног преузимања Фокланда од стране Аргентинаца 1982. године којим се "прославила" Маргарет Тачер - "Сарадња".

О називима америчких војних операција не вреди ни говорити. Било је много пустињских штитова и олуја, милосрдних и племенитих анђела и орлова, неопходних, бескрајних и дуготрајних жетви, слобода и правди и увек су садржали велике речи за ниске ударце.

ти њихове цркве, манастире и све што представља траг српског живота на тој земљи и чувати је да се Срби случајно не врате, и све то поклонити шиптарским терористима. "Милосрдни анђео" је однео хиљаде живота деце, жена, старих и младих, само зато што су Срби и што су живели у својој земљи. Србима су Американци честистали и Ускрс тако што су ћирилицом исписали на бомби "Срећан Ускрс!". Случај (или неко други) је хтео да бомба не експлодира, да Срби прочитају ову честитку.

Када је прикупио све бродове - носаче ракета и нациљао их према Авганистану, амерички председник је добио узвратну поруку од Талибана и Осаме бин Ладена које је одредио за мету одмазде - они нису напали Америку, али ако их Америка нападне и они ће њу. А Џорџ Буш зна за њихов начин - они не покрећу бродовље, они су свуда, не страхују од смрти и спремни су на све. Тако је акција "Племени ти орао" преименована у "Бескрајна слобода"! Овакав назив требало је да укаже америчкој нацији(!?) на то шта им жели њихов председник. Милиони живота широм света су нестајали оног трена када би се Американци осетили поробљеним. Или онда када би требало да покажу онима који не знају-шта

је то слобода. У овом случају - одмазда за рушење две и по зграде и убијање непознатог броја људи би требало да буде бескрајна слобода! Вероватно се

та слобода не би зауставила ни на границама наше планете, или, ако се не мисли на простор, трајала би док постоји и последњи Американцац (остали нису предвиђени).

Поново су летеле поруке с једне на другу страну света, и са разних страна, унакрст, да би после дан, два ова иста акција добила назив "Дуготрајна правда"! Очигледно, пена се осушила на устима, прашина се слегла и све је попримило наизглед мирнији тон, али ништа мање злокобан. Свестан немогућности да својој нацији(!?) пружи задовољење једним ударцем, и да може да буде још непредвидивих "напада на Америку", Џорџ Буш јој је новим преименовањем поручио - биће борба дуга и непрестана, али правда је на нашој страни, а она је спора али достижна. Додуше, нико им није објаснио да је Америка својевремено рат у Вијетнаму изгубила, да бомбардовање Ирака никада није имало разлога ни смисла. Нико им није објаснио какви су то амерички интереси негде тамо на Балкану, као што им нико није објаснио ни зашто је неко решио да их нападне у њиховој земљи, наочиглед њих самих! Зашто би им било ко било шта објашњавао шта и зашто ради нешто у њихово име? Има неко коме је то бизнис - њихов председник. А њему остаје само да у дугим бесаним ноћима, док се забавља лоптајући се глобусом и маштајући о времену када ће постати неприкосновени господар света - смисли zgodno име за следећу акцију.

Весна Арсић

ХАШКИ КРУГ КРЕДОМ

Пре две и по године, у мају 1999. године, док је наша земља горела у акцији "Милосрдни анђео" под бомбама 19 чланица НАТО-а предвођених Сједињеним Америчким Државама, у "Великој Србији" смо објавили текст о уништавању културно-историјских споменика српског народа. Поводом тога смо разговарали са Марком Омчикусом, тада саветником, а сада директором Републичког завода за заштиту споменика културе, који нам је пружио драгоцене податке, до тада недовољно познате јавности. Тада нисмо знали колико ће трајати разарање и убијање по нашој земљи, подаци су у року од неколико сати драстично застаревали, али они које смо такође објавили били су стари безмало пола века. И још увек су актуелни. Зато вам преносимо најинтересантније делове тог текста

У време мира се потписују међународне конвенције које би требало да важе и у време рата. Један од споразума који се односи на заштиту културних добара у случају оружаног сукоба

је позната Хашка конвенција, коју је 1954. године потписало 68 тадашњих држава, али не и Америка. Од међународних конвенција које се односе на заштиту културног наслеђа Сједињене

Америчке Државе ништа нису потписале, осим једну у Паризу 1972. године, не би ли се нешто и од њихове "културе" уписало у светску баштину. С обзиром на бескрупулозно уништавање

MAP OF YUGOSLAVIA WITH CULTURAL HERITAGE ENDANGERED, DAMAGED OR DESTROYED BY NATO BOMBING

(Click on it)

May 8, 1999. Day 47.

How many more will be enough ?

UNESCO
World Cultural Heritage

Мапа бомбардованих културно-историјских споменика у СР Југославији

БРОЈ 628

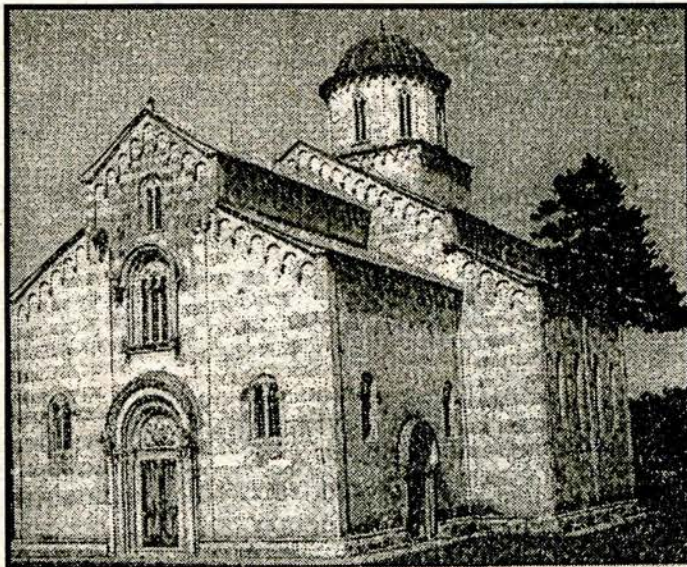
ВЕЛИКА СРБИЈА

59

БРОЈ 1653

ВЕЛИКА СРБИЈА

17

Манастир Високи Дечани који се налази на листи светске културне баштине бомбардован је више пута

БРОЈ 628

ВЕЛИКА СРБИЈА

објеката у Југославији, од којих су неки уписани у Међународни регистар културних добара која су под специјалном заштитом, можемо очекивати да ће на мапи светске културне баштине бити учртано само оно што постоји у Сједињеним Америчким Државама, наравно, од доба досељавања авантуриста који су искоренили староседеоце америчког континента.

Тачно месец дана пошто је отпочела бомбардовање једне европске суверене државе, коалиција предвођена водстритским банкарима са друге стране Атлантика прославила је свој педесети рођендан. Цео свет зна да је та суверена европска држава Југославија, а да је коалиција која је себе задужила да убија и уништава - НАТО, пакт 19 земаља-чланица којима диригују Сједињене Америчке Државе. Оно што се не зна је суштинско питање које поставља јавно мњење сваке државе - у име чега се користи оружје, шта је крајњи циљ оваквог разарања.

Није сигурно да ће прави разлози икада бити познати том истом јавном мњењу, ако ни због чега другог, оно због тога што ће их саопштити они који су бацали бомбе. Све што су до сада саопштили из Вашингтонског командног центра, Беле куће, и њених испостава у Лондону и Паризу, није издржало ни сумњичавост потпитања на конференцијама за новинаре, али то очигледно више и није важно. Сила разарања јача је од здравог разума.

После првих месец дана бомбардовања, још увек не знамо колико ће дуго трајати овај рат без објаве. Можемо да претпостављамо да ће се убрзо завршити, да ће трајати још годинама, да ће уследити копнена инвазија, да ће почети и Трећи светски рат...

Али, историја српског народа неће изгледати другачије, и неће досезати у прошлост тек можда стотинак или двеста година. Непојмљиво је да се може изменити оно што је већ било, али, после свега - и то је могуће. Није речни о каквом проналаску временског, већ о његовом величанству - папиру.

"Папир" или документ је нешто чему се непобитно верује, нешто на шта се позивају највећи моћници и најслабији међу најслабијима, нешто што је чвршће од камена, нешто што види боље од очију и чује боље од ушију, зачетник телефона, микрофона, екрана и диска, али нешто што свакако мора да буде почетак и крај свега. Једино га рат може поништити, зарад новог "папира" или документа, јер се само тако може завршити све што се започне, па и рат.

После Другог светског рата, као и после сваког рата, сви су нешто изгубили, и победници, и поражени. Да би сачували од уништења у неком тада невероватном, али ипак могућем следећем рату оно што је део историје читавог човечанства, овлашћени представници шездесет осам тадашњих држава потписали су 14. маја 1954. године у Хагу Конвенцију за заштиту културних добара у случају оружаног сукоба.

Државе чији су представници потписали Хашку конвенцију "руковођене су принципима заштите културних добара у случају оружаног сукоба, који су постављени у Хашким конвенцијама из 1899. и 1907. године и Вашингтонском пакту од 15. априла 1935. године". Значи, искуства са ратовима и већ потписиваним конвенцијама нису недостајала, недостајала су само, осим погинулих људи, још и културна добра уништена или неповратно оштећена у ратовима.

Између шездесет осам земаља потписница ове конвенције налази се тадашња Југославија (ФНРЈ), која ју је и ратификовала Законом, који је усвојила Савезна народна скупштина на седници Савезног већа од 28. децембра 1955. године, а проглашен је Указом председника Републике од 29. децембра. Овим законом ратификовани су и саставни делови Хашке конвенције,

Правилник за извршење и Протокол о заштити културних добара.

Са временске дистанце можда и не изненађује чињеница да Сједињене Америчке Државе нису потписница Хашке конвенције. Напротив, овај податак се уклапа у застрашујућу слику паклених планова бескрупулозних богатих моћника који се нису ни документом обавезали на нешто што би морало да буде неписана обавеза човечанства. Једина дилема је - да ли су још онда планирали освајање света, а самим тим и фалсификовање историје.

Два основна постулата Хашке конвенције су да културна добра, ма ком народу припадала, не смеју бити мета ратног разарања, нити се смеју злоупотребљавати и користити у војне сврхе. Наравно, односе се на "стране у сукобу".

Од 24. марта 1999. године НАТО је, без објаве рата, почео да бомбардује Југославију. Од тада је НАТО, на челу са Сједињеним Америчким Државама "страна у сукобу". Југославија је суверена држава која се брани од напада. Наша војска је показала изузетну спремност, храброст, мудрост и способност, али од бомбардовања је тешко заштитити се када се не преза од убијања цивилног становништва, деца, жена, стараца, од уништавања мостова, фабрика, манастира и цркава, државне телевизије, резиденције председника државе...

Показало се да никакве конвенције не могу заштитити цивилно становништво, а камоли грађевине са листе светске културне баштине. И УНЕСКО, и међународно право, и људско право су постали беспомоћни пред острашћеним жељама за остварење морбидних планова са крајњим циљем - од Новог континента почиње Нови светски поредак са Новом прошлошћу и "Новом културом".

Хаг је данас за нас асоцијација на губилиште Срба. У Хагу се данас наставља срамни рат који су Сједињене Америчке Државе повеле и у коме нису умеле да победе. Као ни у многим другим које су прогласиле за своје успехе. Управо у Хагу је Америка направила суд бешчашћа који ће стављати печат на њене ратове и проглашавати је победником, управо у Хагу - где је пола века раније 68 држава света потписало чувену Хашку конвенцију о заштити културног наслеђа, а Америка није. Тако је затворен хашки круг.

Ми смо били прва европска држава чију историју и културу Америка још увек настоји да поништи и фалсификује. И не треба заборавити да је Америка патолошки болесник чија је дијагноза болести - комплекс Европа.

Весна Арсић

ПРАВНОМ ПРОТИВ ХАГА

Велики број светских правника дигао је свој глас против правног монструма који себе назива Хашким трибуналом. То је и био повод за интервју са господином Кршљанином, који преко удружења "Слобода" прикупља документацију свих светских правника који су смогли храбрости да стану у одбрану међународног права од оваквих облика неправде какву представља Хашки трибунал. Борба против Хашког трибунала мора де се одвија на свим фронтовима где се право и правда бране од правног насиља ове институције злочиначког карактера

• Господине Кршљанин, наша јавност нема могућности, с обзиром да код нас влада терор над медијима, да се упозна са чињеницама на који начин се светски и наши правници данас боре против Хашког трибунала. Можете ли ближе да нас упознате са тим?

- Као што вам је познато Хашки трибунал је настао на начин који је супротан Повељи УН, јер га је основао Савет безбедности УН који је извршни орган и који нема ту ингеренцију да оснива судове. С обзиром да је то фактичко стање, онда не постоји ни адреса на коју би се неко од светских правника могао обратити како би се супротставио овом правном насиљу. Такође, лично сматрам, да светска јавност, односно земље које су могле реаговати против ове институције, нису показивали неко одређено интересовање за Хашким трибуналом, све до ове отмице Слободана Милошевића и његовог одвођења пред тај трибунал.

Када су у питању сталне чланице Савета безбедности, Русија и Кина, оне су неколико пута износиле критичке примедбе на рад Трибунала. Међутим, оне до сада нису претвориле те своје критике у неки облик конкретне

иницијативе у УН. Ми смо свесни да када би оне пред Савет безбедности изнеле свој захтев за укидање Хашког трибунала, да би САД ставиле вето на тај захтев.

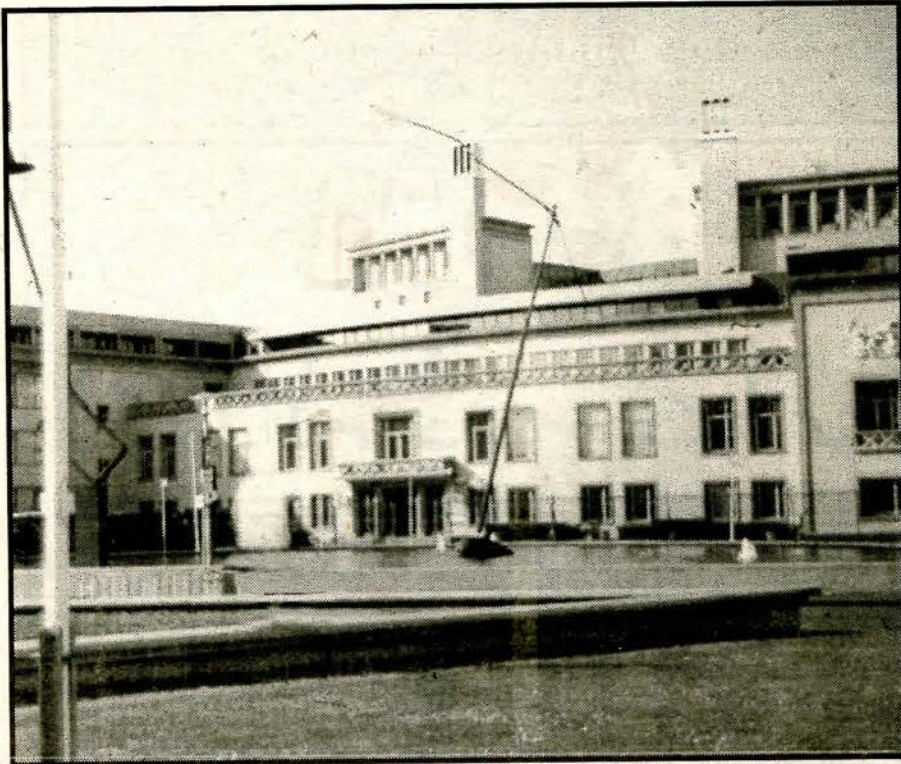
За борбу против Хашког трибунала постоје многи начини. Ми у контакту са нашим пријатељима у свету и са владама пријатељских земаља покушавамо да све те начине некако оживимо. Један од начина је да се на следећој седници Генералне скупштине УН у генералној дебати, где могу учествовати све земље чланице, покрене питање свих могућих кршења људских права и међународних конвенција од стране Хашког трибунала. Верујем да би та расправа била веома занимљива, јер је чињеница да је сам механизам Хашког трибунала организован по гестаповском принципу. Ту се крше сва могућа права затвореника, поступак се спроводи на до сада незапамћен начин у било ком правном систему у свету. Знате, до скоро се јавност у западним земљама уопште није ни интересовала за тај трибунал.

Пропагандом западних медија, јавност је била уверена да је то тамо неки суд који суди Србима и никога није било брига за то. Међутим, после наступа Слободана Милошевића и његовог оспоравања Хашког трибунала, очи

светске јавности су све више упрте у тај трибунал и на то шта се у њему све дешава. Из тог разлога, могу слободно да кажем, сада је већ много лакше да се покрене питање легитимности Хашког трибунала и у УН и у међународној научној јавности. Ми смо уверени, ако би више земаља у Генералној скупштини покренуло питање оспоравања Хашког трибунала, да би то изазвало одређену акцију и у самом Савету безбедности.

Други начин за борбу против Хашког трибунала је гласање у Генералној скупштини против усвајања буџета Хашког трибунала. По тој резолуцији Савета безбедности, којом је основан Хашки трибунал, Генерална скупштина је та која изгласава буџет за Хашки трибунал. Уколико би се десило да Генерална скупштина не изгласа буџет за Трибунал, то би онда могло да оспори рад самог Трибунала.

Трећи начин правне борбе против Хашког трибунала било би покретање питања рада Трибунала пред Међународним судом правде у Хагу, који је орган УН. Право да покрећу таква питања имају само организације из система УН. Значи, и ту би морали да водимо

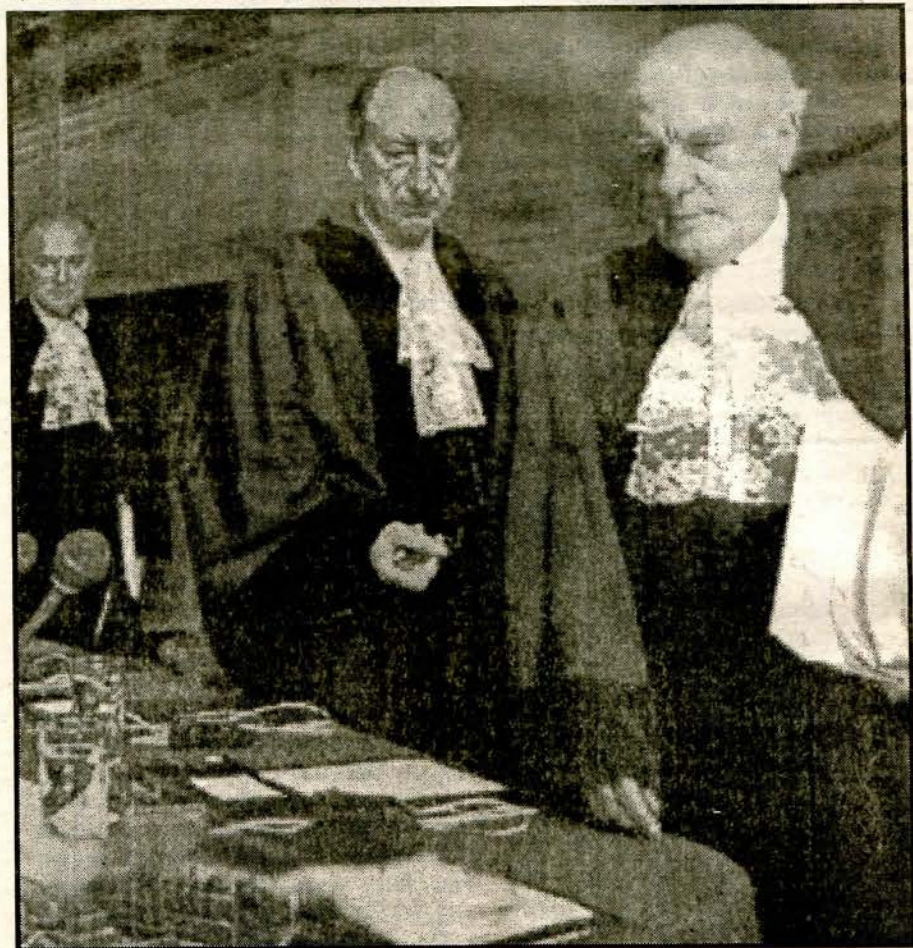

једну битку која није нимало лака. Једно од тела УН би морало да затражи мишљење од Међународног суда правде у Хагу и онда би ту постојала реална могућност да Међународни суд правде оспори рад Хашког трибунала. То би довело до тога да би Савет безбедности био принуђен да преиспита своје одлуке о оснивању Хашког трибунала. Тело УН, које би могло да покрене једну такву акцију, могло би да буде, на пример, Комисија за испитивање кршења људских права са седиштем у Женеви. Знате, по први пут члан тог тела нису САД, што нам говори да у свету постоји још земаља које желе да се одупру диктату Америке. Подсетио бих вас да је председник Међународног суда правде у Хагу, Алжирац Мохамед Беџаули, у једном свом научном тексту навео да је једна од осам најфлагрантнијих кршења Повеље УН од стране Савета безбедности и оснивање Хашког трибунала.

• Пре неколико месеци амбасадор Русије у УН, господин Сергеј Лавров, изнео је званични захтев Руске Федерације да се укине Хашки трибунал. Са друге стране, ви предлагете и ове методе борбе против Хашког трибунала. Мислите ли да то може уродити плодом?

- Пазите, званична Русија у овом моменту захтева да се временски ограничи рад Трибунала. По резолуцији којом је основан Хашки трибунал, очекује се да Трибунал сам процени до када ће завршити свој посао, јер је он ад хок институција. У предлогу Русије

се тражи да се тачно временски ограничи његов рад, јер они би са њиховом проценом могли да трају до бесвести. Знате, тај правни монструм троши огромне своте новца. Та средства која троши Хашки трибунал су бар десет пута већа од средстава које троши ре-

дован Међународни суд правде у Хагу. Он има преко хиљаду запослених. Интересантно је и то да и поред изричитости из Резолуције којом је основан Хашки трибунал, у којој се каже да се он може финансирати само из буџета којег одобри Генерална скупштина, ову институцију финансирају и неке друге организације попут Сорос фондације или америчке Владе. То је немислииво да један, у овом случају наводни међународни суд, финансира влада једне државе или нека интересна групација. Чак су и већина запослених у Трибуналу некада били запослени у Сорос фондацији широм света.

Из тога се види да је Трибунал настао по политичком диктату САД и да му је основна функција да осуди српски народ и његове највише представнике. Он пре свега има задатак да осуди Србе, а онда по оном принципу - да се Власи не досете - и неког Хрвата и муслимана, али то је онако успут. У његовој надлежности, рецимо, није најгори могући злочин, а то је злочин против мира. Агресијом на СРЈ, НАТО је учинио злочин против светског мира и због тога он мора да буде осуђен и да плати ратну штету. До тога се може доћи само преко Међународног суда правде у Хагу, коме је наша пређашња влада поднела тужбе против НАТО-а. Садашња ДОС-овска марионетска влада је, нажалост, одустала од

вођења тог поступка и изгледа да је она спремна тек тако да опрости злочин који је НАТО учинио према нашој земљи.

Из свега што сам вам изнео може се извести закључак да ће се Хашки трибунал веома тешко укинути, али нама остаје да се боримо. Као што видите, наша власт, нажалост, жели да сарађује са Хашким трибуналом, а не да га оспорава. Ту се врте огромне своте новца, разни су интереси уплетени, али ми морамо да истрајемо.

• Колико се до сада светских правних организација, и уопште правника придружило борби против Хашког трибунала?

ном институцијом изјавио да неће узети браниоца, сви ови правни експерти који су га посетили одлучили су да делују на јавном плану, у својим земљама, на међународним симпозијумима. Ту има правника из Русије, САД, Канаде, Немачке, Италије, Индије. Сви они ће се укључити у ту борбу:

Са друге стране, мислим да је веома важно и реаговање наших правника. Као што вам је познато, преко 50 најеминентнијих професора са Правног факултета у Београду потписало је петицију за укидање оне срамне уредбе Савезне владе о изручењу наших грађана Хашком трибуналу. Такође, они се залажу за укидање Трибунала и осудили су отмицу Слободана Милоше-

допринесу његовој блокади рада и коначном укидању. Овој иницијативи професора Правног факултета у Београду желе да се придруже и многи други светски правници.

• Верујете ли да ће Хашки трибунал једног дана нестати?

- Та институција ће сигурно једног дана нестати. Питање је колико ће Русија, Кина и друге земље брзо деловати у УН. Ту постоји евидентан отпор САД и њихових савезника. Укидање Хага пре свега зависи и од самих односа између ових земаља. Несумњиво је да ће притисак стручне правне јавности у свету расти. Ја бих хтео да нагласим чињеницу да су све руске политичке партије, осим пар мањих које су чисто марионетског карактера, изразиле гнушање према отмици Слободана Милошевића и све оне захтевају од руске владе да предузме енергичније акције у циљу укидања Хашког трибунала и ослобађања свих српских патриота који су тамо затворени.

• Господине Кршљанин, надам се да ћемо следећи интервју имати када не буде више Хашког трибунала.

- Ја се исто надам. Али морам да поновим да ако желимо да покренемо светско јавно мњење против Хашког трибунала веома нам је важна реакција правника, организација и свих људи из наше јавности. Зато смо ми и основали удружење „Слобода” и наша жеља је да се све патриотске снаге окупе и покрену акцију против Хашког трибунала. Ми сматрамо да је наша интелигенција у већини патриотски оријентисана. Ми смо већ покренули петицију за укидање Хашког трибунала и пуштање на слободу Слободана Милошевића и осталих српских патриота. Ја бих овим путем позвао све људе да добро размисле на који би начин могли да допринесу укидању ове монструозне институције чији је циљ да запечата судбину српског народа и наше земље.

Такође, хтео бих да подвучем историјску одговорност садашњих властодржаца у нашој земљи. Са једне стране, ми имамо срамну и неизбрисиву одговорност Ђинђића и клике око њега која је киднаповала Слободана Милошевића, а са друге стране имамо нимало мању одговорност Коштунице и Савезне владе. Ако Коштуница заиста мисли да је киднаповање Слободана Милошевића било против Устава и закона, онда би био ред да макар упути писмо УН и Хашком трибуналу у коме би захтевао враћање Слободана Милошевића нашој земљи.

Владимир Ђукановић

- Велики број људи је након отмице Слободана Милошевића почео другачије да размишља. Међународном комитету за одбрану Слободана Милошевића, који броји преко сто најеминентнијих правника, придружило се око 1.500 познатих личности из преко 30 земаља, међу којима је наравно велики део правника. У оквиру овог комитета налази се група правника која је ангажована на различите начине по овом питању. С обзиром да је Слободан Милошевић пред овом нелегитим-

вића. Недавно је група од око петнаест професора са Правног факултета поднела писмени поднесак Хашком трибуналу у коме су навели сва могућа кршења људских права од стране ове институције и све њене аномалије у правном погледу, па су формално затражили да се пред Трибуналом појаве као амикус курије, тј. у облику једне правне институције која би са стране пред Трибуналом изнела све неправилности у његовом раду и да, заправо, изнесе сећни податке о нелегитимности суда

АПЕЛ ЗА ЗАЈЕДНИШТВО ДВЕ СРПСКЕ ДРЖАВЕ

Док се Зорица Радовић, супруга Војислава Коштунице, својски труди да свом мужу напише нови Устав СРЈ, дотле се и Србија и Црна Гора, захваљујући режимима који у њој владају, све више удаљавају једна од друге. Да ли ће се због оваквог неодговорног понашања режима у Србији и Црној Гори, као и режима на савезном нивоу, две српске земље заиста одвојити једна од друге?

Добро вам је познато како изгледа обогљен човек. Један део њега хирушким путем одстрањен је од његовог тела и он сваким даном све теже живи, животиари, и једноставно временом губи мотивацију за даљим животом. Неспособан је за рад и ретко ко жели да га погледа. То је сурова стварност. Е, исто тако ће изгледати Србија без Црне Горе и обрнуто. Српска земља је већ одавно обогљена. Насилним путем су јој отети Република Српска Крајина, добар део Републике Српске и Косово и Метохија. Данас неко жели да је до краја докусури тако што ће јој одузети Црну Гору, а ако се укаже прилика и да саму Србију исцепка на више делова. Које је то у интересу да српску земљу обогљати до краја?

У предизборној кампањи ДОС-а слушали смо разна обећања. Једно од њих, између осталог, било је обећање о сигурном опстанку заједничке државе Србије и Црне Горе. Тадашња српска опозиција (која се и након годину дана власти није удостојила да промени своје опозиционо име) причала нам је како је режим Мила Ђукановића светлост и извор демократије, и да Мило само чека да Милошевић падне са власти па да се прикључи новодолазећим „демократским“ снагама у Србији. Све смо то слушали, најалост велики део народа је поверовао, а ево након годину дана увидели смо да је све била једна велика превара. Црна Гора никада није била удаљенија од Србије, а све то због неспособности и међусобне нетрпеливости режима у Србији и Црној Гори, као и крајњој индолентности режима на нивоу СРЈ кога од петог октобра дефинитивно нико ништа и не пита.

На крају крајева, шта ће режимима у Србији и Црној Гори заједничка држава када овако могу да се понашају као феудалци на свом поседу? И Ђинђић и Мило Ђукановић више воле да самостално обављају послове, сваки за себе, са Станком Суботићем Цанетом. Мило је ионако одавно оформио своју флоту глисера, који пишају на релацији Црна Гора-Италија, и њему је најмање стало до тога да има заједничку државу са Ђинђићем. Са друге стране, зашто би Ђинђић морао да део свог колача убаци у савезну касу када може све код себе у деп? Зато се сваким даном својски труди да народ убеди како је бесмислено да се одржава федерација између Србије и Црне Горе.

Нема дана а да у неком од многобројних ДОС-овских медија (а зар има

неки који није ДОС-овски?) не видимо или не чујемо понеку изјаву вајног нам премијера у вези односа Србије и Црне Горе, где се заједничка држава са његове стране омаловажава на све начине. Они трећи, који су наводно нека власт на савезном нивоу, у већини случајева су необавештени (с обзиром да је председник СРЈ редовно необавештен о свему у држави) о свему ономе што раде два републичка режима. Њих нико ништа и не пита, они наводно глуме неку власт, а да трагедија буде већа, њихове покушаје за било каквим редефинисањем односа Србије и Црне Горе уређује Зорица Радовић, супруга Војислава Коштунице. Госпођа је са неколицином својих „независних“ колега правника (можете мислити колико су

независни?) написала билтен у коме предлаже како да се уреде односи ове две српске земље.

И тако, по ко зна који пут у историји српске политичке сцене, добисмо да се супруга шефа државе директно меша у државне послове, а као што нам је познато, то никада није добро донело српском народу. Од Краља Александра Обреновића, па до Слободана Милошевића, имали смо прилику да видимо мешања свачијих супруга у државне послове, а то никада није добро донело ни народу, ни држави, а на крају крајева ни самим владарима. Шта нам то Зока са својим колегама препоручује?

Већ на почетку текста, наравно нисмо ни мислили да ће нешто друго предложити, предлаже се да се заједничка држава Србије и Црне Горе уреди по принципу минималних федералних овлашћења. Слободно можемо да закључимо да се у преговорима са режимом у Црној Гори већ унапред иде са наступом о конфедералном уређењу. Шта значи термин „минимална федерална овлашћења“? Није ваљда да ће савезна држава бити толико неозбиљна па да једина овлашћења има у војсци, царини и издавању држављанства? Па чему онда таква савезна држава? Ваљда, ако нешто желите да ставите на здраве ноге, онда идете са тим принципом да се таквој творевини дају што јача овлашћења како би она опстала. Ово што се предлаже у билтену Зорице Радовић као платформа за преговоре прилично је неозбиљно. Уместо да се савезна држава јача, и да се иде ка облику што јаче федерације, овде се буквално ствара један конфедерални концепт који не води ничему. Од Србије и Црне Горе се свесно праве независне државе. Све то прихвата, и са таквим концептом наступа, чувени легалиста Војислав Коштуница.

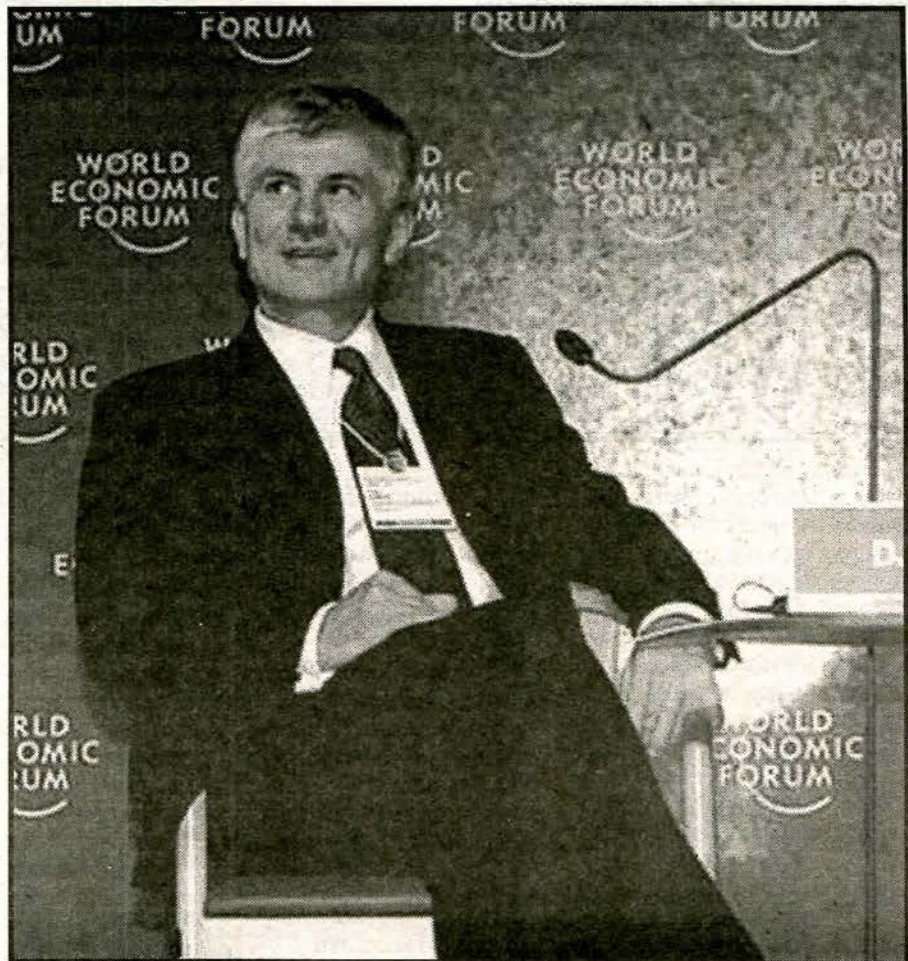
Интерес опстанка заједничке државе мора да постоји код сваког Србина, било у Србији, било у Црној Гори. Заједничким снагама се једино можемо одупрети свима онима којима је у интересу да нас поделе, распарчају и униште. Не можемо да поверујемо да у Србији и у Црној Гори постоји неко ко се декларише Србином, а да није за опстанак заједничке државе. Заједничка држава, по могућству унитарног ка-

рактера, једина је нада за опстанак српског народа на овим просторима. Уосталом, погледајмо ко данас жели да уништи заједништво Србије и Црне Горе. Цанетови шверцери (Мило и Ђинђић), муслимани и Шиптари које је Мило населио како би добио што више гласова, сви су они уз Мила и Ђинђића који могу да се огребу од посла шверцовања цигара, потомци Секуле Дрљевића, и њима слични. Никада тако нешто нећете чути од потомака Краља Николе, четничких војвода и јунака из Србије и Црне Горе, Његошевих следбеника.

Па зар се може одвајати најчистија српска земља од своје матице због материјалних интереса Мила Ђукановића, Зорана Ђинђића и Станка Суботића-Цанета? Зар су они вреднији од Његоша, Гаврила Дожића, Павла Буружића? Зар су они вредни жртва Мојковачке битке, Вучијег дола? Немојмо се заваравати. Ђинђић, Ђукановић, Суботић, Коштуница сви су они обичне нуле у поређењу са људима који су умيرали за српско заједништво Србије и Црне Горе.

Зато апелујемо да не подлегнете њиховим глушим и сировим медијским кампањама, јер ако успеју да нас распарчају, биће узалудне све жртве које су пале за српску земљу.

Владимир Ђукановић

КО ТО ЦЕПА СРПСКУ ЗЕМЉУ?

Месецима, од када је ДОС зајашио власт у Србији, слушамо приче како ће се Устав наше земље променити у том правцу да се Србија исцепка на неколико региона. Прича се да ће Србија бити подељена на шест, осам, дванаест и ко зна колико делова. Чему то води и коме је то у интересу?

Титова власт је својевремено, оне чувене 1974. године, Уставом СФРЈ покушала да запечати судбину српском народу и српској држави. Осведочени србомрзци, који су се као полтрончићи шлепали уз Броза, на све начине су својим удворичким понашањем покушавали да што боље удовоље коминтернином ђаку, не би ли на тај начин сачували своје позиције. С обзиром да је Кумровачанин мрзео све што је српско (баш чудно с обзиром да смо његову војску поразили у првом рату), он је на све начине, преко својих послушника, делио и уништавао српско биће и српску свест. Наравно, то је радио и тако што је распарчавао српску територију на којекакве аутономне покрајине,

које нас данас скупо коштају. Па је тако уз несечичну помоћ његових послушних уставотвораца (Јован Веселинов, на пример) skleпао Устав и 1974. године распарчао Србију на аутономне покрајине Војводину и Косово и на тзв. ужу Србију.

Војводина и Косово су безмало добили атрибуте државе, јер су имале своје покрајинске Уставе, законодавну и повелику извршну власт, равноправне представнике у Већу република и све оно што је потребно једној држави. Тако је уместо једне јединствене Србије у оквиру СФРЈ настала једна раскомадана Србија, а то ће је у каснијем периоду (позготову овом данашњем) скупо коштати.

Данас, када државом владају поново стари опробани Титови пионирски кадрови, јављају се жеље за дељењем ионако издељене Србије на некакве регионе. Додуше, свака од осамнаест чланица ДОС-овског конгломерата има своје виђење како би Србију требало изделити, али сви се слажу да се она мора поцепати на што више делова. Када их питате „а зашто да је делимо на регионе?“, они једноставно слегну раменима и немају појма да одговоре. Кажу „знате, то је у интересу европских тежњи за децентрализацијом“. Лупе и остану живи. Наравно, сваки од тих региона, по њима, морао бих да има ингеренције, у најмању руку као и Брозове покрајине из 1974. годи-

Томислав Николић (СРС): Циљ људи који предлажу дељење Србије је сасвим јасан. Тај циљ се своди на то да Војводина и Косово и Метохија добију исти статус као и Црна Гора, тако да могу да владају у неком заједничком парламенту над Србијом, или да се једноставно изведу из састава СРЈ и Србије и да Србија остане у границама које су се некада називале ужа Србија. Уз то, они би и такву Србију поделили на више региона, у којима би онда аутоматски почели да се развијају сепаратистички ставови и то питање би се онда интернационализовало. То би једног дана довело до тога да тај регион прво стекне статус аутономне покрајине, а онда и статус федералних јединица, да би на крају стекао могућност да се одвоји од Србије. Став Српске радикалне странке је ту одувек био јасан, и ми ћемо се увек борити против оваквих ставова, а ако будемо на власти укинућемо аутономне покрајне Војводину и Косово, јер је наш став унитарна држава. Да су социјалисти били паметни, могли су својевремено да прихвате наш захтев за укидањем аутономних покрајина и ми данас сигурно не бисмо имали проблема са сепаратизмом.

шале посао централним органима око извршења послова који су мање битни за централну власт и који је оптерећују.

На жалост српског народа, нашом државом су поново завладали исти они који су своју политичку каријеру почели да граде увлачењем самом Брозом и његовим полтронима, и који су зарад својих интереса били спремни (а и данас су) да униште државу до темеља. Тако, сваки Божији дан слушамо од лидера и лидерчића у том несрећном ДОС-у како би Србију требало поделити на четири, пет, десет, Бог зна колико региона, све са циљем да се тежње српског народа за јединственом српском државом дефинитивно разбију. Има и оних који су екстремнији у својим захтевима, па траже да се и ти региони додатно испарцелишу.

На пример, одавно су познате жеље Ненада Чанка да се Војводина издели на Срем, Банат и Бачку и да добије дводомни парламент, сопствену законодавну и већим делом извршну власт, као и потпуну економску самостал-

не. Све испод тога не долази у обзир. Такође, неретко, посегну за аргументом да су и земље Западне Европе издељене на делове, па би, сходно томе, и ми морали ка томе да тежимо. Несрећници необразовани.

Нико не спори да су поједине државе Западне Европе подељене на подручне јединице, али ниједна од тих јединица (било покрајина, провинција...) нема атрибуте државности (као што би ДОС-овци то дали нашим регионима) и служе искључиво како би олак-

Драган Лазичић (ДСС): ДСС заступа тезу да Србија мора да буде децентрализована и да се формирају шест региона и град Београд као посебан регион. Косово и Метохија и Војводина би имали статус посебних региона, затим ту би били западна, централна и јужна Србија. То је неки вид регионализације по шпанском моделу и ми сматрамо да је то најмодернији вид децентрализације. Сматрамо да ту не би требало да дође до проблема сепаратизма, јер, по нашем мишљењу, ту ће пре свега бити битан економски фактор, и сваки вид сепаратизма ће по нашем принципу бити спречен.

ност. Наводно, он није за одвајање али „само“ ове уступке тражи. Сличне захтеве има и Миле Исаков, а њиховим сепаратистичким тежњама несобично се прикључује мађарски реформиста Јожеф Каса, који би одвојио само за себе Севернобачки округ. Да не заборавимо, ту нам је и чувени ловокрадица Драган Веселинов, због чијег је стрица и његових пријатеља уставотвораца из 1974. Кошгуница избачен са факултета као асистент, јер се у то време није слагао са тим Уставом. Но, данас Кошгуница очигледно „није обавештен“ да је на власт довео све оне због којих је некада био избачен са Правног факултета у Београду. На његовим крилима дошли су они који би најрадије Србију видели раскомадану, на коленима, исцепкану, обезглављену...

Да не буду сами у својим ставовима око цепања Србије, ДОС-овци су измислили некакве наводно експертске групе за регионализовање Србије. Недавно смо имали прилику да у једним дневним новинама прочитамо став „експертске групе“ која носи назив „Светозар Милетић“. Ставу једне бесмислене групе посвећена је цела страница у тим дневним новинама (и то на почетку новине). По тој групи, Србија би требало да буде подељена на четрнаест региона. Све ово што наводи тамо нека бесмислена групација људи вероватно не би било битно да у тексту нисмо пронашли антрфиле по коме су се овом ставу приклониле готово све политичке странке у Србији, па чак је ту наведено име и Српске радикалне странке.

Свакаким лажима се служи ДОС-овски режим како би дискредитовао

Драган Томић (СПС): Очигледно да у садашњој власти постоји тежња да се Србија расцепка и ослаби. Од момента распада СФРЈ, када се кренуло са лаганим тежњама за цепкањем Србије, мислим да данас стижемо у завршну фазу. Надам се да српски народ то неће дозволити. Овакве приче о подели Србије причају углавном људи из странака у ДОС-у које немају готово никакву подршку код грађана Србије. Игром случаја су дошле на власт. Нека ми неко каже шта то није ваљало у територијалној аутономији која је установљена Уставом из 1992. године. Која су то права неке биле угрожене? Ми нећемо подржати овакве облике наводне децентрализације који се могу чути од ДОС-овских лидера. По ДОС-овском концепту ми би требало да будемо грађанско друштво, без историје, без културе, са неким новим временом и неким само њима знаним транспарентним приступом. Зато нас и треба расцепкати. Ово сигурно грађани Србије не могу подржати.

Српску радикалну странку. Нема те силе која би натерала било ког представника Српске радикалне странке да се сложи са идејом о цепању Србије (можете мислити још на четрнаест делова). Српски радикали су принципијелно за унитарну државу са изразито националним предзнаком, и зато би замолили све ове што покушавају да нас дискредитују оваквим ниским ударцима, да макар покушају да то ураде са неком ваљаном аргументацијом. Но, да се вратимо жељама ДОС-овског режима да разбије Србију.

Шта се може догодити када дође до ових подела на регионе? С обзиром да смо до сада имали негативна искуства са аутономним покрајинама, и да нам се Косово и Метохија данас налазе далеко од српске државе (једног дана ће-

мо га сигурно вратити), а питање Војводине се компликује из дана у дан (Јожеф Каса је најавио интернационализацију питања Војводине), онда можете само да замислите колики би се проблеми јавили када би имали по неколико региона. Нема сумње да би у сваком од тих региона једног дана неком (попут Чанка) пало на памет да одваја тај регион од матице. По оном принципу „када су могли и други, могу и ја“, очас посла ће се наћи неки лудак који ће окупити пар својих присталица и кренути да прича о томе како би за тај регион било пожељно да се одвоји од Србије, јер га Србија наводно пљачка, израбљује, тегоши. А онда би се, по старом добро опробаном методу, нашле западне силе, које би једва дочекале тако нешто, и питање овог региона тада постаје интернационализовано. Затим креће стравична медијска кампања за одвајање тог региона, можда, не дај Боже, и неки сукоб нижег интезитета, стварају се вештачке нације и оде тај регион заувек. Немојте се чудити ако у ДОС-овском режиму добијемо нације попут Тимочана, Поморавца, Војвођане већ имамо, Шумадинаца и сличних.

Суштина комплетног концепта ДОС-овских тежњи за цепањем Србије јесте да Србија у потпуности изнутра ослаби и да са њом може да ради кошта хоће. Још ако се испуни услов да свака општина има своју сопствену полицију, која ће у неким пословима бити независна од МУП-а Србије, сигурни смо да то води само у пропаст. Зато аутор овог текста апелује на српски народ да мисли својом главом и да не подлегне ДОС-овској стравичној кампањи за разбијањем српске државе и свести српског народа.

Владимир Ђукановић

РЕВОЛУЦИОНАРИ И РЕАЛНОСТ

Србија је у много чему пропатила од петог октобра прошле године, тако да је српском народу сада већ јасно да је преварен и понижен од садашњег режима. Они који су уз помоћ тог истог народа игром случаја постали власт, понашају се као да тај народ не постоји и уопште их не интересује како се у њиховим наводним реформама у Србији преживљава

Прође година дана од бољшевичке ДОС-овске револуције. Тог фамозног петог октобра 2000. године палиле су се зграде државне телевизије и Савезне скупштине, линчовали су се политички противници, заузимала предузећа и медији од стране кризних штабова, ломило се и крало на све стране. Само у једном дану у српској престоници почињена је непроцењива материјална штета. И данас плаћамо сопственим новцем оно што су ДОС-овски хулигани уништили тог дана.

Тог дана смо слободно могли да применимо ону народну пословицу „до јутру се дан познаје“ и са њом да закључимо шта ће нас чекати у будућности. Након годину дана почели смо да се освешћујемо, али авај. Зулум који је ДОС починио Србији тешко да ће било која власт успети да у потпуности исправи. Онолики гнев који се код грађана Србије скупљао десет година према Слободану Милошевићу, ДОС-овци су остварили за само годину дана. Е, ту су успешнији од бившег режима, нема шта.

У протеклој години ДОС-овске владавине (код њих нова година почиње од петог октобра) доживели смо потпуно национално понижење. Долазили су нам и Хавијер Солана (који је по одлуци нашег суда осуђен на 20 година затвора), и баба Карла дел Понте (која је узгред и повела са собом неколико истакнутих српских глава у Хаг), био је ту и Џорџ Робертсон и многи други истакнути непријатељи српског народа.

Доживели смо да се Срби испоручују Хашком трибуналу. Нешто што је доскора било незамисливо, уз помоћ ДОС-а се остварило. Људи који су срцем бранили отаџбину и српство под ДОС-ом постали су ловина за хапке целате.

Добили смо и ново ратиште. Југ Србије, захваљујући понизности и неспособности Небојше Човића, ускоро ће постати заувек изгубљен за Србе. Ханс Хакеруп је направио уставне окви-

ре за Косово и Метохију и тим чином практично је отео Србима свету земљу. ДОС-овска власт прстом није мрднула да се супротстави овом Хакеруповом дивљању, али је регистровала и позвала Србе да изађу на изборе који су организовани по тим нелегитимним уставним оквирима. Као што видимо, ДОС се одрекао Косова и Метохије.

Државом управљу мафијашки кланови. Можете само да помислите на шта личи ова држава када републички премијер у званичну посету страни држави лети авионом Станка Суботића Цанета, највећег боса у шверцу дувана

на Балкану? Ако додамо чињеницу да су београдске улице постале сличне онима из Чикага у времену Ал Капонеа, онда вам је јасно да овде влада прави хаос.

Економска ситуација је више него катастрофална. Демагогију и обећања ДОС-овских лидера више нико и не слуша. Народ једноставно тражи да једе. Гладан је. Од обећаних реформи добили смо стрмоглави пад животног стандарда. Реформе су се свеле на ону народну „плате албанске, а цене европске“.

Социјална ситуација је слична економској. Сваким даном заплускује нас

нови талас штрајкова, раднике отпуштају са посла, а Влада не нуди ништа како би решила нагомилане проблеме из сфере социјалне политике. Уместо да је ДОС кренуо са решавањем горућих проблема, он је само долио уље на ватру па је сада много горе стање у сфери социјалне политике. Радник је постао ваздух за режим ДОС-а.

Медијска слика у Србији личи на ову у Чилеу када је Пиноче владао. Нема ниједног опозиционог гласила. Гостовања на телевизијским и радио станицама постала су машта за опозиционе лидере (пре свега за лидере Српске радикалне странке). Извештавање медија се свело на извештаје са састанака партијског пленума ДОС-а, који је постао Бог и батина за Србију. О свим битним питањима одлучује се на састанцима централног комитета ДОС-а, док је институција попут Скупштине, у којој би требало да се води полемика између посланика, новим пословником потпуно угашена.

Просвета је сведена на најниже гране. Професори су изгубили сваки ауторитет код ђака, у школама влада безвлашће, уводе се неки нови предмети на пречац, самоуправни школски одбори, једном речју потпуно расуло. Уведене су абнормалне школгарине за студенте, највљују се протести студената.

Култура је на најнижим лествицама. Култура која би морала да буде стуб националног опстанка народа, свела се на пропагирање алтернативних програма, који више приличе за едукацију секташа. Главни носиоци у културном животу су постале некакве сорошевске издавачке куће попут „Стубова културе“, „Платоа“ и сличних.

Све у свему, Србијом влада хаос над хаосима. Расуло које Србију води у пропаст. Колико ће то потрајати зависи од нас самих. Једно је ипак очигледно - **ДОС ЈЕ НАЈГОРИ.**

Владимир Букановић

Рекли су о петом октобру

Проф др. Војислав Шешељ, председник Српске радикалне странке: Пети октобар је један од најсрамнијих дана српске историје. Скоро да се може по својим трагичним последицама изједначити са 27. мартом 1941. године. И 27. март 1941. године и 5. октобар 2000. године изазвани су огромним народним незадовољством према неспособној власти. Али су организатори и 1941. године и 2000. године биле западне обавештајне службе. Народ је био нестрпљив да што пре доживи промене на боље, али, као што видимо, промене су листом на горе. Народ много горе живи него што је живео у августу прошле године. Ово је најгора власт коју је Србија икада имала.

Бранко Ружић (СПС): Сматрам да је пет октобар сраман дан у српској историји. Тада се кренуло са паљењем државне телевизије и Савезне скупштине, да би се касније наставило са колапсом индустријске производње, увођењем кризних штабова... На пољу правосуђа имамо такву ситуацију да су прекршена оба устава и то на најфлагрантнији начин. Претходни председник СРЈ, Слободан Милошевић, киднапован је и на противуставни начин изручен Хашком трибуналу. Лично сам мишљења да ДОС-овску власт чека неки нови пет октобар, јер су они уништили српску државу и привреду за ових годину дана. Убеђен сам да ће њима бити суђено, али не пред страним судовима, већ пред нашим.

Милорад Мирчић (Српска радикална странка): Период од петог октобра 2000. године до данас може се окарактерисати као једно велико разочарење и као излазак из заблуда. Заблуде које је наметнуо ДОС болне су за Србију. Међутим, ДОС и даље наставља ту бајколику причу за грађане Србије. И поред тога, реалност је сурова. У сваком сегменту друштвеног живота је све гора ситуација. Оно што је заједнички именитељ за ових годину дана је катастрофална ситуација у односу на претходни период. Мислим да ће доћи и тај тренутак када ће ДОС-овци морати се да суоче са реалношћу, јер доћи ће поново неки избори где ће се пред народом полагати испит. Надам се да се онакав вандализам од тог фамозног петог октобра неће више никада поновити. Уједно се надам да се у Србији никада више неће наћи сличан конгломерат странака који једино за циљ има да руши, дивља и томе слично, а све зарад власти.

Војкан Томић (ДОС-ПДС): Посматрајући из угла директног учесника тих догађаја петог октобра прошле године дао бих оцену неке добре тројке. Шта то значи? Незадовољан сам брзином реформи које смо обећали, јер нису донети неки системски закони који су морали бити донети, али сам задовољан оним што је урађено на међународном плану и неким позитивним трендовима и тенденцијама на економском плану. Оно што је дискутабилно су догађања унутар саме победничке коалиције где преовлађују одређени дисонантни тонови, који постоје још од доласка ДОС-а на власт и који трају и данас. Мислим да је највећи допринос петог октобра што је пао један комунистички режим након педесет година његове владавине. Ипак, морам се сложити са грађанима Србије да реформе нису дале оно што су они очекивали од реформи.

ДИПЛОМАТЕ ПО ПАРТИЈСКОЈ ЛИНИЈИ

Доласком ДОС-а на власт једино мерило да се постане амбасадор или функционер у СМИП-у је припадност некој од ДОС-овских странака. Људи којима је дипломатија струка и који су се годинама бавили овим послом, декретима су удаљени са места на којима су били. Кодексе дипломатског понашања који важе свуда у свету, и који су између осталог важили и у нашој дипломатији, ДОС-овски кадрови, научени ваљда од Тита, бацили су у запећак. Своје револуционарне методе увели су и у дипломатију

Некада су српску дипломатију претстављала имена попут Јована Дућића, Милана Ракића, Иве Андрића, Бранислава Нушића... Некада је важио кодекс дипломатског понашања који је био свето писмо за изабране дипломате. А данас? Данас нашу дипломатију представљају људи који са њом имају везе таман толико колико рецимо сумо рвач са балетом. Бирани искључиво по партијској линији или по наредби Вилијама Монтгомерија, данашњи представници наше дипломатије из дана у дан све више срамоте нашу државу. Потпуно одсуство било каквог искуства у дипломатији и непознавање основних правила дипломатског понашања наших дипломата, сигурно стране дипломате доводи до закључка да смо ми једна неозбиљна држава.

Можете само да замислите пита је помишљао неки амерички дипломатски представник када је водио разговоре (ако их је уопште водио) са Миланом Ст. Протићем. Шта мислите колико нас је амерички непријатељ озбиљно схватио када је видео да наспрам себе у разговорима има човека који је обукао кожне панталоне и каубојске чизме па је дошао да води дипломатске разговоре? Заиста срамота. Испада као да смо пали са Марса.

Ипак, морамо констатовати, на нашу жалост, да Протић (хвала Богу смењени амбасадор) није једини шарлатан тренутно у нашој дипломатији. Пођимо прво од самог СМИП-а.

Тренутни савезни министар спољних послова, Горан Свилановић, личност је која ће изгледа ући у анализе

Правног факултета као вечити његов асистент, и то на Катедри за грађанско-правне науке. Значи, њему су међународно право и међународни одно-

си познати онолико колико је полагао својевермено испит из Међународног јавног и приватног права на факултету. Остале квалификације Горана Свилановића, које су очигледно биле пресудне у добијању ове важне функције у држави, биле су те што су Горану Свилановићу и отац и мајка некада радили у ЦК СКЈ. Такав човек, са потпуним одсуством у познавању било каквих међународних правила понашања и вођења дипломатских разговора, представља нашу државу као министар спољних послова.

Да је СМИП под ДОС-овском влашћу постао легло нестручњака показује нам чињеница да је један од помоћника Горана Свилановића Александра Јоксимовић, професор солфеџа и клавира. Нико не спори госпођи Јоксимовић да она лепо пева и свира и да је вична своме послу из струке, али је непобитна чињеница да она нема појма о дипломатији. Додир са било каквом врстом међународних разговора са представницима неке од земаља она је имала једино када је ишла по домаћи задатак код страних газда. Тада је очигледно стекла репутацију подобне особе за извршавање наредби западних налогодаваца и нема сумње да је због тога и дошла на ово кључно место.

Са друге стране, други помоћник Горана Свилановића је Јелена Минић, која је једини додир са дипломатијом имала преко оца. Наиме, Јеленин тата, Милош Минић, био је Титов министар спољних послова. Тако се и кћерка преко тате научила дипломатији. Додуше, да не будемо грешни, Јелена Минић је радила у Институту за међуна-

родну политику у привреду, али то је апсолутно недовољно да се постане помоћник министра спољних послова.

На место секретара СМПП-а дошао је Душан Лазић, некадашњи саветник за партијске односе у нашој амбасади у Москви. Овог титоисту ДОС-овци су повукли из пензије и поново га активирали у дипломатији. И тако, док је ДОС отпустио преко двестотине младих и перспективних дипломата, који су пре свега школовани за тај посао, са друге стране поново су посао добили Титови метузалеми. Очигледно, љубав према Титовом периоду и даље цвета у ДОС-овским срцима.

Но, да не буде само СМПП легло нестручности и јавашлука, ДОС се побринуо да и међу амбасадорима постави, благо речено, људе који су у дипломатију пали са крушке. Једног, који је на сву срећу смењен, већ смо вам поминули, Милан Ст. Протић. Овог пајаци ДОС-овска власт је послала да буде наш амбасадор у земљи која је потпуно непријатељски оријентисана према нама. Бити амбасадор у САД је посао који тражи невиђене дипломатске способности и огромну озбиљност у самом раду, а Милан Ст. Протић је себи допуштао да са америчким дипломатима разговара одевен у кожне панталоне, тексас кошуљу, каубојски шепир и каубојске чизме. Мерило по коме је он постављен на место амбасадора у САД је његово неограничено дивљење према америчкој политици и зато што је наводно завршио на неком калифорнијском универзитету постдипломске студије.

Због његовог недолучног понашања чак је и ДОС морао да примени меру његове смене са места амбасадора. Када је смењен, Милан Ст. Протић је изјавио да га месецима нико није по-

звао и упутио шта треба да ради. То нам само говори да у СМПП-у нема кадра који би могао да упути неког нашег амбасадора шта би требало да ради и како да се понаша у дипломатским разговорима са представницима земље у којој служи свој мандат. Велика већина амбасадора очигледно нема појма ни какав став да заступа у директним контактима са владама земаља где су они на служби. То је заиста страшно.

На место амбасадора у УН постављен је некадашњи аташе из СМПП-а, извесни господин Шаховић. То вам је ситуација као када човека који вози фићу ставите да се трка са Шумахером који вози ферари болид. Пређашњи министар СРЈ у УН, господин Владислав Јовановић, за разлику од овог новог амбасадора имао је пре свега дипломатско образовање и углед који су чак и најбахатији на овом свету, дипломате из САД, морали да му признају. Данас у УН представља нас човек који нема три чисте са дипломатским понашањем. Ко зна колико ће тај несрећник у свом незнању нанети штете

те нашој држави. Што наш народ каже, нека нам је Бог у помоћи.

Амбасадори у осталим државама су такође плејада нестручњака и приучених дипломата. Бисерка Матић-Спасојевић је у својим позним годинама доживела да постане амбасадор, додуше у не баш егзотичној земљи, већ у Македонији. Ту је постављена само зато што не зна ниједан светски језик. Да је макар мало натуцала енглески вероватно би била на Новом Зеланду, Аустралији, Сејшелима или у некој сличној земљи где би сунчала своје старе

кости. Овако ни ДОС баш није могао да пређе преко свега (гле чуда), па јој је под старе дане доделио амбасадорско место у Скопљу.

Весна Пешић је постављена за амбасадора у Мексику, иако иза себе нема ниједног дана дипломатског рада. Тренутно се наша Весница жали да јој клима у Мексику не одговара па би желела у неку другу земљу. Нема сумње да ће јој неки сорошевац у нашој влади (додуше сви су то) обезбедити неку егзотичну земљу.

Владета Јанковић је послат у Лондон да буде ближе дечици док студирају. Тако је спојио породицу на једном месту и живи као гроф. Иначе, Владета је своју везу са Енглеском остварио тако што је десет година у Лондону радио за ВВС. У земљу се вратио због својих политичких амбиција, али се показао као неуспешан, па му је сада као таквом дата прилика да се окуша у дипломатији. С обзиром да му деца студирају у Лондону (како ли је само деца платио то студирање када је овде десет година владао диктаторски режим) њему је ова дипломатска мисија добро дошла.

Душан Батаковић је добио у аманет да буде амбасадор у Грчкој. Грчки државници хвале Батаковића на сва звона, али не због његових способности, већ због забава и теревенки које он приређује и на којима се троши новац до изнемоглости. Прича се да је Батаковић до сада потрошио новца колико три амбасадора нису успела за цео свој мандат.

На крају шлаг на торту. Да ли сте знали да у нашим амбасадама имамо за саветнике странце?!

Е, сада знате. Оно што је недопустиво у целом свету, и што код нас представља кршење закона, у ДОС-овском режиму је потпуно нормална појава. Наиме, у нашој амбасади у Отави, где је иначе амбасадор Миодраг Перишић, истакнути Ђинђићев пулен, саветник наше амбасаде је наш човек из дијаспоре који нема наше држављанство, већ само канадско, и чија је жена запослена у канадском министарству за одбрану. Такође, у амбасаду СРЈ у Ослу послат је човек који је пре тога радио у Норвешкој амбасади у Београду. Да се човек прекрсти и левом и десном руком.

Ово је слика и прилика наше дипломатије. Оваквих дилетаната наравно има још на кило у тренутној дипломатији СРЈ. Наш закључак је само један - јадна је наша држава са оваквом дипломатијом и оваквим назови дипломатама. Јадна је и чемерна.

Владимир Ђукановић

"НЕЋУ СЕ ВИШЕ ВОЗИТИ АВИОНОМ СТАНКА СУБОТИЋА"

Човек који воли да иде "пречицом", што је и буквално демонстрирао прилазећи једној од многих говорница, већ је доказао да му много тога противзаконитог није страна. Ипак, чини се да га је та журба, ма колико некима била симпатична и важила као одраз модерних стремљења и бржег економског опоравка, нагнала да једноставно, врло лако, у свом маниру, прегази преко основних правила понашања једног премијера, споља гледано

Ма колико строго били контролисани медији, често се дешава да ни они не могу занемарити нешто у шта се не сме дирати, али што је у најмању руку сумњиво. Нарочито је тешко остати по страни ако се у медијима из других држава распреда о аферама које се односе на јавне личности државе у којој се о томе ћути. Тако је и најчувенија и најинтригантнија "дуванска" афера у којој су као протагонисти означени актуелни политички челници из Југославије, председник Црне Горе и премијер Србије, најпре узбуркала хрватску јавност, а њени таласи су тек једва пото-

пили једног уредника црногорског дневног листа "Дан".

О црногорском председнику Милу Ђукановићу не треба понављати оно што је већ постала јавна тајна. Жеља коју покушава да оствари до краја, да отцепи републику да би постала самостална држава (а онда поново да склопа некакав савез) није само његова. Као јавно изречена жеља била је интересантна Западу само док је играла улогу притиска на непослушну Србију, али онда када постаје непотребно оптерећење америчког буџета које њихов конгрес није предвидео, почиње да

замара. Да би се послушник који је спреман на уступке (и извињења) сваке врсте довео у ред и вратио под контролу, најбржи и најлакши начин је медијска опомена помоћу афера којима тако подложне личности обилују.

За председника српске Владе, Зорана Ђинђића, још увек се клупко не развија до краја, али као један од актера већ споменуте афере из прљаве воде не може изаћи чист. Једино што још увек успева да домаће медије држи под контролом не би ли се све, бар овде у Србији, некако заташкало и заборавило.

Познат као човек који воли да иде "пречицом", што је и буквално демонстрирао прилазећи једној од многих говорница, већ је доказао да му много шта противзаконито није страно. Ипак, чини се да га је та журба, ма колико некима била симпатична и важила као одраз модерних стремљења и бржег економског опоравка, нагнала да једноставно, врло лако, у свом маниру, прегази преко основних правила понашања једног премијера. Тако је користио и приватни авион Станка Суботића Цанета, у јавности познатог као трећег (или првог) у афери о балканској дуванској мафији, што је уједно и једини опипљиви доказ о њиховој вези.

Један од ретких који успева да готово истовремено буде на два или више места, Зоран Ђинђић, морао би повремено да се одмори, јер му се понекад омакну и неке несувисле изјаве које човек од контроле као он себи никако не би дозволио. Умор чини своје, а страни медији нису под његовом ингеренцијом. У интервјуу за швајцарски лист на немачком језику "Ноје Цирхер цајтунг" српски премијер је на незгодна питања око коришћења авиона Станка Суботића одговорио да је то учинио "због неконвенционалног рада српске владе", додајући да Суботић није био присутан. Ипак, премијер додаје: "У том тренутку у јавности још нису биле изречене сумње против Суботића". Такође, на питање да ли ће се убудуће возити Суботићевим авионом, Зоран Ђинђић је одговорио да неће.

Да није реч о премијеру, па и да не буде чудно. Ако је тачно то да је Влада толико неконвенционалана у свом раду да за своје чланове користи приватни авион једног мафијаша према коме

нема (и не преузима) никакве обавезе, зашто би одједном пристала да буде штедљива на тај начин? Непоредиву истину да је на службени пут (да ли само једном) путовао авионом Станка Суботића премијер оправдава и тиме што у јавности тада још нису биле изречене сумње против Суботића! То наравно никако не значи да и он лично није знао ко је Цане и чиме се бави, ако не и нешто више до тога. На основу ових речи намеће се закључак да су "неконвенционалности" сваке врсте дозвољене само дотле док јавност не сазна са ким су у вези. Ако сазна (као у овом случају), најједноставније је рећи - што је било, било је, нећу више. При том, премијер Ђинђић показује и какво је његово мишљење о јавности, најпре нашој. Логика, пак упућује на узрочно-последичну везу у којој "би-

знисмен" као што је Станко Суботић не позајмљује своје авионе државницима без неког разлога (интереса). Патриотски разлози су потпуно искључени код човека који купује држављанства околу, код непријатељских суседа, тако да се као једини могућ и довољно јак разлог издваја велики профит. Ту рачуницу је већ извео др Коста Чавошки на примеру продаје (шверца) цигарета без акцизних маркица, према којој се губи траг великим парама које су намењене држави.

Ко би рекао да се у овако сиромашној земљи као што је Србија може тако добро зарадити? Или је можда баш зато и сиромашна? Наравно, док јавност не сазна. Ако у међувремену не изумре од глади и празних обећања.

Весна Арсић

СРБИЈА - ЗЕМЉА ПРИСЛУШНИХ АПАРАТА

Србија је, по свему судећи, постала земља у којој је једина делатност актуелне власти да прислушкује неподобне грађане. По ономе што можемо сазнати од појединих лидера ДОС-а, у Србији се прислушкује све, од телефонских разговора до председника СРЈ. Ко ме је то у интересу и ко то има параноичан страх од народа?

Актуелна власт још увек или не може, или можда не жели (што је вероватнија опција), да се отараси старих и опробаних удбашких принципа. Некада, у Титово време, грађанство се прислушкивало како би се пронашао потенцијални „непријатељ државе и народа“, онај ко се противи самоуправној изградњи земље и социјализму у коме су, баш онако по праведном принципу, сви били сиротиња осим власти. Сви смо били једнаки осим Титових полтрона и квазистручних руководилаца који су о једнакости само умели да лепо причају, али у пракси то баш нису желели да спроводе. Таквима је била потребна заштита од гладног народа, који није умео да схвати такву „једнакост“, и који је због тога био проглашен за „непријатеља државе“. Такви су морали да се прислушкују (за дивно

чудо била је то безмало цела држава). А шта се дешава у данашњој, наводно демократској Србији? У тој Србији пуној „полёта и замаха“ од силних реформи? Да ли нае и данас прислушкују?

Чињеница која се не може побити је та да у садашњем ДОС-овском режиму седе исти они који су вас и некада прислушкивали. Седе исти они који се поново боје оног истог „непријатеља државе“ и који су зарад тога спремни на све. Поучени од Леке Ранковића како „средити“ стање у држави, ДОС-овци на све начине проверавају шта се дешава око њих и ко је подобан, а ко није. Због своје неподобности према ДОС-овом режиму страдао је Момир Гавриловић, бивши службеник ДБ-а. Како чаршија прича, разговор између њега и Кошћунице у Кошћуни-

чином кабинету био је прислушкиван. Због свега онога што је Гавриловић рекао у том разговору платио је главом, а актуелни режим је показао да у његовим структурама царују мафијашки кланови.

Да је ова прича о прислушкивању, нажалост, тачна показују нам изјаве појединих лидера ДОС-а. Велимир Илић, носилац споменице булдожер револуције од петог октобра, очигледно се већ дуже време не слаже са концепцијом владања Србијом коју је Ђинђић замислио. Зато је у једним новинама изјавио следеће: „Прислушкују ме и на радном месту, али и у стану. Стално ме прате неки људи, пред мојом кућом су непрестано неки људи у тамним аутомобилима. Припремали су и агентат на мене”. Шта год неко мислио о Вељи Илићу, ипак ова његова изјава мора да забрине нашу јавност.

Ако данашњи режим прислушкује неког од својих, онда можете мислити како се прислушкују опозициони лидери. Можете ли само да замислите колико је старом удбашу Душану Михајловићу стало до тога да постави прислушни апарат Војиславу Шешељу. Највероватније су то жеље које Михајловић сања ноћима, и очигледно да му је Шешељ ноћна мора.

Но, да Веља није једини у ДОС-у који се прислушкује од данашњих настављача удбашке традиције, говори нам и изјава Вука Обрадовића, председника Социјалдемократије. Он је у својој изјави потврдио да се његов разговор у кабинету Војислава Коштунице снимао и да је Коштуничин кабинет у потпуности озвучен најсавременијим прислушним апаратима. Такође је напоменуо да се прати његово кретање.

У јавности се често могу чути приче како се и сви састанци централног комитета, који о свему одлучује у овој земљи (зна се да се мисли на ДОС), који су, узгред буди речено, строго затворени за јавност (ваљда се у демократији од народа мора све да крије), сви прислушкују у суседним просторијама. Прича се да су главни оперативци у том послу Ђинђићеви пулени Чедомир Јовановић и Зоран Живковић.

У неким случајевима режим прелази са речи на дело. Након прислушкивања обично се прислушкиваном запали ауто или му се покидају каблови у аутомобилу. У првом случају мета је био Слободан Вуксановић, потпредседник Перишићевог ПДС, који је још одавно у отвореном сукобу са Ђинђићем. У „демократском” режиму, за који се Вуксановић тако жестоко борио, доживео је да му појединци прете преко телефона и да му на крају запале аутомобил. Други случај везан је за Обрена Јоксимовића, министра здра-

вља у оставци, који је дословце изјавио да су на њега припремали агентат на тај начин што би му инсценирали саобраћајни удес. Јоксимовић тврди, „да су на његовом службеном аутомобилу намерно општењени каблови који су спојени са мењачем”. Такође је потврдио „да се у Влади Србије прислушкују сви кабинети”, као и „да су се његови разговори са Коштуницом до детаља прислушкивали”. Није заборавио да дода како му се сваки дан шаљу анонимне претње.

Великом низу оних који се прислушкују, овога пуга није ДОС-овац, придодao се и Вук Драшковић. На његов захтев да му се из куће уклоне прислушни апарати, службеници ДБ-а су ре-

кли да ће то урадити али под условом да он не буде у кући. По речима Драшковића, они су само желели да старе уређаје замене савременијим.

Пре неколико месеци испред историја Српске радикалне странке дошла су четири полицијска ципа у којима су били припадници интервентне бригаде. Допили су са наређењем да одузму одређене телефонске бројеве које је користила Српска радикална странка!!! Свима је јасно да за овакве ствари долазе радници из Телекома, а не интервентна бригада, али у ДОС-овом режиму је све могуће. Ипак, у овом случају је очигледно било нешто друго у питању.

Све ове чињеница говоре нам да у Србији и даље царује права титоистичка УДБА. Уосталом, зар није републички министар унутрашњих послова човек са истакнутом удбашком прошлoшћу? Нема сумње да се таква врста параноје од „непријатеља државе” (мисли се на народ) још увек врзма у главама ДОС-овских лидера и лидерчића.

Са друге стране, мафија на челу са Ђинђићем, Бебом Поповићем, Цанетом, Батићем и осталом братијом сигурно неће дозволити да им било ко угрози позиције које су данас заузели. Нема сумње да ће они бити спремни и на ликвидације како би се очували на власти. А ми само желимо да их питамо - зашто се бојите да ће вам народ угрозити позиције (тј. срушити вас са власти), ако ви добро радите за њега? Због чега прислушкујете сваког ко по вама није подобан и зашто толики страх ако сте донели реформе, демократију и просперитет?

Владимир Ђукановић

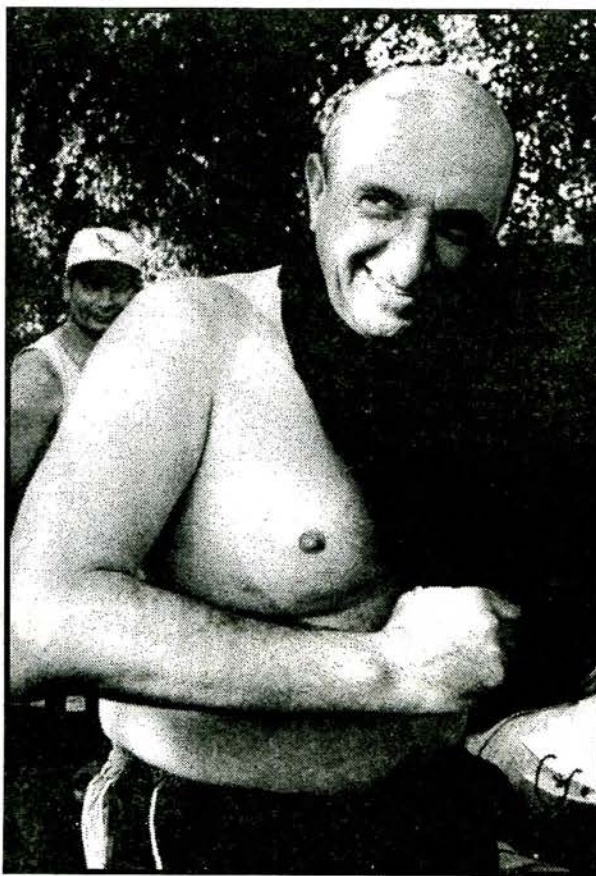

КАДИЈА ТЕ ТУЖИ, КАДИЈА ТИ СУДИ

ДОС-овским кадрирањем носилаца правосудних функција у Србији, српско правосуђе је доживело највеће понижење од свог постојања. За судије су изабрани они који су Правни факултет студирали по десет година, који имају затворске казне иза себе, чак и они коју су страни држављани. Које је понижење српског правосуђа у интересу?

Бити судија или тужилац, а готову председник суда, одувек је био синоним за човека кога краси углед, поштење, образованост и стручност. За такве функције одувек су бирани људи чије су биографије огледало марљивог и поштењеног рада уз дугогодишње усавршавање које је почињало од приправничког стажа па до функције коју би на крају стекли. Ти људи су дељиоци правде и они који директно спроводе законске прописе у живот. Као такви, они не смеју да буду корумпирани, нестручни, са криминалном прошлотишћу... Међутим, у комунистичком режиму ДОС-а све може. Све оно што је представљало шљам и трулеж српског правосуђа, захваљујући ДОС-у данас је засело на кључне правосудне функције у држави.

Председник одбора за правосуђе Народне скупштине Републике Србије, Драгор Хибер, иначе професор Грађанског права на Правном факултету у Београду, у свом образложењу за избор оваквих судија и тужилаца истакао је како је одбор радио током читавог лета не би ли изабрао што стручније судије и председнике судова!!! Међутим, током расправе, када су посланици Српске радикалне странке изнели неоториве доказе о нестручности и криминалној прошлости предложених судија, ДОС-овци су брже-боље почели да сазивају поново одборе (као да им за време лета није било довољно) и да у бескрај прекидају седницу... Зашто то када су им судије толико "стручне"? Истини за вољу, и сам Драгор Хибер је видео какве је, благо речено, барабе предложио за судије, па је побегло са седнице и није долазио наредних дана

колико је трајала расправа.

Таман што је Хибер изнео своје предлоге за судије и тужиоце, као и за председнике судова, у самом ДОС-у је дошло до трвења због неовлашћеног предлагача. Наиме, за Драгомира Недића, који је предложио тужиоце скупштинском одбору, установљено је да није вршилац дужности републичког јавног тужиоца, односно да се човек сам прогласио за ту функцију!!! Ипак, ДОС-овцима није засметала ова "мала" правна препрека (наравно, то је у складу са револуцијом), па су на крају

ипак дозволили Недићу да предложи тужиоце.

Овај проблем око тужилаца је заиста бениган, ако погледамо шта се током скупштинске расправе касније дешавало. Када су на ред дошле судије, имали смо прилику да се наслушамо таквих скандала око биографија предложених, да смо се запитали да ли то ДОС и Станка Суботића Цанета предлаже за судију. Само узгред да напоменемо, ДОС је за председника суда у Жабари предложио човека који је био правноснажно осуђен због тога што је тукао жену на сред улице!!! Било је ту и оних које кривична пријава гони због примања мита, који су већ одлежали "бајбок"... Било је ту свега онога што је неспојиво са судијском функцијом.

Врхунац непоштовања Закона о избору судија је предлог ДОС-а да се за председника Округног суда у Севернобачком округу изабере Тамаш Корхец, човек који поседује двојно држављанство. Поред тога што је странац (а такав човек се по закону не може изабрати за судију), Корхец је и члан Касиног Савеза војвођанских Мађара, што је још једна чињеница која иде у прилог томе да се овај човек није могао предложити за овакву функцију. Међутим, код ДОС-оваца је све могуће, па је сходно томе и могуће да члана неке политичке организације изабере за судију или, што је још боље, за председника суда.

Узгред да напоменемо, сазнали смо да су у Севернобачком округу судијске функције подељене између три странке: Савеза војвођанских Мађара, Де-

мократског савеза Хрвата и Демократске странке. Тако је СВМ у тој расподели добио председника Округног суда и неке председнике општинских судова, Хрвати такође поједине председнике општинских судова, док је ДС добила тужилачке функције. Демократски, зар не?

Колико год се ДОС трудио да нам докаже како се приликом избора оваквих судија поштовао Закон, покопао их је у тој тврдњи њихов посланик Зевцо Хурић, који је истакао да је у Новом Пазару његова странка предложила кандидата за председника Општинског суда, али му неке друге странке из ДОС-а такав луксуз нису дозволиле зато што су имале своје кандидате. Није заборавио да истакне како у судовима у Рашком округу још увек седе људи који "не мисле као ДОС"! Ето вам доказа да, ако желите да постанете судија, морате да мислите као ДОС.

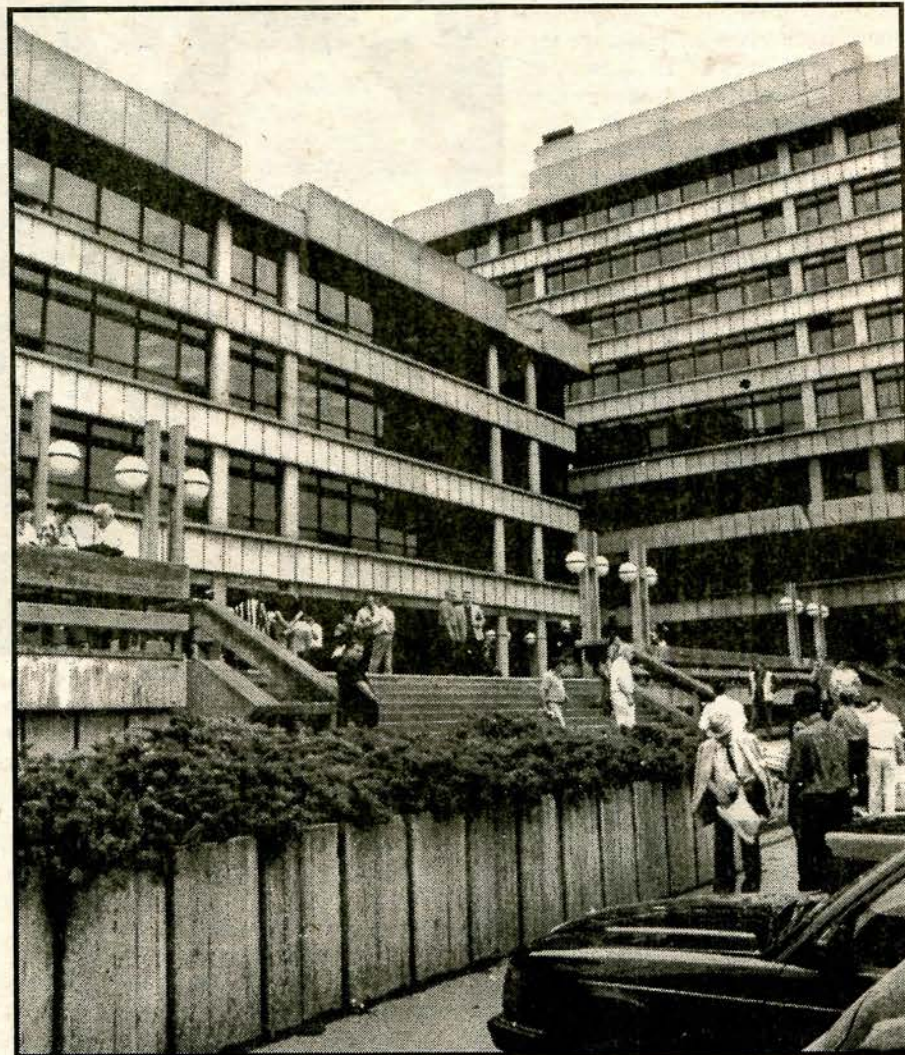
Свађа је избила и између посланика ДС и ДСС око предлога да се за председника Привредног суда у Београду постави Јелисавета Василић. Док се ДСС из петних жила упињао да се ова госпођа изабере за председника Привредног суда, дотле је ДС желео свог човека Радомира Лазића на тој функцији и тако је почела прилично жустра расправа око тога ко ће да преузме Привредни суд. Потребан им је јер би онда једна од ове две странке могла не сметано да врши разне махинације преко својих пајташа у мафијашким круговима. Тако се на крају дефинитивно испоставило да је за судију од пресудног значаја да поседује партиј-

ску књижицу неке од странака ДОС-а. Стручност? Ма ко мари за стручност?

Све ово што смо набројали украсићемо са још једним податком који је везан за године студирања и практични рад предложених и, нажалост, изабраних кандидата. Велики број ових судија које је ДОС изабрао је дуго година "пекао" своје знање. Уобичајени процес им је био по десет година студирања. Наравно, било је ту и оних који су и по више од десет година "темељито" изучавали предмете на Правном факултету. Да трагедија буде већа, за председнике судова су изабрани појединци који никада у животу нису били судије!!! Судије су постали они који нису никада видели суд и који нису прошли приправнички статус.

Ово је слика и прилика данашњег правосуђа у Србији. Очигледно је да су у Србији потребне корените реформе и озбиљна власт. Са људима који су потпуно неспособни, који су корумпирани и којима је до озбиљног државног уређења стало као до лањског снега, не можемо ништа боље очекивати осим настављања оваквих идиотлука и неозбиљних предлога.

Владимир Ђукановић

НУМИЗМАТИЧАР КАРЛЕУША

Нема човека који се бави нумизматиком, а да не зна какве је и колике преваре у сфери нумизматике преко својих доушника вршио данашњи капетан и начелник ресора за борбу против организованог криминала Драган Карлеуша. Овом причом покушаћемо да вам дочарамо овај скупи "хоби" маскоте српске полиције

Драган Карлеуша, данашњи пост-револуционарни полицијски капетан и начелник ресора за борбу против организованог криминала, поред згодне ћерке има и велики број хобија. Човек реџимо обожава археологију, поготову ако ископава лешеве хунских ратника око Београда или руских и немачких војника из Другог светског рата. Тим послом се интензивно бави, ево, већ неколико месеци, али не због тога што он жели да нешто пронађе око тих лешева, већ како би српском народу натоварио на грбачу колективну кривицу за наводно побигане Шиптари. Тако нам је саопштио да је полиција код многих Римљана, Келта и осталих народа, чији су припадници у разним биткама остављали животе на овим просторима, пронашао здравствене књижице, личне карте и још шта-шта од докумената који непобитно потврђују да су сви ти лешеве Шиптари.

Међутим, сва срећа, овог рокара у полицији нико од српског народа не схвата озбиљно. И луд зна да Шиптари барем у 95% случајева нису желели да узимају документа Савезне Републике Југославије и Републике Србије. Уз то како је могуће да од тих лешева није остао макар један дроњак, ципела или било шта од обуће и одеће, а остала су лична документа? Има ли ту логике?

Ипак, оставимо овај први Карлеушин хоби по страни, и осврнимо се мало на овај други, који је прилично чистији и важи за господски. Додуше, има доста везе са првим, јер нумизматички експонат мора да ископа неко ко се бави археологијом. С обзиром да у археологији Карлеуши пажњу привлаче само лешеве, он нумизматику посматра само онда када се неки експонат нађе на сајму антиквитета. У време оног бившег „диктаторског режима“ Карлеуша је био у ресору који је био задужен за антиквитете, предмете који имају нумизматичку вредност и уметничке слике. Додуше, била му је велика жеља, баш као и малом Ђокици, да ради у одсеку за крвне деликте. У полицијским круговима се прича да

је Карлеуша буквално молио своје колеге да га убаце у тај одсек, али с обзиром да није знао ни пиштољ да релетира, а био је способен само да обије сеф који полиција заплени, морао је да се задовољи мање опасним пословима.

У својој патњи што не може због способнијих од себе да постане Клинт Иствуд, одлучио је да се што боље покаже у свом ресору где је бачен, али, бога ми, и добро да заради. Тако је креируо да ствара мрежу својих доушника у нумизматичким круговима, и преко ње се информисао где може да се магне добра лова. Елем, велики број несрећених нумизматичара, посебно страних држављана (знао је у чијим деповима леже паре), према чаршијским причама, изгубио је свој новац за век векова. А како је Карлеуша обављао те операције? Прича следи.

Према причама људи из нумизматичког клуба, један од највећих Карлеушиних доушника био је извесни Миша Гроф. То вам је лик по чијем је стању Жељко Симић оперисао. Могли смо то да видимо на основу оних полицијских снимака (наравно, пуштање таквих снимака док траје истрага равно је скандалу, али од ДОС-овске полиције на све смо навикли). Е, тај Миша Гроф у круговима нумизматичара има репутацију, као један од највећих превараната. Он и Карлеуша су у кооперацији, како се прича по кулоарима, згрнули огромне своте новца.

Операција је текла тако што би Миша Гроф продао некој муштерији робу (најбоље би било странцу). Када се парајлија залети и упеца на Мишину удицу, Миша би позвао Карлеушу и рекао му да је роба продата тој и тој особи. С обзиром да је трговина оваквом врстом робе по нашем закону строго забрањена, Карлеуша би послао код особе која је купила ту робу патролу полиције која би имала задатак да приведи несрећног купца и да му заплени то што је купио. Затим, Карлеуша би вратио Миши Грофу његову робу и заједнички би поделили паре. Потом би све било Јово наново са истом робом. Укруг. Баш као у „Глави шећера“ Милована Глишића. Тако се прича да су једног немачког држављанина Карлеуша и Миша ојадили за 50.000 ДЕМ. Човек је дошао да купи робу, упецао се на Мишину удицу, а Карлеуша је наредио да га на граничном прелазу зауставе и приведу, те да му заплене робу. Тако је Немац остао без новца и уз то је завршио у истражном затвору. Баш леп пример како се иде у Европу.

Наравно, ово су приче од многих нумизматичара и људи који су одавно у овом послу. Ако је све ово заиста тачно (а наш народ каже „где се о нечему много шушка, ту сигурно нечега има“), онда се заиста морамо запитати ко то води нашу полицију. Откуд онда морално право Карлеуши да прича о борби против криминала, када је он сам упетљан до гуше у криминал? Додуше, за министра полиције имамо човека који има биографију попут Ал Капо-неа, али зар би такви требало да представљају српску полицију? Зар са таквима у борбу против криминала? Па такви ће пре да оформе мафију, а не да је спрече. Зато морамо свим силама да се одупремо кадрирању оваквих људи за челне позиције у државном органу који пре свега служи да сузбије криминал, а не да га развија у себи.

Владимир Ђукановић

"ФУНКЦИОНЕРИ ВЛАДЕ" ПРЕВАРИЛИ ЧЕШКОГ ДРЖАВЉАНИНА ЗА 400.000 ДЕМ

Да је актуелан режим најобичнији конгломерат пајаца који замишљају да се држава води по замисли малог Ђокице очигледно је свима јасно. У причи која вам следи моћи ћете да се уверите колико је ДОС-овски "демократски" режим "познат" у свету и на који начин овдашњи криминалци искоришћавају неозбиљност и корумпираност ДОС-овских министара

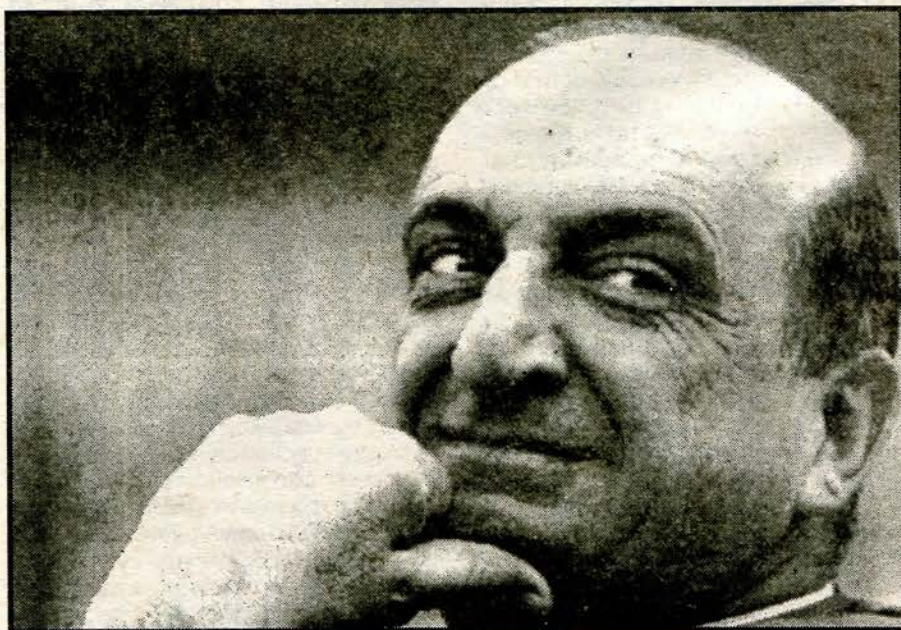
Једина сфера друштвеног живота у Србији која је доживела свој процват и обећане реформе доласком ДОС-а на власт сигурно је криминал. Што се њега тиче он не може да омане. Има га свуда, од улице па до Владе. Некако нам се чини да у ДОС-овском медијском једноумљу новине само различито пишу у рубрикама попут „дрне хронике“. Разлог томе је што се у овој земљи сваког дана догоди толико кривичних дела да редакције једноставно не могу да скупе толики број новинара који би све то пратили. Зато, када отворите у дневним новинама странице (богами све их више има) на којима се налази рубрика „дрна хроника“ можете у свакој од њих видети нешто ново. Нема дана а да не освану наслови попут: „Киднапери поставили услов“, „Продавао хероин“, „Убио оца и мајку“, „Опљачкана продавница“...

Међутим, шта помислите када у новинама осване наслов „Функционери Владе преварили чешког држављанина за 400.000 ДЕМ“? Претпоставимо да се у првом моменту згранете, па потом иде питање које у себи постављате „ма да ли је то могуће?“, да би на крају, када погледате и остале наслове у црној хроници, слегли раменима и рекли „да добро, цела држава је таква, шта ћемо сада?“. Нема сумње помирили сте се са чињеницом да је у овој држави криминал најнормалнија појава па вас ни овакви наслови не могу претерано изненадити. То је оно што представља велику опасност за нашу државу. То је оно са чим се не можемо и не смемо помирити. Погледајмо сада шта је по среди у овом догађају око преваре чешког држављанина од стране „функционера Владе“.

Извесни Тодор Пулегић, директор предузећа „Алто интер“ из Београда, и

Витомир Блажић, референт продаје истог предузећа, наговорили су чешког држављанина да уложи 409.000 немачких марака у оснивање заједничког предузећа које би продавало теренска возила „Ваз“, „Собал“, и „Лада“. Човека су успели да наговоре да то уради на тај начин што су се представили као високи функционери Владе Републике Србије. Наравно, Чех им је поверовао и изгубио новац за сва времена.

Оваква ситуација је заиста преседан. Међутим, она нам говори колико је Влада Републике Србије криминализована. Несрећни чешки држављанин је очигледно знао да се разне махинације и мутни послови код нас најлакше могу обавити преко Ђинђићеве корупционашке владе па је насео на трик овдашњих превараната. Немојте имати сумње, у Европи на Владу Републи-

ке Србије светске дипломате, а и обично грађанство, гледају као и на Коза Ностру. Знају они добро кога су овде на власт довели и због којих интереса. Уосталом, ваљда и ви када их видите на улици у затамњеним аутомобилима, са обезбеђењем кога ни тврђава Форт Нокс није имала, верујемо да можете да закључите какви људи седе у Влади и у њој глуме министре.

Но, да се ми вратимо овом догађају. Као што видимо, не гледа само светска јавност на наше вајне министре као на криминалце, већ и домаћа. Да није тако не би ваљда овим преварантима пало на памет да се представе као „високи Владини функционери“. Знају они веома добро да легитимација Владе Републике Србије, осим да сте њен високи функционер значи уједно и утеривање страха у кости код онога кога желите да преварите. Српски речено и преведено, ако хоћете некога данас да натерате да вам да новац (тј. да га рекетирате) само кажите да сте функционер у Ђинђићевој влади и успех је загарантован. Ко би данас смео да каже нешто Кези, Сандуловићу, Цанету, Беби Поповићу и сличнима који чине окружење дичног нам премијера?

Данашње српско друштво управо

подсећа на оно из периода Ал Капонеа у Америци. Све је корумпирано, за шаку пара прети вам ликвидација, а не дај Боже да сте политички противник мафије која себе зове Влада Републике Србије, јер тада вам ни шетња улицом

није загарантована. И онда, како да вас чуди што се тамо неки преваранти представљају као „високи функционери Владе“? Када су могли Батићеви криминалци да буду полицајци приликом хашења Слободана Милошевића, и да са женским чарапама глуме специјалне полицијске јединице, зашто не би могли неки префињенији криминалци (попут ових превараната) да се представе као Владини функционери?

Добро је познато да је петог октобра из полицијских станица украдена гомила полицијских легитимација и огромна количина полицијске опреме (пиштољи, снајпери, хеклери, униформе...). Свако ко се домогао полицијске легитимације данас може да се представи као полицајац и да вас малтретира. Додуше, након петог октобра били смо сведоци и таквих ситуација. Данас се слободно можете запитати ко вас то хапси. Да ли је лице у униформи заиста полицајац или је неки криминалац који се петог октобра, уз обилату помоћ ДОС-а, домогао полицијске опреме?

На сличан начин свој новац изгубио је несрећни чешки држављанин. Да се овакве ствари више не би дешавале, и да у очима света коначно постанемо једна нормална и правно уређена земља, сигурно ћемо морати да у држави нешто мењамо. Пре свега, мораћемо да искоренимо мафијашке кланове у српској Влади и у органима унутрашњих послова. Неопходно је и доношење закона који ће заиста спречити криминал, а не да га поспешује (Батићев предлог кривичног закона баш то и ради). Док се у борбу против криминала не крене из саме Владе тешко да ће ова држава било где просперирати.

Владимир Ђукановић

КУДА НАС ВОДИ НОВО ОБРАЗОВАЊЕ?

Програм за српски (матерњи) језик и математику за основне и средње школе у другом полугодишту школске 2000/2001 године сажег - на један лист папира. Шта је приоритет приоритета у нашем школству? Да ли школска година почиње 1. септембра по старом или по новом Закону?

"Ако се каже да је то предлог сажимања градива, па се препоручи изостављање морфологије у II разреду гимназије, лексике у III и читаве синтаксе у IV разреду, онда не треба бити много стручан да би се питао шта је од језика остало. Матерњи језик је ипак база и фонетика, морфологија и синтакса га конституишу у целини.

У књижевности је најдраматичнији предлог за други разред - непромишљена и олако дата препорука да се наши песници Бранко, Змај и Јакшић обраде уједно. Чак и да је тако нешто могуће урадити, то би било, најблаже

речено, оспоравање вредности наших водећих и врхунских песника са којима наша новија књижевност добија већи значај. Питам се у чему је смисао оваквог програма", каже Светлана Свиленковић, професор књижевности једне од најугледнијих београдских гимназија, Прве београдске.

Светлана Свиленковић се сећа да је и раније било времена на време неких такође несувислих предлога у вези са програмом образовања, али су професори тада могли да изнесу своја мишљења, па макар она и не била усвојена, све је пролазило кроз расправу и

постепено се усвајало. Овога пута је све то изостало. Ове године се зајста мало каснило за три - четири методске јединице у програму због октобарских догађаја, као и због покушаја да се у свеопштим чисткама смени директор школе, али се Светлана Свиленковић ипак пита - како то да избор за избацавање, односно сажимање падне баш на те носеће делове градива и из језика и из књижевности.

Са професором Свиленковић смо разговарали у време завршетка школске 2000/2001. године, када је ово упутство или препорука о редуковању на-

Бекство од Десанке Максимовић

Колико је данас важно одагнати сваку сумњу да се поседује било какво национално образовање показао је недавно и пример Биљане Ковачевић-Вучо, председника Југословенског комитета правника за људска права. У једној телевизијској емисији ("Клопка") на питање водитељке да ли је познавала Десанку Максимовић, ова узорна правница је узвикнула: "Не, ни случајно, нисам је никад видела ни на слици!" Питање је требало да асоцира на наслов познате и награђене збирке песама Десанке Максимовић "Тражим помиловање", али после оваквог одговора једног интелектуалца, па макар био и правник (јер језик је одавно изгубио сваки смисао и значење у правним актима), поставља се питање да ли сви интелектуалци имају завршену основну школу. Узгред буди речено, једна песникиња као што је била Десанка је добро проучила Душанов законик што се одразило и на изузетну вредност споменутих песама, али за Биљану Ковачевић-Вучо, правника на челу Комитета за људска права, изгледа да је јако важно да не призна ни да је отворила читанку за ниже разреде основне школе.

Ђаци без народних песама

Да је данас много тога побркано, чак и у главама надлежних за нашу просвету и културу, показују и најновије приче о томе, речено је јуче у Вуковој задужбини, да се из уџбеника за школску децу избаци народно стваралаштво јер, наводно, „народне песме формирају један национални дух који нас вуче у Хаг“. Такође, у Министарству просвете је речено да се размишља да се промени однос националног и општег у уџбеницима и да сада 40 одсто градива буде национално, а 60 одсто опште. Академик Дејан Медаковић, са жаљењем, симболично је констатовао да „Расковник“ није часопис који спасава српски народ, али као делић мозаика показује којим се путем иде“.

ставног програма са сугестијом да се прихвати већ требало да се примени током другог полугодишта. Распитујући се код компетентних људи који раде у надлежним институцијама да ли постоји неки конкретнији материјал којим се можда припрема реформа школе, добијала је одговоре да нико ништа поуздано ни конкретно не зна.

„Дакле, Министарство ради једну ствар или тајновито, или не ради још никако. А о некаквим променама се говори. То нас све наводи на то да неке ствари или прејудицирамо, што је људски и политички нелагодно, или да будемо затечени неким издејствованим програмом, документом који је обавезујући, а који може да нас шокира као овај документ који смо добили“, додаје госпођа Свиленковић.

Како је било некад

Ако посматрамо образовни систем у нешто ширем временском контексту, могло би се рећи да је за гимназије један од најозбиљнијих периода био око 70-тих година, када се полагало неколико предмета на матури, озбиљно радио матурски рад и веома темељно припремало за факултет. То је потом пореметило усмерено образовање, које је четворогодишње средњошколско учење поделило на две године продуженог основног образовања и још две године некаквих усмерења. Тако неозбиљна форма је највероватније и утицала на свест ђака да школу више не треба схватати тако озбиљно, већ као једну фазу кроз коју се мора проћи, али без прихватања њеног значаја за свачију будућност.

Ипак, 90-тих година се поново уводи Закон о матури, мада не као некада, јер се матурски радови не оцењују, ни ти вреднују при упису на факултет. Остало је да индивидуално професори,

МИНИСТАРСТВО ПРОСВЕТЕ И СПОРТА
Република Србија

УЧИТЕЉИМА, НАСТАВНИЦИМА, СТРУЧНИМ
САРАДНИЦИМА, ДИРЕКТОРИМА И
ПРОФЕСОРИМА
ШКОЛА У СРБИЈИ

Поштоване колеге,

Најпре бих желео да вам захвалим у име свих својих сарадника и у своје име за стрпљење и поверење које сте нам указали. Омогућили сте нам да сагледамо све проблеме са којима се свакодневно суочавамо и да на основу тога сачинимо план како да се са њима ухватимо у коштац. Верујем да је многим деловало као да се не чини ништа значајно, јер је манифестација нашег рада била само делимична санација постојећег стања. Свесни комплексности проблема, за које је неопходно наћи решење, одлучили смо да се што темељније са њима упознамо, да бисмо их заједнички решили.

Наши данашњи проблеми су показатељи угрожености темеља школства. Систем образовања је осиромашен у великој мери, а наша обавеза је да Србији понудимо решење. Управо због тога, поставили смо приоритете, који су први корак реформе школства:

- повећање плата и побољшање укупног материјалног и социјалног положаја наставника;
- унапређивање квалитета наставног процеса кроз: стручно усавршавање наставника, израду нових уџбеника, растерећивање и иновирање садржаја програма и осигуравање квалитетног исхода образовања;
- подстицање демократских токова на нивоу самих школа, јачање сарадње са родитељима и локалном заједницом;
- поправање и опремање школских кабинета и библиотека;
- успостављање регионалних образовних центара;
- развијање стратегије и политике у области образовања.

Један од задатака система образовања је да припреми младе људе за наставак изградње демократског друштва. Наша обавеза је да што пре почнемо са спровођењем реформе, која је изузетно значајна за економски опоравак земље, демократски преображај Србије и њену интеграцију у међународну заједницу. Реформа, такође, треба да врати нашој професији изгубљени углед и место које јој у друштву припада.

Зато се ради темељно, озбиљно, али пре свега одговорно. Молим свакога од вас, јер сви сте ви део тог великог тима, да са једнаком озбиљношћу и одговорношћу учествујете у спровођењу реформе.

Иако ће испод сваке одлуке стајати мој потпис, уверавам вас да ниједна одлука неће бити донета без претходних консултација са многим стручњацима, организацијама и наставницима. Ако сада успемо да поставимо здраве темеље, можемо бити сигурни да остављамо добар материјал нашој деци. То је основ за изградњу нове демократске земље у оквиру европских токова.

Вођен визијом модерног система образовања, ја сам одлучан да се борим са свим препрекама на путу спровођења ове реформе. Моји сарадници су такође спремни. Ако сте и ви спремни - успећемо!

Београд, 21. 05. 2001.

С поштовањем,

Ђано Кнежевић

AKTIV STRAŠNIH JEZIKA

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
МИНИСТАРСТВО ПРОСВЕТЕ И СПОРТА
КАБИЊЕТ МИНИСТРА
Београд, Немањина 22-24
29.01.2001. г.

ОСНОВНИМ И СРЕДЊИМ ШКОЛАМА РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ Активима

Поштоване колегице и колеге,

Влада Републике Србије и министарства имају реформске амбиције и сматрају да без њих нема измена система, ни просперитета заједнице.

Министар просвете и спорта мишљења је да без озбиљних захвата у образовном систему не може бити говора о његовом побољшању, о ухватању корака са светом. Како сваки озбиљан захват захтева време, молимо Вас да нам омогућите да предузмемо све потребне кораке како би створили законске и све друге услове за његово спровођење.

До тада, а као знак наших реформских опредељења и добре воље усмерене ка изменама образовног система, сугеришемо Вам да на активним задатке давају резултатима наставних програма скоро свих предмета, у складу њиховог скраћивања из не наставних јединица у другом полугодњу школске 2000/2001. године. Верујемо да ћете Ви то најбоље, искуствено, моћи да учините, али како нам предстоје пријемни испити, на којима се (углавном) полагају спреми језик и математика, то ово Министарство сугерише наставне јединице које би се могле изоставити, без страха од резултата пријемних испита и примера ради. Они учитељи и професори који су нам при идентификацији целина помагали прећичање у овим речима захвалности своје име. Најзад, молимо школе које су, из било којег разлога, специјалне да то узму у обзир.

У прилогу достављамо предлог наставних јединица које се могу редуковати

У изразе уважавања

МИНИСТАР
Проф. др Габо Кисељевић

ПРВА БЕОГРАДСКА ГИМНАЗИЈА

МАТЕМАТИКА

ОСНОВНА ШКОЛА

I разред - Sabiranje dvoцифrenih бројева ако збир цифара јединице не прелази десетицу; Oduzimanje двоцифrenih бројева ако цифра јединице умањеника није мања од цифре јединице умањеница; Oдрeђивање непознатог броја.

II разред - Deљenje s oстатком; Sadržavanje s oстатком; Izrazi s променљивом.

III разред - Neјedначine s sabiraњem, tj. oduzimaњem; Jedначine и neјedначine.

IV разред - Neјedначine s množenjem и deљenjem; Zapremina kocke и kvadrata

V разред - Pазалне праве s transferalpm; Примена симетрије дужи и угла; Приблизна вредност броја; zакругљивање бројева - грејка.

VI разред - Konструкција трапеца; Konструкција deltoida; Povршина четворougла s uzajamno нормалним дијагоналама и површина противуглног четворougла.

VII разред - Konструкција tangente - Kruga; Sličnost mnogouglova; Deљivost celih бројева.

VIII разред - Polufalca и uzorak; Grafіčko prikazивање статистичких података; Sredња вредnost.

SREDNJA ШКОЛА (primer: model tehničke škole, matematika 4 časa)

I разред - Slagање izometriјskih transformacija; Примена sistema linearnih јedнаčina u fizici, geometriји, praksi; Примена sličnosti kod kruga.

II разред - Eksponencijalne neјedначine; Linearne trigonometriјske јedначine; Trigonometriјske neјedначine.

III разред - Mјedјusobni положај kružnica; Transportni problem; Ekstremna вредnost израза Ax+By+C на konveksном poligonu.

IV разред - Metoda најmanjih kvadrata; Elementi теорије korelacije; Linearna regresija - standardna грејка, koefицијent регресије.

SRPSKI JEZIK

ОСНОВНА ШКОЛА

I разред - Nastavne јединице vezane за gramatiku ređukovati, a više pažnje posvetiti čitanju и razgovoru.

II разред - Sadržaj iz gramatike prilagoditi učenicima

III разред - Čitanje štampe za decu; Prica u slikama (usmeno и писмено izražavanje); Deminutivi и augmentativi.

IV разред - Usmena književnost naroda SRJ; Transformacija rečenice zamenom vremena и lica; Reči koje u govoru и pisanju (ne) menjaju svoj oblik.

V разред - Letnje veće; Srpska devojka; Grad gradina bijela vila.

VI разред - Izdavačica; Privatno и službeno писмо; Na brazi.

VII разред - Uspavanka; Stara porodna kuća; Pop čira и pop Spira.

VIII разред - Nemuliti језик; Kreuz mečava; Majka.

SREDNJA ШКОЛА - (primer: model gimnazije)

I разред - Konstantin Filozof и Žilija despotica Stefana Lazarevića; Narodna (usmena) književnost; Pavao gase и Osvetar и devojka, и lirsko-epika srpsva; Ženidba Milica Barjaktara; Narodna proza; Djavo и njegov legri; Humanizam и renesansa; Šiško Menčetić - Prvi pogledi и Djurdje Dričić - Gorčija žalost jesu li gđi komu.

II разред - Umesto tri metodске јединице uraditi Radičevića, Jaksin и Zmaj zaјedno; Svetozar Marković; Prvanje и mišljenje; Ivan Mažuranić; Sveti Simeon age Crnogorac; Čil de Mopasan; Tri prijatelja; Gramatika - Morfoloģija.

III разред - Gramatika - Leksikologija; Ivan Cankar, kralj Betajpovsk; Racin, Berač ducana; Samokosilja, Rafina avlija.

IV разред - Gramatika - sintaksa; Čopić, Bašta sjezove boje; Čušić, taradilo samo odlozinski; Vreme smrti; Lalić taraditi samo odlozinski; Lelejska Govor; Foklor; Baka и teta; Tisina, и potreba čoveka.

или поједине школе, придају већи или мањи значај припреми и изради матурског рада.

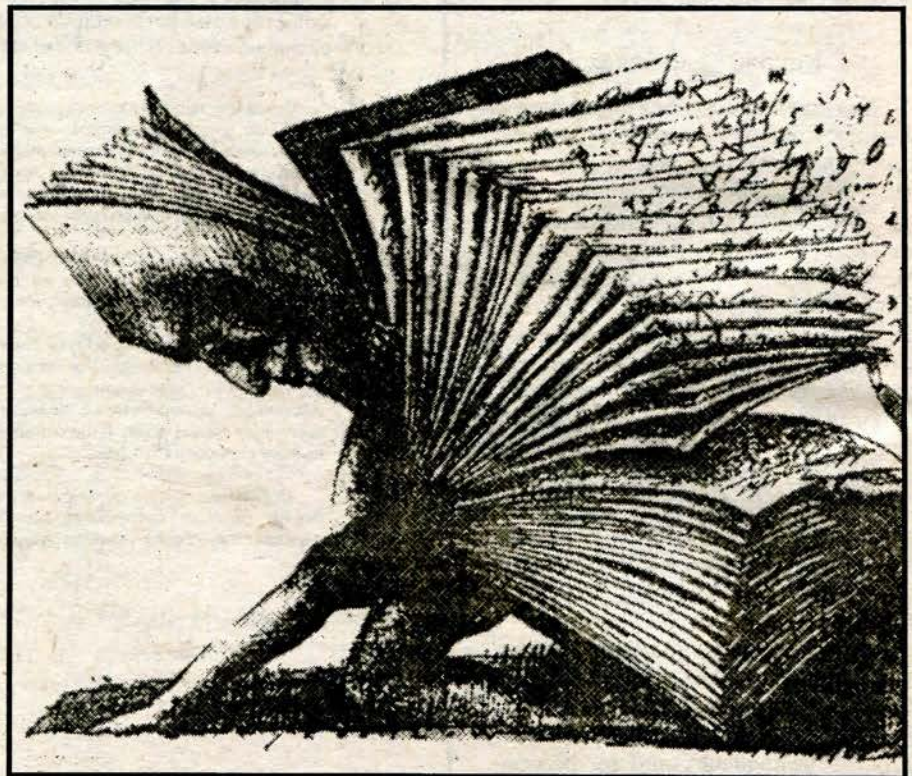
У књижевности је можда најочигледнији пад образовног система. Некада је било много више обавезне лектире, а упоредно читање необавезног шттива је спадало у општу културу. Данас је и обавезна лектира често заступљена у одломцима, а праћење токова модерне књижевности зависи само од добре воље и ангажованости професора књижевности да организују књижевне трибине, песничке вечери или сличне догађаје који ће заинтересовати ученике.

Како је данас

Посебан проблем који данас можда и не изгледа као проблем је превелика заступљеност преводне књижевности у односу на нашу, без обзира на то што су у међувремену бивше југословенске републике постале засебне државе, па самим тим и њихова књижевност не припада домаћој. Нарочито је то забрињавајуће за узраст нижег, основног образовања, када се формира језички смисао и утемељеност у матерњем језику, које треба да прате и дела домаћих писаца.

Сигурно је да имамо више него довољно репрезентативних дела домаћих писаца, као и узорну народну књижевност, давно признате у Европи и

остатку света. И наша народна књижевност и дела родољубиве поезије и прозе сведоче о тешким временима у којима је наш народ умео да сачува

свој језик и национални идентитет. Много више се памте него сувопарни подаци из историјских уџбеника, за које више и нисмо сигурни колико одговарају истини.

Насилна промена менталитета нације

Најновија историјска истина о периоду од последњих десет година којом се завршава градиво за ученике осмог разреда исписана је на последње непуне две странице уџбеника, под насловом "Савремени проблеми Југославије". Ово је иначе летос штампано прво издање новог уџбеника историје за осмаке, са намером да и изгледом и промењеним насловима поглавља постане једноставније и занимљивије. Тако ће основци од сада основно историј-

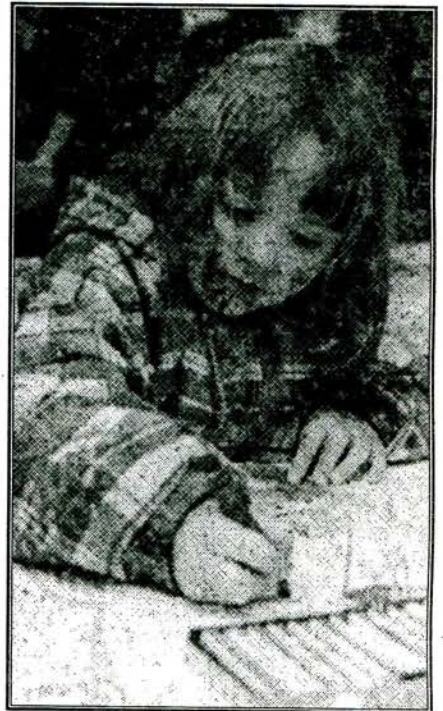
ско знање о својој домовини завршавају врло "оптимистички" насловљеним периодом проблема, и невероватним брисањем меморије. Наиме, ни једном једином речју се не спомиње основни историјски податак - ко је после Јосипа Броза Тита био на челу Југославије. Садашњи основци ће се сећати још неко кратко време, али већ за две, три генерације није сигурно да ће деца памтити име(на) која се од њих и не траже да знају.

Посебно је значајан пасус од пет кратких реченица: "У циљу решавања ових проблема мирним путем, почетком 1999. сазвана је међународна конференција у Рамбујеу и Паризу. Конференција је, упркос инсистирањима међународне заједнице да се пронађе решење, завршена неуспехом. То је НАТО-у дало повода да у пролеће 1999. примени силу и нападне Југославију. Бомбардовање је трајало више од два месеца."

Овај пасус је веома значајан и са психолошке и са педагошке тачке гледишта. Међународна заједница је у првом плану, представљена као организација са dobrим намерама и добрим потезима која се трудила, али није успела да уразуми - кога? Одговор је у следећој реченици - "То је НАТО-у дало повода да у пролеће 1999. примени силу и нападне Југославију". На најлицемернији начин, преко деце, неко у овој земљи покушава да оптерети нашу нацију колективном кривицом за бомбардовање Југославије.

Питање је да ли је икада НАТО од свог постојања примењивао нешто друго осим силе, а нису нападнути (бомбардовање као израз једва да је споменуто) само објекти и изгубљени животи, него је НАТО 78 дана засипао целу земљу, болнице, цркве и манастире, културно-историјске споменике,

децу, возове и аутобусе у покрету не због неуспеха да се преговори у Рамбујеу заврше мирним путем, већ због непристајања на уцену од стране међународне заједнице у коалицији са терористима. Неко може рећи да различите стране различито виде једну исту историјску истину. Али важно је упозорити родитеље каква се колективна свест уграђује њиховој деци кроз нове уџбенике - свест кривице, свест о оправданости казне у виду бомбардовања и прихватања силе као неминулости. Историчари који су ово писали, уредници који су одобрили, педагози и психолози, поставили су се као хирурзи који хируршким резом одстрањују оно чега (или кога) сами не воле да се сете, и као фалсификатори историјске стварности.

Суђење народној књижевности

Иако се готово поуздано може рећи да више историјске истине има у нашим књижевним делима него у историјским уџбеницима, не може се остати по страни пред незапамћеним и убрзаним поништавањем сваког трага националне вредности. Тако данас можемо чути и на једном таквом месту као што је Вукова задужбина, што подразумева језичку и књижевну елиту одговорну за квалитет и опстанак пре свега националне књижевности, да се из уџбеника за школску децу избаци народно стваралаштво јер, наводно, "народне песме формирају један национални дух који нас вуче у Хаг".

Да ни Министарство просвете није лењо и ван модерних токова образовања потврђује размишљање о предлогу за реформу школства којом би се променио однос националног и општег градива у уџбеницима тако да од сада буде 40 одсто националног и 60 одсто општег. Мора се признати да великодушнијег народа нема у Европи, а вероватно ни у свету. Још нико није био спреман добровољно да направи такав уступак ни пријатељима, а камоли посведоченим непријатељима. Једино можда они народи којих више нема.

Наша деца треба да знају и позитивно и негативно у историји, и имена и догађаје који су утицали на њихов живот и стварност, да науче да воле своју земљу и свој народ са свим манама и врлинама, и да знају да се сачувају од зла и да прихватају добро. Оно што им се сервира у ових неколико редака у удбенику историје представља насилну промену менталитета нације.

Како је код других

У Француској и Немачкој, рецимо, полагање матуре је изузетно важан део школовања, тако да се тај завршни испит зрелости полаже што писмено, што усмено, у трајању од шест до осам сати. Притом се посебна пажња посвећује матерњем језику и националном гравиву.

У Америци пак, многи специјализовани предмети који се уче у гимназији, код нас су у програму већ од петог разреда. Први страни језик уче тек у шестом разреду, а у оквиру предмета "наука" уче физику, хемију и биологију. Историја и географија су такође један предмет - "друштвене науке". Обавезно је само три - четири предмета, остало су изборни, ђаке оцењују словима, а нико не може добити непролазну оцену (јединицу).

Наш образовни систем је можда до

сада био оптерећен непотребним градивом, али најновији потези републичког Министарства за просвету показују много радикалније и далекосежније подухвате од обичног растерећења. Стара и позната прича о нашим ђацима и студентима који одласком у Сједињене Америчке Државе предњаче по знању или прескачу разреде јер су већ превазишли то што се код њих учи, можда ће остати само прича из прошлости, ако се настави са реформом у досадашњем духу. Наш образовни систем почиње да личи на амерички, али онај из државних америчких школа, намењених сиромашнијим слојевима. А резултати таквог школовања могли су се видети када је тестирано око пола милиона ученика из 41 земље. Бапи четвртог, осмог и четвртог разреда средње школе полагали су тестове из математике и природних наука. У категорији најбољих ђака 16 земаља завршних разреда средњих школа Американци су заузели претпоследње место из математике и последње из природних наука.

Ни Енглеска не заостаје по необразованости за Америком. Према статистикама и стандардима развијених земаља, почетком августа ове године је забележено да у Енглеској има седам милиона неписмених одраслих, што је 11,5 одсто од укупног броја становника

Енглеске, где спадају и деца недорасла за школу. Утврђено је да трећина младих Енглезана напушта школовање већ са 16 година живота, када се завршава њихово обавезно школовање, док у већини земаља обавезно школовање траје до 18 године.

Аналитичари тврде да је резултат америчког лошег образовања у сагласности са америчком политиком која радије увози квалитетан и образован кадар када треба да јој послужи, него што ће уложити у образовање сопственог. Биће да и Енглеска следи ту политику. Можда је таква логика исправна за богате земље, али није јасна ако се примени у Југославији. Код нас су још увек богати само појединци, што се никако не може рећи за нашу земљу.

Приоритет приоритета

Крајем маја (25. маја) републички министар просвете и спорта Гашио Кнежевић упутио је школама у Србији писмо у коме захваљује на поверењу и тражи помоћ за решавање проблема у свом ресору. Као први приоритет од седам наведених у реформи школства поставио је "повећање плата и побољшање укупног материјалног и социјалног положаја наставника".

Само 12 дана касније објављено је да је Министарство просвете урадило нацрт измена Закона о основној и Закону о средњој школи у коме је главна измена децентрализација управљања школом, чиме школски одбор добија право да именује директора школе. Планирано је да ови нацрти уђу у скупштинску процедуру крајем августа или почетком септембра. За оне који су заборабили, да подсетимо - школска година почиње 1. септембра!

Између ова два догађаја одржавани су састанци, трибине и округли столови на којима се расправљало о томе шта треба учинити да се побољша наш образовни систем. Организатори су били разне невладине организације и форуми, наши и страни, учесници наши и страни. Могло је да се чује доста занимљивих података и предлога, али је више пута упозорено да децентрализација управљања школским системима није показала задовољавајуће резултате у земљама где је примењивана. Изгледа да у српском министарству просвете закључују да или не треба слушати никога већ све испробати на личном примеру (шта копга да копшта), или треба слушати све, па понудити још више него што се тражи и затрти све што је национално у школском програму.

А будућност?

Весна Арсић

МОЈ ИЗБОР ЈЕ - НИШТА

Започета расправа око тога треба ли увести веронауку у школе није ни одржана јавно како треба, а да се не би више о томе беспотребно расправљало пресекао је "човек који воли да иде пречицом", задужен за малине, веронауку, навијаче, цигарете... Рекао је - веронаука ће почети на јесен као изборни предмет за ученике првих разреда основних и средњих школа.

Подељени су упитници, попунили су их ђаци, за мале прваке родитељи, вратили, све се сабрало и испало је да је највише ђака изабрало - ништа! Нешто мало већи број малих првака (за које су одлучивали родитељи) пристало је на веронауку, ваљда да би почели школовање без притисака, пристајући на оно што се мора изабрати. Јер кампања која је вођена око права на избор веронауке личила је на политичку кампању типа - ко није за веронауку, тај је против, а ко је против, тај је против нас; борили смо се за вас да вам вратимо ваше право на веронауку (не на вероисповест, већ на веронауку), а ви се сад нећкате

Промене су почеле 5. октобра прошле године. После шест месеци почело је да се зуцка да се ништа није променило, па су онда почели да циркулишу нови датуми - промене и нису могле да наступе баш 5. октобра као што смо рекли и мислили, него мало касније, док смо очистили зграду Скупштине од паљевина, поправили поломљена врата и прозоре и док се нисмо уселили у наше нове јавне и тајне, пословне и приватне просторије.

Када је прошло и нових шест месеци, после последњих размештања по министарским, потпредседничким, републичким и савезним фотељама почело је нешто гласније да се зуцка о томе како се од ових нових тешко живи,

теже него од старих, и да нису обећавали порез на порез, него донацију на донацију. У то време некако дође и лето, а лето је време када се и највећи проблеми склањају испред уморних очију и ушију жељних лепоте и одмора.

Да би некако утихнуло шапугање, одлучено је да мора да се заврши бар нешто започето. Започета расправа око тога треба ли увести веронауку у школе није ни одржана јавно како треба, а да се не би више о томе беспотребно расправљало пресекао је "човек који воли да иде пречицом", задужен за малине, веронауку, навијаче, цигарете... Рекао је - веронаука ће почети на јесен као изборни предмет за ученике првих разреда основних и

средњих школа. Раме уз раме с њим стали су поглавари четири највеће званичне верске заједнице - православне, католичке, исламске и јеврејске и поздравили одлуку.

Како би све деловало демократски, онако узгред споменули су и да ће моћи да се бира између веронауке и неког другог новог предмета који је дуго био тајна. Крајем августа, када су почеле да се купују књиге, прваци и њихови родитељи су поставили питање шта је са новим предметима и имају ли право на избор изборног предмета. До пред сам почетак школске године трајало је тумачење преко медија на релацији Министарство просвете; надлежни и ненадлежни из Владе, Црква о томе

Подељени су упитници, попунили су их ђаци, за мале прваке родитељи, вратили, све се сабрало и испало је да је највише ђака изабрало - ништа! Нешто мало већи број малих првака (за које су одлучивали родитељи) пристало је на веронауку, ваљда да би почели школовање без притисака, пристајући на оно што се мора избрати. Јер кампања која је вођена око права на избор веронауке личила је на политичку кампању типа - ко није за веронауку, тај је против, а ко је против, тај је против нас; борили смо се за вас да вам вратимо ваше право на веронауку (не на вероисповест, већ на веронауку), а ви се сад нећкате.

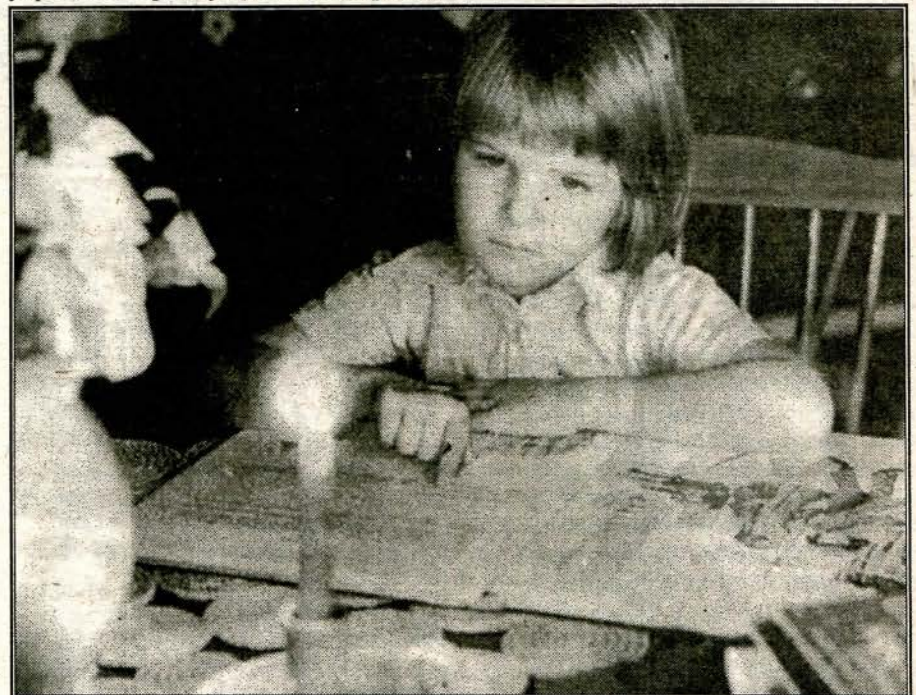
шта је обавезно а шта није. Некако у то време дефинисано је да ће други предмет да се зове грађанско васпитање (претходних месеци се провлачило нешто као увод или основи демократије, али је ваљда сувише подсећало на сад већ озлоглашени марксизам па се на време одустало), мада ником није било јасно шта би тај предмет требало да садржи осим лепог понашања коме учимо децу од малена, пре него што крену у вртић. А ко ће нам децу учити грађанском васпитању, није децидно речено ни до почетка октобра, осим тражења могућности између школског психолога, педагога (ваљда су сви у школи и педагози!?) и других.

Што се тиче веронауке, споменуте верске заједнице су се обавезале да ће обезбедити предаваче. У међувремену се од четири дошло до седам основних верских заједница, а удбеници за које је речено још летос да су завршени и да се усаглашавају, опет се завршавају и чекају на усаглашавање.

Коначно је школска година почела без (изборних) предмета, са најавом да ће се са новинама почети од 1. октобра, затим од 15. октобра или крајем октобра... Подељени су упитници, попунили су их ђаци, за мале прваке родитељи, вратили, све се сабрало и испало је да је највише ђака изабрало - ништа! Нешто мало већи број малих првака (за које су одлучивали родитељи) пристало је на веронауку, ваљда да би почели школовање без притисака,

пристајући на оно што се мора избрати. Јер кампања која је вођена око права на избор веронауке личила је на политичку кампању типа - ко није за веронауку, тај је против, а ко је против, тај је против нас; борили смо се за вас да вам вратимо ваше право на веронауку (не на вероисповест, већ на веронауку), а ви се сад нећкате.

Резултати који никако нису очекивани били су одбијање, а десило се управо то. Црква је дигла глас против

Министарства просвете оптужујући га да је опструирало од самог почетка увођење веронауке. Министарство одговара да је било "вредносно неутрално" (интересантна флоскула за анализу), тако да и даље нико од умешаних не верује да неко једноставно не жели нешто што добија цабе.

Уместо међусобних оптужби око тога ко је крив што их неће, морали би мало да се врате уназад ако хоће прави разлог. Ако неће да иду до 5. октобра прошле године, довољно је да се врате и два, три месеца уназад, у време када је "човек који иде преким путем" одлучио да веронаука мора да почне у септембру! А зна се шта за Србе значи реч - мораш.

Колико је све демократски и "вредносно неутрално" говори и податак да за јадни алтернативни предмет, грађанско васпитање, и не постоји удбеник. Некакав програм је састављен да би се ставио на клацкалицу на којој је предвиђено да беспоговорно превагне веронаука, али све би се у ходу некако импровизовало, ако се баш неки бакуз и одлучи да учи оно што је требало родитељи већ да га науче. Наравно, потпуно се изгубило из вида да у грађанско васпитање не спадају међусобна оптуживања, свађе, присиљавања и пребацивања јадној деци (и родитељима) да не схватају колико греше што се нису обавезали на нешто што је требало да изабере. Уосталом, ко је још мислио и на грађанско васпитање. Пошто надлежни нису имали тај предмет у школи, а нису их ни родитељи васпитали, њихово понашање њима је и примерено. А деца највише науче имитирајући одрасле.

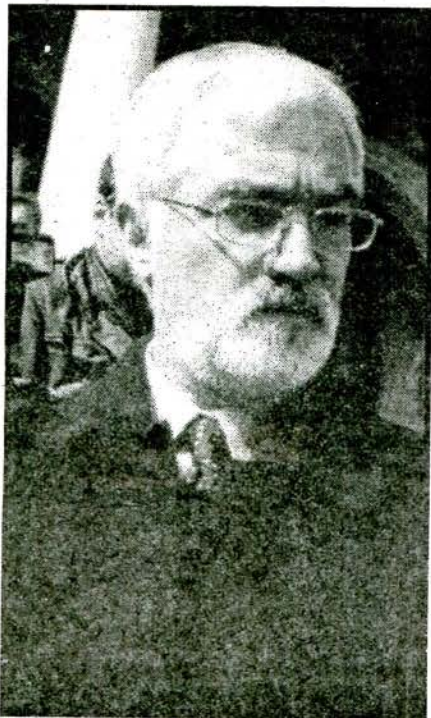
Весна Арсић

САМОУПРАВЉАЧИ ПОНОВО НА ДЕЛУ

Увођење школских одбора које је предложено нацртом Закона о основној и средњој школи ДОС враћа самоуправљање у јавне институције. Школски одбор ће овим нацртом постати "Бог и бабина" који ће одлучивати о судбини запослених у школи

Сви се добро сећате оног периода испирања мозга, када је ондашња титоистичка власт тровала народ са марксистичким догмама, социјализмом, друштвеном својином, самоуправљањем... То је био онај период опште пропасти нашег друштва. Тада су о кључним питањима у нашим колективима одлучивали партијски пленуми, ОУР-и, и многе сличне организације на чијем челу су се обично налазиле политички подобне личности без обзира какве су стручне спреме и какве су им способности.

Та политичка тела су одлучивала о судбини радника методама које нигде до сада нису биле познате у светским привредним токовима. Наравно да такав облик управљања предузећем није имао шансу да опстане, и природно је било да дође до његовог пропадања.

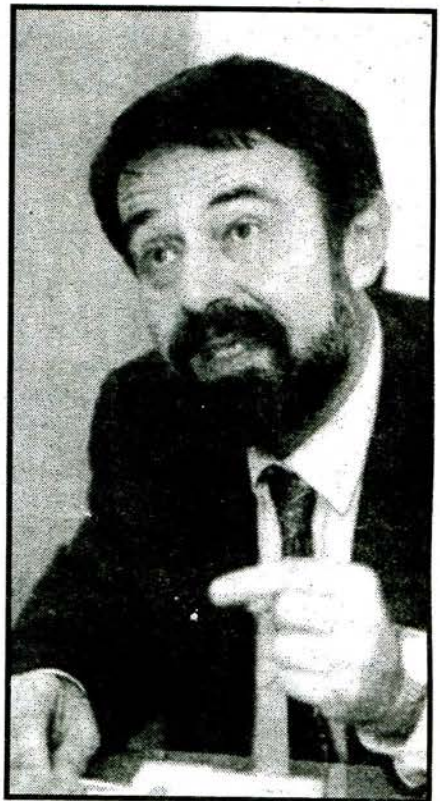

Таман када смо помислили да таква трагедија, попут самоуправљања, заувек одлази из нашег друштва, десило нам се оно што ни најгорем душману не бисмо пожелели. Самоуправљачи су поново на делу. Овога пута прети нам опасност да униште српске колективе до темеља.

Ако узмемо у обзир све догађаје и изјаве дотичних нам лидера и лидерчића у ДОС-у, од петог октобра наовамо, па ако узмемо у обзир њихове потезе које су вукли у сфери економске и социјалне политике, видећемо да се у Србији повампирио онај титоистички синдром, који је садашњим ДОС-овцима у то време био најомиљенији. Поново титоисти добијају шансу да преко својих самоуправљачких тела пљачкају ионако већ ојађена предузећа и остале колективе.

Одмах након петог октобра, ваљда да нам покажу колики су комунисти, ДОС-овци су почели да у све колективе у Србији уводе кризне штабове. Кризни штабови, који су били састављени од највећег могућег шљама у Србији, имали су за задатак да избаце из предузећа директоре који су радили на поштен и коректан начин, али су све оне који су до тада пљачкали колективе задржали, како би им помогли у наставању пљачке.

Некадашњи ЈУЛ-овци одједном су постали вајне демократе. Колективима су одједном почели да управљају дојучерашњи криминалци (додуше и даље су то остали), пробисвети са улице, преваранти и многи њима слични. На све ове појаве садашњи потпредседник Савезне владе, Мирољуб Лабус, изјавио је да у Србији за почетак и није лоше да се мало врати самоуправљање. Ако се држимо оне народне „по јутру се дан познаје“ онда смо већ тада могли да

претпоставимо шта нас чека. И били смо у праву. Самоуправљање је поново међу нама.

Најбољи пример враћања самоуправљања је у просвети. Додуше и не треба да нас чуди, јер актуелни министар Гашо Кнежевић је најбољи пример титоистичког кадра. Да не буде сам потрудила се Србијанка Турајлић, која својим деловањем у министарству просвете и спорта (можете мислити каква лудачки назив за то министарство) даје шлаг на тарту комунистичким кадровима. Чим су заузели министарство одмах су почели са најавама промене актуелног Закона о универзитету, који

им је, узред, сметао само зато што није дозвољавао самоуправљање на универзитету.

По њима, Закон о универзитету би морао да дозволи да професори воде политику на факултету и да универзитетом (који је узред државна институција) управљају тела која ће мимо државе да доносе одлуке. По неком предлогу, који је процирао у јавност, нови Закон о универзитету допушта такво самоуправљање на факултетима, да су се студенти шалили како ће ускоро и домар на факултету моћи да постане декан. Наравно, по том предлогу студенти ће добити и свој парламент преко кога ће они утицати на професоре како да се понашају. Тако ће угледне личности, као што су професори, морати да слушају студенте уместо да то буде обрнуто. Но, док не дође тај ДОС-овски Закон о универзитету мало ћемо се стрпети са неким већим коментарима.

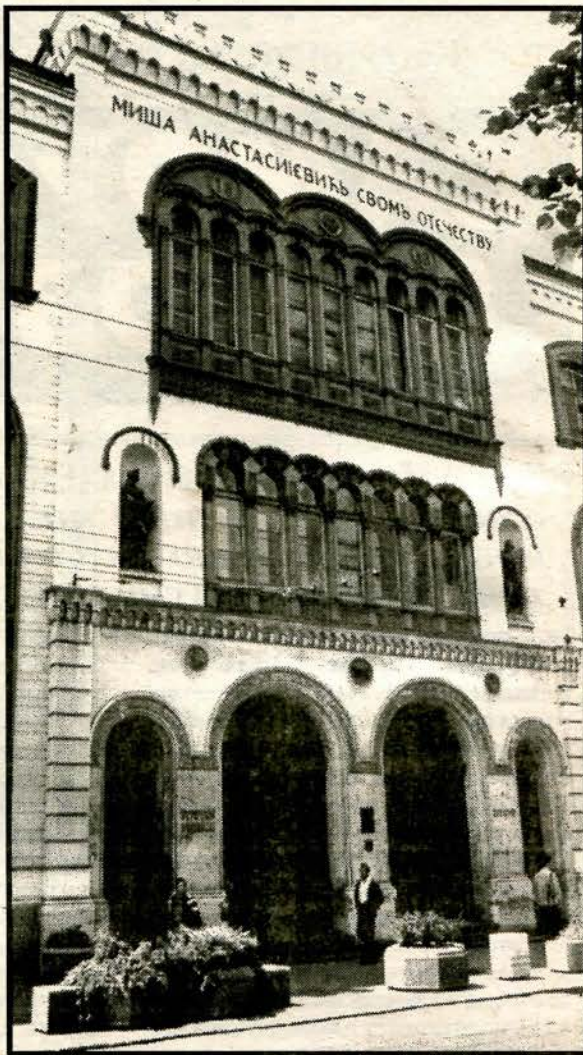
Оно што је сигурно и што ће се као такво појавити пред Народном скупштинском јесте Предлог закона о основној и средњој школи. Тај Предлог закона је прави пример колико је титоистичка власт оставила трага у свести људи који седе у Министарству просвете и спорта. Тим Законом у основне и средње школе уводи се тело које носи назив „школски одбор“. То тело имаће ингеренције да одлучује о свим битним питањима везаним за школу. На пример, директора школе, чији је оснивач иначе Влада, бираће школски одбор на основу конкурса. Додуше, за тако нешто биће му потребно да добије мишљење наставничког већа. Као што видите, уводи се душло самоуправљање.

Прво о директору одлучује наставничко веће, да би након тога о истом питању одлучивао школски одбор. Узг-

ред, оснивач школе је Влада Републике Србије, која се у овом случају о својој институцији ништа не пита. Школски одбор ће, наравно, имати и ингеренцију да разреши директора, ако се утврди да он није добро обављао свој посао.

Ко ће одлучивати о томе да ли је директор добро или лоше обављао свој посао нико не зна, али је очигледно да ће и о томе водити рачуна фамозни школски одбор. Колико су велике ингеренције овог тела види се и по томе што школски одбор има могућност да без икакве сагласности ресорног министра постави в.д. директора школе. Иначе, у самом Предлогу закона дословце стоји одредба да школски одбор управља школом!

С обзиром да ДОС-овци обожавају да закомпликују ствари, немојте да се чудите што у Предлогу закона пише да чланове школског одбора именује и разрешава Скупштина општине на чијој се територији школа налази, односно Скупштина града ако се ради о школама у Београду. Одбор има девет чланова чији је мандат четири године. Све би ово било лепо, али ако би нам неко објаснио одакле право општинама и Скупштини града да одлучује о нечему што је у искључивој надлежности Републике. Да трагедија буде већа, чланове одбора предлажу, сва-

ко по трећину, наставничко веће, Министарство и, можете мислити, савет родитеља. Наравно, и родитељи морају да управљају школом.

Све у свему, ово нам личи на ону народну „ј... луд збуњеног“, јер је очигледно да се у овом случају неће на крају знати ни ко пије, ни ко плаћа. Значи, у школству се припрема нови хаос, јер код нас ко год да дође припрема реформу школства, мислећи да је то исто као када припремате реформ торту.

Да закључимо, нашем школству, а богами и целој држави, припрема се најезда самоуправљачког нагона некадашњих Титових кадрова. Та жеља да се врате у тамну прошлост српске историје надлази им као када гладни виде храну. На несрећу српску, они владају земљом, и сасвим је оправдан страх од тога шта ће нам се дешавати са државом убудуће.

Школство у Србији је ионако доста осакаћено, а можете мислити шта ће се са њим десити ако га самоуправљачи поново преузму под своју ингеренцију. Какво ће образовање деца стећи када школама буду управљали људи који су потпуно некомпетенти за такве ствари? Црна децо, не знате шта вас чека..

Владимир Ђукановић

СРПСКИ РАДИКАЛИ НА ИНТЕРНЕТУ

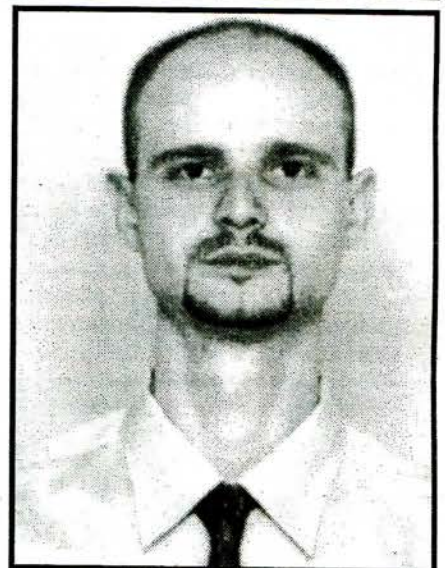
Доласком досманлија на власт, медији у Србији постали су информативни билтени странака и странчица које чине ову антисрпску коалицију. Јединој опозиционој партији, Српској радикалној странци, онемогућен је било какав приступ медијима. Слободе јавне речи нема ни за лек. Међутим, један медиј не могу никако да угасе, нити било шта да му науде. То је интернет сајт Српске радикалне странке, који је за само неколико месеци постао најпосећенији политички интернет сајт

У случају да сте корисник рачунара, и да поседујете могућност коришћења интернет услуга, обавезно укацајте адресу www.srs.org.yu. Тог момента отвориће вам се страница на којој се налази интернет презентација Српске радикалне странке. Медиј који још увек није угушен.

С обзиром да у Србији не постоји могућност другачијег мишљења, од оног којег ДОС пропагира, интернет презентација Српске радикалне странке је једина могућност српским радикалима да искажу своје мишљење о актуелним политичким збивањима у Србији и Савезној Републици Југославији. На на-

шем интернет сајту, корисници интернет услуга имају могућност да сваки дан прочитају саопштење за јавност Српске радикалне странке. Иако информативни центар Српске радикалне странке свим медијима у Србији редовно шаље саопштења за јавност, скоро сви ти наводно демократски медији бојкотују Српску радикалну странку и једноставно не желе да прочитају наша саопштења.

Са друге стране, медијски простор добијају и Социјалистичка партија Србије и Странка српског јединства (које су, узгред буди речено, чисто режимске странке), а о ДОС-овским наступањима

Жељко Грујић

да не говоримо. Ставове ДОС-а су почели и кућни апарати у домаћинствима да причају.

Такође, на интернет презентацији Српске радикалне странке сви заинтересовани могу редовно да прочитају конференцију за штампу која се одржава сваког четвртка. С обзиром да медији у Србији, поготову они који имају националну фреквенцију, по наредби ДОС-овских лидера не смеју да шаљу новинаре и да извештавају шта је председник Српске радикалне странке, проф. др Војислав Шешељ, негде изјавио, интернет сајт остаје готово једина могућност где се ставови са конференције за штампу Српске радикалне странке могу прочитати, и то у целости.

СРПСКИ РАДИКАЛИ НА ИНТЕРНЕТУ!

Пут до истине иде преко
WWW.SRS.ORG.YU

Српска
радикална
странка

Памет, звање и поштовање!
Мудрост, храброст, поверење!

Обојавили су реформе и демократију, добили смо прогон и хапшења. О томе ирски ћуто. Речили су да ћемо боље живети, удесотостручили су порезе и цене. Живот обичног човека постао неподрношљив. За само неколико недеља интернет презентација Српске радикалне странке постала је најпосећенија у односу на све друге политичке странке.

Путем интернет презентације Српска радикална странка сваког дана издаје саопштења за јавност, а сваког петка преноси комплетан садржај конференције за новинаре председника Странке, др Војислава Шешеља.

Активни део сајта чине и актуелности, поводом којих Српска радикална странка има одређене ставове, редовни извештаји из скупштина, као и редовни извештаји са конференција за штампу Српске радикалне странке у Републици Српској и Црној Гори. На сајту се може упознати са издавачком делатношћу Српске радикалне странке, коју чине „Српска слободарска мисао” - часопис за философију, друштвене науке и политичку критику, лист „Велика Србија” - који се може у потпуности прочитати на интернет сајту, као и сва дела проф. др Лазе М. Костића и проф. др Војислава Шешеља.

На крају активног дела сајта могу се прочитати ставови стручних савета Извршног одбора Српске радикалне странке. Ту су савети за индустрију, правна питања, више и високо образовање, енергетику... Њима руководе еминентни стручњаци из ових области, професори и доктори наука. Њихове ставове можете увек прочитати на нашем интернет сајту.

Пасивни део сајта чине адресе и бројеви телефона општинских и окружних одбора Српске радикалне странке широм Србије, Црне Горе и Републике Српске преко којих корисник рачунара има могућност да контактира Српску радикалну странку, Програм и Статут странке, преко којих се корисник може упознати са основним смерницама и структуром Српске радикалне странке, као и историјат Српске радикалне странке. Такође, ту је и велики број е-маил адреса преко којих корисник интернет услуга има могућност да пише неком од челника Српске радикалне странке

или да остави утиске о самом сајту.

Људи који воде рачуна да се ставови Српске радикалне странке презентују у јавност преко нашег интернет сајта су младићи пуни маште и љубави према Српству. Новине које су они унели у дизајн самог сајта, у начину презентовања ставова Српске радикалне странке, до сада су непознати у интерактивној комуникацији. Један од најзаслужнијих за техничко уређење сајта је сигурно Жељко Грујић, момак који је за само неколико месеци успео својом маштом да направи медијски бум једне политичке партије у области интернета. О самој презентацији он каже: "Званичној интернет презентацији Српске радикалне странке дневно приступи између три и четири хиљаде корисника светске мреже, од чега је 150 до 200 нових. На месечном нивоу имамо, просечно, око 45 хиљада посета. Примамо и доста писама, посетиоци нам шаљу своје текстове, осврте на актуелну политичку ситуацију, занимљиве фотографије, фотомонтаже. Чак смо добили и анимацију ДОС ЈЕ НАЈГОРИ!, коју је израдио посетилац под именом Free Ireland и ту анимацију сада користимо уместо наше првобитне. Такође, наши посетиоци „скидају” наша редовна саопштења за јавност и конференције за новинаре и постављају их на популарне интернет форуме."

О интернет презентацији Српске радикалне странке у јавности постоје различита мишљења. Неки је хвале због дизајна, неки због квалитета информација, неки што је једини медиј који сме да се јавно супротстави досманлијама. Све у свему, интернет сајт Српске ради-

калне странке сигурно је најпосећенији од свих интернет сајтова политичких партија у Србији. На све то Жељко Грујић каже: "Циљ презентације није да посетиоца импресионира мноштвом техничких ексклузивитета, већ да свакодневно информише јавност о политичким догађајима у нашој земљи. Наравно, наша рубрика Вести није пандан сервисима новинских агенција, али мислим да на прилично коректан начин преносимо основну информацију о догађају – рекао бих много коректније него што јавна гласила третирају активности наше странке – а наш став износимо у јасно назначеном коментару испод основног текста вести. Углавном негујемо помало неконвенционалан, шалвив стил, нарочито у односу на ДОС, али никако на рачун политичке оштрице."

Интернет презентација Српске радикалне странке је право освежење за све људе националне оријентације који сурфују по интернету. У обиљу текстова, прилога, прича и ко зна чега још, који у периоду ДОС-овске власти обилују антисрпским садржајем, интернет сајт Српске радикалне странке може вам понудити једну другачију стварност од ове виртуелне и антисрпске коју вам ДОС нуди. Зато, ако сте корисник рачунара, немојте се двоумити, већ одмах укуцајте www.srs.org.yu и прочитајте оно што је на другим медијима забрањено. Истина не сме да касни, и зато се редовно информишите на интернет сајту Српске радикалне странке (www.srs.org.yu).

Владимир Ђукановић

Као што смо најавили у једном од претходних бројева "Велике Србије", настављамо серију написа о две тренутно највеће опасности по сваког човека, по свако друштво, по сваку државу - о наркоманији и сектама. Најчешће и најбројније жртве наркоманије и секти су млади, они који представљају будућност. Какву будућност нам креира садашњи политички врх Србије, ако се залаже за легализацију марихуане и не чини ништа да законским путем сузбије деловање секти које се незадрживо шире управо у нашој држави?

ЈЕСУ ЛИ СЕКТЕ НАША БУДУЋНОСТ?

Зоран Д. Луковић, капетан криминалистичке полиције МУП-а Србије, после 15 година бављења сектама, написао је књигу "Верске секте - приручник за самоодбрану" која је доживела већ треће издање. Током маја и јуна одржао је и низ предавања на ту тему у градовима широм Србије и неким београдским општинама - Вождовац, Звездара, Земун... Неким предавањима у Београду смо присуствовали и преносимо најинтересантније делове, као и детаље из споменуте књиге, са намером да помогнемо у обавештавању наше јавности о опасности која прети од секти

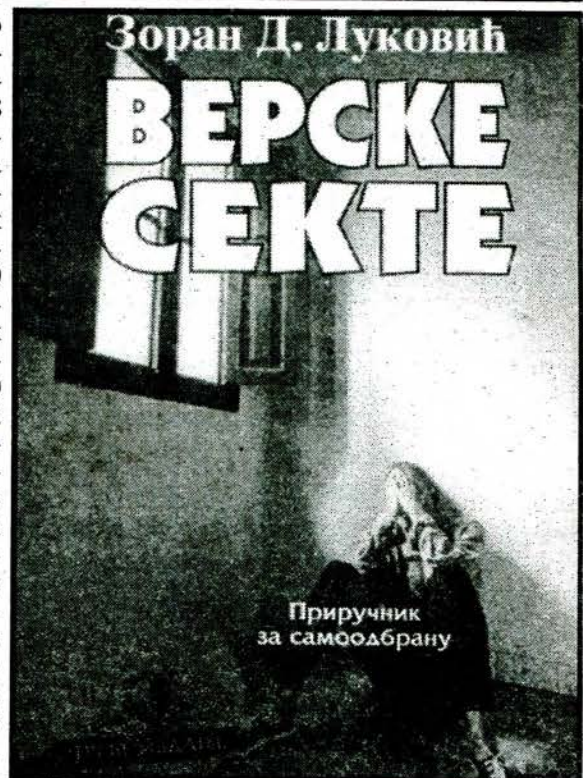
У савременом добу основни критеријум за вредновање свега што је позитивно је новац и оно што се помоћу новца може добити. А може се добити све. Осим уобичајених материјалних ствари може се добити мир, вера, здравље, радост, интелигенција, пријатељство - тако бар обећавају секте. И по томе се разликују од општепознатог о овим заједницама. До сада смо секте сматрали за верске заједнице са искривљеним тумачењем и злоупотребом званичне религије, што су оне у основи задржале, али су у складу са захтевима новог времена еволуирале и комерцијализовале се, постале профитабилне организације.

Потврда ове тезе је чувена реченица Лафајета Роналда Хабарда (1911-1986), оснивача сајентологије (Сајентолошке цркве), једне од медијски најзаступљенијих секти, која је за свега педесетак година постојања успела да стекне 10.000.000 верника у око 120 држава света: "Ако човек заиста жели да заради милион долара, најбољи начин за то је да оснује своју религију."

Роналд Хабард је иначе био писац научнофантастичне прозе, склон трансценденталном. У младости је са оцем, поморским официром америчке војске, често путовао на Далеки исток

и у Индију, где се додатно упознао са хиндуизмом, будизмом и окултизмом. Преживео је клиничку смрт од 8 минута. Сајентолошку цркву је основао 1950. године, а после његове смрти 1986. године остало је 556 писаних дела, око 3.000 сати снимљених предавања и више од 100 филмова. Сајентолози у свету имају око 3.200 својих објеката, цена основног почетног курса код њих је 2.000 долара, а комплетног курса 350.000 долара. Поједине холивудске звезде не крију своје чланство у овој секти, као Том Круз и Џон Траволта, а велике финансијске и политичке криминалне афере у Америци се брзо заташкавају и сајентолози уживају подршку Беле куће, посебно од када је на њеном челу био Бил Клинтон коме су финансијски и медијски изузетно помогли у предизборној кампањи.

Инфилтрирањем својих чланова у кругове финансијске и политичке моћи секте настоје да завладају не само једном државом, већ целим светом.

Њихова моћ ван граница једне земље се врло брзо шири, с обзиром да прихватају припаднике свих нација и религија.

Сама реч секта потиче од латинске речи sequi, што значи следити, а енци-

Гробља на мети секташа и...

Почетком септембра је у току једне ноћи низ гробова на православном гробљу у Панчеву оборен, крстови су извађени из земље, побацили околу, окренути наопако, качени на дрво и врата. Панчево није велики град, рекло би се да се већина становника међусобно познаје, па ипак - не зна се ко је могао тако морбидно да дивља на православном гробљу. Претпоставља се да је реч о некаквој секти. До сада смо такве вести добијали само са Косова, када је била реч о дивљању Шиптара на српским гробљима.

сталица у свету и око 10.000 у Југославији.

ОТО - Ордо Темпли Ориентис, потиче од Витешког реда темплара основаног 1119. године за време крсташких ратова. Модерна верзија ове секте је основана 1895. године, а њен најпознатији поглавар је био сатаниста Алистер Кроули. У Југославији се осамдесетих година оснивају кампови и оазе у Марибору, Љубљани, Загребу, Ријеци, Сплиту, Осијеку, Сарајеву, Београду, Новом Саду, Суботици, Вршцу, Трстенику и Скопљу. Први преводи њихових публикација објављени су на словеначком језику, а почетком деведесетих година београдска издавачка кућа "Езотерија" објавила је превод и на српски језик. Данас постоје у Београду, Новом Саду, Суботици, Зрењанину, Нишу, Вршцу, Трстенику и на Убу.

Бела гностичка црква, основана 1960. године, од 1991. године са седиштем у Београду, али се не оглашава под правим именом, већ позива на релаксациони тренинг, вежбе опуштања, вежбе против стреса и слично.

Сајнтологија или Сајнтолошка црква, основана 1950. године у Лос Анђелесу, са преко 10 милиона верника у више од 120 држава света, позната по криминалним аферама крађе поверљивих докумената у политичким врховима многих држава. Званично, у Југославији не делује, али је регистровала своје робно-службене жигове у "Гласнику интелектуалне својине" Савезног завода за интелектуалну својину СРЈ, од којих два крста припадају Српској православној цркви, а једна ознака је слична ознаци чина генерал-мајора у ВЈ.

Унификациона црква или Мунова секта, основана 1954. у Пјонгјангу, са данашњим седиштем у Њујорку, финансијски најмоћнија верска организација новијег датума, са великим процентом акција у фабрикама машиноградње, војној, фармацеутској и козметичкој индустрији. Заступљена је

на свим континентима, има између четири и пет милиона следбеника. У Југославији има око 1.000 следбеника, али је најмање троструко већи број запослених у Муновим фирмама "Ам Веј", "Херба лајф" и сличне. Код нас делује кроз Федерацију жена за мир у свету, Професорску академију за мир у свету и Породичну федерацију за мир у свету. Често у штампи оглашава летње течајеве страних језика по изузетно ниским ценама, где се нуди рад уз боравак. Неке јавне личности и угледни интелектуалци код нас су чланови Мунове секте.

ОМ Шинрикјо, основана 1987. године на Хималајима, раширена у Јапани, са центрима у Москви, Бону, Њујорку, Бомбају, Шри Ланки. У Југославији није деловала, али је привукла велику пажњу због пропагирања и масовних убистава тровањем у токијском метроу.

Најпознатије секте у Југославији

Код нас су најпознатије секте, осим споменутих синкретистичких, и неке псеудохришћанске, псеудоиндуистичке и сатанистичке.

Багтиссти, код нас се појавили 1905. године, данас их има око 3.000 крштених и још око 2.000 симпатизера. Имају 92 објекта у Југославији и подељени су на северни и јужни савез.

Назарени, први секташи међу Србима, данас их има око 5.000 крштених, односно око 8.000 са следбеницима. Центар им је у Новом Саду и имају 80 објеката.

Да ли бисте желели даљње информације или бесплатан кућни библијски студиј? Молимо вас да пошаљете свој захтев на одговарајућу доле наведену адресу.

Аустралија: Box 280, Ingleburn, NSW 1890. **Аустрија:** Postfach 67, A-1134 Vienna. **Грчка:** Kifissias Ave., GR-151 24, Marousi, Athens. **Италија:** Via della Bufalotta 1281, I-00138 Rome RM. **Јапан:** 1271 Nakashinden, Ebina City, Kaaizawa Pref., 243-0496. **Југославија:** П. факс 173, YU-11080 Београд, Србија. **Јужна Африка:** Private Bag X2067, Krugersdorp, 1740. **Наида:** Box 4100, Halton Hills (Georgetown), Ontario L7G 4Y4. **Ниланд:** P.O. Box 11033, CY-2550 Dax. **Мађарска:** Cserkút u. 13, H-1162 Budapest. **Манаџерија:** P.I. 800, 91000 Skopje. **Молдавија:** Casața poștală 3263, md-2044 chisnău. **Немачка:** Niederselters, Am Steinfels, D-65618 Selters. **Пољска:** Skr. Poczt. 13, PL-05-830 Nadarzyn. **Румунија:** Casața Poștală nr. 132, O.P. 39 București. **Русија:** Srednyaya 6, Solnechnoye, 189649 St. Petersburg, Sverdlovsk. P.O. Box 17, 810 00 Bratislava 1. **Словенија:** Poljanska cesta 77 A, p.p. 2018, SI-1001 Ljubljana. **Украјина:** P.O. Box 246, 290000 Lviv. **Француска:** B.P. 825, F-27406 Louviers cedex. **Холандија:** Noorderburgerstraat 77, NL-7812 AA Emmen. **Хрватска:** p.p. 58, HR-10090 Zagreb-Susedgrad. **Чешка:** P.O. Box 90, 198 21 Prague 9. **Швајцарска:** P.O. Box 225, CH-3602 Thun. **Шведска:** Box 6, SE-732 21 Arboga.

САДА ИЗЛАЗИ НА 137 ЈЕЗИКА. ПОЛУМЕСЕЧНА ИЗДАЊА ДОСТУПНА ПОШТОМ: албански, амхарски, арапски, африканс, бемба, бенгалски, бикол, бислама, бугарски, валонски, венда, вијетнамски, га, грузински, грчки, гун, гуверати, дански, * еве, енглески ** (такође на Брајевом писму), естонски, ефи, зулу, игбо, илоко, * индонезански, истрочојерменски, италијански, * јапански ** (такође на Брајевом писму), јерменски, јорубски, канада, кинески, кинески (појединостављени), киневандуа, корејски ** (такође на Брајевом писму), коса, летонски, лингала, литвански, мађарски, македонски, малалалам, малгаши, малтешки, марати, мизо, мјанмарски, немачки, * непалски, новогвинејски, норвешки, * пангаснаи, пандијански, палманенто, педи, пољски, португалски ** (такође на Брајевом писму), раротонга, румунски, руски, самар-лејте, самоански, свахили, сесото, сингал, словачки, словеначки, соломонски, сицијански, сранантонго, српски, тагалски, тајски, тамилски, татарски, тахијански, тви, телугу, тигрија, тонгански, тсилуба, турски, украјински, фински, * фими, француски, * хебрејски, хилганго, хинди, хиримто, холандски, * хрватски, цвална, цебуано, * чева, чешки, * шведски, * шона, шпански **

МЕСЕЧНА ИЗДАЊА ДОСТУПНА ПОШТОМ: азербједжански, гилбертски, гренландски, занди, исландски, исоно, јап, казашки, камбоджански, кванјама/донга, килуба, киргински, кирунди, лози, лувале, лутанда, маршалски, монокотуба, мор, мије, осветски, опетела, палаван, персијски, понавански, санго, тив, трук, тувалу, тумбуна, умбунду, урду, хауса, чинганг

* Могу се добити студийски чланци штампани другим језиком.
* Могу се добити и аудио-касете.

Probudite se!

Зашто се издаје *Probudite se!* *Probudite se!* је национални просвећивачки периодич. Показује како изаћи на крај с данашњим проблемима. Доноси новости, говори о људима из многих земаља, истражује религију и науку. Али, иде и даље. Проиде испод површина и околности на право значење поздине темпних догађаја, мада увек остаје политички неутралан и не уздиже једну расу над другом. Што је најважније, овај часопис изграђује поверење у Створитељево обећање о мирном и безбедном новом свету који тек што није заменио садашњи дил. безбедном систем ствари.

Желите ли додатне информације? Пишите на одговарајућу адресу са 5. стране. Издавање часописа „*Probudite se!*“ јесте део светског библијског образовног дела које се подупије добровољним прилозима.

Уколико више догађаје назначено, библијски спискови у овом часопису узети су из превода др Лује Бакогија/Нови свет, издање из 1909. Тако гав читат след сираћеница *NW* то означава да је то превод из енглеског *New World Translation of the Holy Scriptures*, издање из 1984. Остало сираћенице: *DN* — Димитриј-Нарзивш, *Чв* — др Емилијан М. Чарнић, *ДС* — др Димитрије Стефановић.

Awake! semi-monthly, October 22, 1989, Vol. 80, No. 20

Serbian edition

БЕОГРАДСКИ ЗООЛОШКИ ВРТ - ЦВЕТ МИРА ШРИ ЧИНМОЈА
BELGRADE ZOOLOGICAL GARDEN - SRI CHINMOY PEACE-BLOSSOM

23. мај 1997.

Београдски зоолошки врт придружује се бројној породици од преко 1000 цветних места широм света посвећених миру, међу којима су и 14 светских држава САД, Канада, Аустралија, Нови Зеланд, Исланд, Шкотска, Куввајт и Оман, а такође и градови: Нидерланди, Викторијини милопади, Бајкалово језеро, граница између Русије и Русије, делта реке Макоинг, град Суботица, затим Београд, Београдски зоолошки врт и друго.

Зачетник овог пројекта, велики савремени сликар и мистр Шри Чинмој, сликар, композитор и спортиста, оснивач највеће мировне делегације у међународне Трке мира.

Ја сам уметник овог града.
 Моја орач не умире.
 Да се у миру
 Све разлике и разликају.

I am the artist of this city.
 My plow does not die.
 That in peace
 Every difference is distinguished.

Sri Chinmoy

Адвентисти или суботари, основани 1833. године и сматрају себе црквом, имају око 300 листова на 273 светска језика, 4.200 школа, 11.000 учитеља и око 300.000 полазника, око 500 виших школа и 22 факултета, 140 болница са око 6.000 лекара и медицинског особља, 50 старачких домова и 30 прехрамбених индустрија.

То је најбројнија секта у Југославији, са око 80.000 чланова, односно 150.000 присталица. Имају 50 објеката и теолошки факултет у Београду, објављују часопис "Знаци времена", имају у Београду радио-станицу "Радио Глас наде" и хуманитарну организацију "АДРА".

Јеховини сведоци, основани 1851. године, али од 1931. године познати под овим именом, једна од најбројнијих, најраспрострањенијих и најдисциплинованијих секти у свету, број чланова им стално расте, има их око 20 милиона, главно седиште им је у Бруклину, а за Југославију у Београду. Код нас их има око 5.000 и имају око 70 објеката. Објављују часописе "Кула стражара" и "Пробудите се!" на свим језицима света. Мисионарско-маркетиншки су најспремнија секта, јер друге људе посматрају или као демоне, или као потенцијалне јеховисте. Ако један члан породице, клуба, фирме... постане Јеховин сведок, остали више не могу бити мирни, јер ће бити или врбовани или демонизовани. Често деле стрипове и своје часописе испред (или у) основних школа, факултета, болница, у поштама, на трговима. Неке јавно познате личности и интелектуалци код нас су припадници ове секте.

Мормони, основани 1830. године у Америци, има их око 10 милиона у свету, у Југославији око 300 са центром у Београду.

Пентекосталци, основани 1901. године у Америци, има их око 3 мили-

она у свету. У Југославији их је око 30.000, где имају својих 50 богомоља и хуманитарну организацију "Хлеб живота".

Треба нагласити да се централе ове четири секте - адвентиста, Јеховиних сведока, мормона и пентекосталаца, налазе у Америци где су повезане са америчком обавештајном службом ЦИА и Саветом за националну безбедност САД.

Црква божија, основана 1886. године у Америци, у Југославији их има око 500, са 20 објеката и седиштем у Београду.

Божија деца или Фамилија љубави, основана 1968. године у Америци, има око 20.000 чланова из 86 земаља света, међу којима је и Југославија у којој је од 37 младића и девојака који су отишли у њихова прихватилишта 12 и остало, а међу њима 6 малолетница. Подржавају хипи-покрет, рок-музику, слободну љубав...

Слободна црква, настала 1978. године, са седиштем у Београду, два објекта и око 200 чланова.

Христова црква, настала у Америци, има око 4 милиона верника, у Југославији око 100.

Новоапостолска црква, настала 1863. године у Енглеској, има око 5 милиона следбеника, у Југославији око 300.

Христова црква малокрипена, настала одвајањем од пентекосталаца, код нас има око 100 чланова, са центром у Београду.

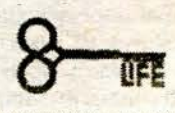
Христова црква јеванђељске браће, најмања верска заједница, има 20 чланова са седиштем у Београду.

Западноправославна црква, основана 1875. године, код нас има око 2.000 чланова са седиштем у Београду.

Реч живота, основана у Шведској, код нас има око 1.000 присталица са центрима у Београду и Новом Саду.

Универзални живот, основана 1975. године, има 140 радио-станица у свету, у Југославији има око 1.000 симпатизера.

Трансцендентална медитација, коју практикује око 5 милиона људи у

<p>02 03 2002 (320) 05 03 1992 /RELIGIOUS TECHNOLOGY CENTER, SAD, 1710 AVENUE, LOS ANGELES, CALIFORNIA К1 42: savetodavne usluge za povećanje ličnih sposobnosti, ali ne svesti i povećanje svestnosti pojedinaca</p> 	<p>(511) К1 16: Stampane stvari, periodični časopisi, knjige, m. za nastavu i opširku (izuzev aparata), brošure, pamflete К1 41: usluge obrazovanja, nastave i filozofije (540)</p>
<p>09009 (210) 92-280 01 06 1995 (220) 05 03 1992 05 03 2002 (320) 05 03 1992 RELIGIOUS TECHNOLOGY CENTER, SAD, 1710 AVENUE, LOS ANGELES, CALIFORNIA К1 42: savetodavne usluge za povećanje ličnih sposobnosti, ali ne svesti i povećanje svestnosti pojedinaca</p> 	<p>(111) 39013 (210) (151) 01 08 1995 (220) 05 03 (181) 05 03 2002 (320) 05 03 (730) RELIGIOUS TECHNOLOGY CENTER, SAD, 1710 AVENUE, LOS ANGELES, CALIFORNIA (511) К1 16: Stampane stvari, periodični časopisi, knjige, m. za nastavu i opširku (izuzev aparata), brošure, pamflete К1 41: usluge obrazovanja, nastave i filozofije i koje se od gramatiku i razumevanje jezika (540)</p>

Међу робно-услужним жиговима које су сајентолози заштитили у СРЈ (укупно 28) налази се и жиг истоветан ознаци чина генерал-мајора у бившој ЈНА. Као носилац права, сајентолози ће моћи да оспоре ВЈ право коришћења ове ознаке.

око 130 земаља света, о чему се стара око 10.000 иницираних гуруа. У оквиру трансценденталне медитације (ТМ) основана је и Партија природног закона у око 60 држава света. У Југославији је основана 1978. године као Друштво за психофизичку релаксацију у Загребу, али је 1982. године укинута, јер је превазилазила дозвољене норме активности удружења. Одмах се сели у Београд и после 8 година забране региструје се као друштвена организација. Често се оглашава у дневној штампи позивајући на бесплатна предавања која обећавају безбрижан и здрав живот за кратко време. Мада се веома трудила да прибави позитивна мишљења од званичних државних органа, Министарства здравља, и сваки пут истиче да није секта, ипак је најмањи проблем када ова организација само не испуни оно што обећава у својим огласима.

Карма-центар има свој центар у Земуну и примењује псеудохиндуистичке технике - медитацију, јогу, аутогени тренинг, хипнозу, радиестезију, интензив просветљења, психотерапију...

Шри-Чинмој, псеудохиндуистичка секта названа по свом творцу који води медитације у Уједињеним нацијама, у Југославији позната по организовању три "Трке мира" у Београду и спомен-плочи коју је добила на једном од најпрометнијих места у најужем центру Београда, испред Зоолошког врта.

Саи Баба, творац секте распрострањене у преко 100 земаља света, у Југославији са око 500 симпатизера, два центра, у Београду и Новом Саду, Удружењем за граничне области науке Николе Тесле и радио-емисијом "Енергетски канал љубави" на Трећем програму радио-Београда. Своје сеансе одржавају по становима или на Ушћу у Београду.

Ошо Багван Раџниш, творац секте која је некада имала 10 милиона присталица, а данас три милиона у свету, а у Југославији око 1.000 и Ошо-центре у Београду, Суботици, Новом Саду и Бару. Своје сеансе одржавају у приватним кућама или становима.

Дзоџкен, има центре у Београду и око 200 чланова.

Мехер Баба, творац секте која у Југославији има до 300 следбеника у Суботици, Новом Саду и Београду.

Ваишнауска верска заједница Харе Кришна, са око 10 милиона следбеника и 108 храмова у свету, издавачком кућом "Bhaktivedanta Book Trust" у Лос Анђелесу. У Београду има око 5.000 симпатизера, а у Југославији око 10.000, музичку групу "Нитјананда" и раде у организацији "Food for Life" ("Храна за живот").

Фалуи Гонг, кинеска секта осно-

вана 1992. године, али сада делује из Америке. За сада нема следбенике у Југославији, али је најбројнија у свету, процењује се на око 100 милиона следбеника. Позната по бруталним самоубиствима својих припадника.

Сатанина црква (Калифорније), основана 1966. године има око 10.000 присталица у САД и око 30.000 у свету, али се процењује да има много више симпатизера. Код нас су познати огранци ове секте, најпре **Сотона** у Сегедину, а затим широм Војводине и у Београду **Црна ружа**, са две до три хиљаде следбеника, из које су настали **Лоша вера**, **Врата пакла**, **Црна шкорпија**, **Сатанини следбеници**, и **Сатанина браћа**.

Сатанини витезови, **Даркери**, **Сатанина деца** и **Сатанске војводе** су аутохтоне секте са криминалним досијема.

Међународно удружење вептица (WICCA), има око 100.000 следбеника у свету, а код нас између 500 и 1.000 иницираних чланова и много више симпатизера.

Како делују секте

Основни критеријуми за испуњење њихових циљева су најпре ментална дестабилизација, затим прозелитизам, прекомерни финансијски захтеви и на крају улазак у политички врх. Овако пажљиво разрађени критеријуми деловања секти постали су кључ њиховог брзог ширења и великог успеха у стицању моћи и огромних богатстава.

Секте су усавршиле и различите технике помоћу којих придобијају своје будуће верне чланове: то је сугестија, затим персуазија (деловање на интелект), хипноза, едукација, медитација

(психолошка и обредна категорија, дубока концентрација на неко божанство), јога, одвраћање од медицинске помоћи, техника 4К која подразумева кредибилитет (повећење), кохерентност (духовна повезаност), конзистентност (постојаност) и конгруентност (сагласност), затим симулација, фабулација и фасцинација.

Данашње секте су опасне јер су богате. Њихово власништво су бројне фабрике, предузећа, школе и универзитети, болнице, институти... Њихови чланови су обични људи, као и успешни професори, политичари, глумци и друге јавне личности и сви уобичајено одвајају 10% од својих прихода за своје секте. Неким познатим научницима и интелектуалцима који нису чланови, секте плаћају да им својим појављивањем на њиховим скуповима дају легитимитет. Армије чланова мисионаре или раде тешке послове и зарађују новац за своје секте. Притом већина живи строго аскетским животом, а сав сјај и богатство припада вођи. Вође су најчешће осуђиване, а немали број њих је умешан у тешка криминална дела или масовна убиства.

Доминирају секте које издвајају огроман новац за медицинска истраживања на људском мозгу (Мунова, сајентолози) који им се вишеструко враћа, јер медицинска сазнања користе за масовне манипулације људима.

На последње скептике који воде рачуна да не уђу у лоше друштво, секте посебно делују преко многих хуманитарних и невладиних организација. Не заборавимо да је у нашој земљи регистровано више од 20.000 невладиних организација, а само у првих пет месеци ове године 900 нових невладиних организација за које је тешко утврдити чиме се све баве и каквим се средствима служе. Тешко је и одраслима да препознају деловање секти на време (а могу се сачувати само на тај начин), а како ће тек деца којима се и у основној школи поклањају шарене књижице које пропагирају секте.

Наш Устав свима гарантује верска права и слободу, али се иза ове гаранције врло често крије и злоупотреба верских и других права и слободе. За сада наши грађани још увек немају никакву превентивну законску заштиту од секти, а спасавање из њихових канџи углавном је препуштено породици члана.

Једино што ми можемо да учинимо са своје стране је да вам пренесемо искуства других који су били, несрећом или професионално, у додиру са сектама и њиховим деловањем. Да бисте их препознали на време, да бисте знали да се сачувате.

Весна Арсић

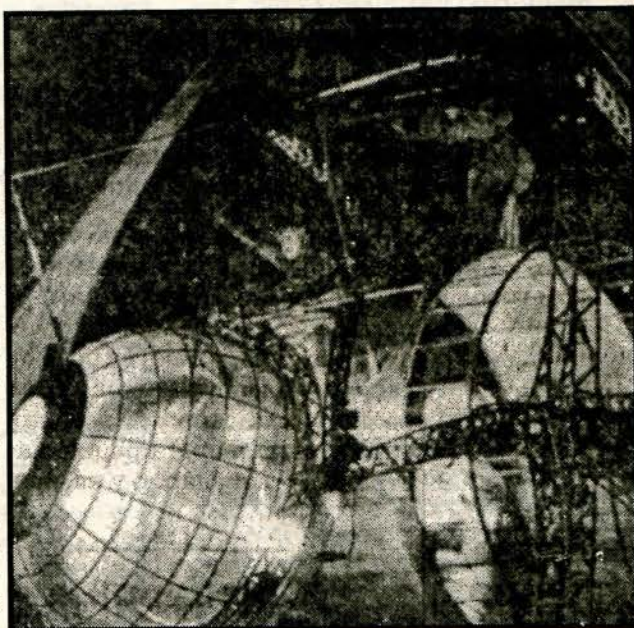
НОВИ ЉУДИ НА СТАРИМ МЕСТИМА

БИТЕФ: Ерос и етос. Народно позориште у Београду као место испуњења жеља "разних" певача. Било је "лако" на ЕГЗИТУ. Град театар сабијен између приватника и католичке панике. Карлове Вари са мађарско-хрватском мрљом. Палић унапред испунио квоту инцидената

Већ смо навикли да нам почетак сваке позоришне сезоне у Београду обележава Битеф. Није ни чудо што је то навика - траје већ тридесет пет година, што би можда изненадило оне који верују да ништа вредно није почело пре 5. октобра прошле године. Неки други људи давно су створили ову међународну манифестацију по којој смо познати у свету као нација која има традиционални позоришни живот и истовремено активно учествује у авангардним театарским токовима. За неке од њих, који су још увек живи, није било места на овогодишњем отварању БИТЕФ-а. У томе је била једна од великих демократских промена на пољу културе. Осим тога, у првим редовима седели су неки нови људи који су одлучили да је овог пута примереније да дођу лично него да пошаљу своје кућне помоћнице.

Ерос и етос

Неколико ситних "новчаних" промена такође је пропратило овогодишњи БИТЕФ. Ситнице као што су дивно урађен каталог са потписом Сачи енд Сачи од 450 динара и комплет карата који за 14 представа кошта 6.500 динара само су нас приближиле Европи, никако нас нису удаљиле. Зар нам није познато колико коштају позоришне карте (и каталози) у свету? Неки злобник би опет поставио већ овештало питање - да, али колике су плате у свету. Уосталом, позориште и није

за све, већ само за елиту. Додуше, код нас се елитом називају они који су мало више упућени у неке сасвим прозаичне ствари, а и стасали су недавно, али има времена, упутиће се.

Неки се можда присећају да је пре три месеца отпало за сада планирано извођење три премијере које су припремане претходне године, углавном због недостатка пара, али то се односило само на наш национални театар. За међународну манифестацију попут БИТЕФ-а спонзори су ипак одрешили кесу, што није помогло ни да се попуне сва места на отварању у Народном позоришту.

Хоће ли се у Народном позоришту појавити Ђорђе Трећи?

Вреди подсетити се и како је Народно позориште завршило прошлу позоришну сезону. Одржан је трочасовни гала концерт под називом "Оперски Београд". Остаће упамћен као изузетан по квалитету, али и по једном мало необичном учеснику за ту прилику и то место - отворио га је рок певач Ђорђе Давид! Ако би неко пронашао оправдање у паралели да су се и концерти озбиљне музике (у оквиру БЕЛЕФ-а) могли чути на улици, где

Новине у организовању

Демократске промене у култури су биле највидљивије у томе да све што је до сада постојало као традиционална манифестација треба да организују неки нови, други људи, без обзира на претходне успехе или способности новајлија. Тако је Палићки фестивал испунио своју квоту инцидентата пре неколико месеци када су се две стране спориле око организовања до те мере да је било питање хоће ли бити два фестивала или ће и овај досадашњи бити укинут.

Вуков сабор је организовао Одбор из Лознице који је упао (попут кризног штаба) на први договорни састанак око овогодишње организације са одобрењем Министарства за културу из Београда да сада све они преузимају у своје руке.

Међународни сајам књига у Београду је такође неизванстан, с обзиром на велику свађу између досадашњег организатора (Удружење издавача и књижара Југославије), нових претендентата (скоро формирано Удружење издавача и књижара Србије и Црне Горе) и Београдског сајма. После низа конференција за новинаре оба удружења са тешким оптужбама и упадљивог ћутања Београдског сајма који је био надлежан, пресудило је републичко Министарство за културу које

није надлежно - да овогодишњи Сајам књига организују ново удружење и Београдски сајам (са новим руководством). Интересантно је да се све одвијало од априла, када је требало да почне организовање, а да је одлучено у августу, иако судски процес између два удружења још увек траје (почео је али се одлаже) и није судски одлучено ко ће бити организатор. А октобар се приближава својој последњој недељи, традиционалном термину за одржавање Међународног сајма књига у Београду.

им није место, то би само потврдило наш коментар. Извођачи концерата озбиљне музике никада на трговима и улицама не могу изгледати неукусно и неприкладно, као у обрнутом случају - када певачи са тргова зађу на бићу националног театра. Наравно, реч је о данашњици, не о почецима позоришног живота.

Неколико месеци раније, један други естрадни Ђорђе, Балашевић, пожелео је да му публика аплаудира баш у националном театру престонице и жеља му је демократски испуњена. Да ли је нови Ђорђе пожелео да покупи мало оперског гламура за своју биографију или је реч о нечему другом не зна-

мо, али се прибојавамо да ће Народно позориште у Београду бити место испуњења жеља и неког Ђорђа Трећег.

У другом великом граду, Новом Саду, летос је одржан ЕГЗИТ, фестивал свега и свачега, а понајвише рок, цез, техно, мулти, алтернативних, медијалних праваца, пројеката, комуникација и иних облика и боја музике, представа, филмова и инсталација. Овај фестивал је прошао без већих инцидентата, јер се неке пронађене количине "лакших" дрога и не могу убрајати у инциденте, а неке приче око великих пара за лошу организацију су непроверене и о њима није било пожељно много шапутати. Сада, после непу-

на два месеца покушавамо да се сетимо неких уметничких или креативних домета овог страшно рекламираног фестивала, али не успевамо. До следеће године, следеће организације и следећих пара. И можда легализовања мексиканске.

Будва - општа распродаја, Град театар у запећку

У Будви већ деценију и по постоји Град театар који смо навикли да посматрамо као замену за некадашње "Дубровачке летње игре". Сваког лета, до половине августа у Будви се одвија богат уметнички програм сачи-

заглушујућа музика из околних угоститељских објеката, од којих су неки то постали недавно. Они који су се упутили ка Цитадели или цркви Санта Марија ин Пунта нашли су их затворене. Цитадела је сада постала приватно власништво, продата је једном бизнисмену и Граду театру је ускраћено њено коришћење. Црква је по кратком поступку постала забрањена за Град театар. Једна позоришна представа је морала да буде измештена између две цркве, јер њено извођење није било могуће због заглашујуће музике из кафића у комшилуку. Власник једноставно није имао слуха за позоришну публику, а судећи по јачини музике из његовог локала, спорно је да било шта чује. Шеталиште поред обале било је претворено у вашариште закрчено небројеним лункама, парковима, кафићима, дискотекама и бувљим пијацама од којих је одјекивало и море и небо. Ово су само неки од проблема који су директора фестивала натерали да одустане од борбе са ветрењачама. У августу, када се фестивал заврши, Бранислава Лијешевић, директор Града театра од самог оснивања неће поново конкурисати за то место. Каже, приватници су све упропастили и једнога дана ће све што су

сада радили да се окрене против њих и њихове зараде, а Будва ће се стидети од тога. За сада, ван мале оазе "грађе од које се творе снови" како је назван овогодишњи фестивал, ван малог простора на Тргу песника на који је сабијен читав Град театар, Будва је налик било ком безименом граду, великом или малом - без карактеристике.

Неколико дана пре почетка будванског фестивала дон Бранко Сбутега, управитељ дијецезанског музеја Бискупског ординаријата из Котора шаље писмо директору Града театра, Бранки Лијешевић у коме је обавештава да неће дати цркву Санта Марија ин Пунта за потребе овогодишњег фестивала наводећи да се "од стране општине Будва присуство католичке цркве де факто третира на увредљив и недостојан начин, увређујући њена најлегитимнија својинска и морална права, дозвољавајући да миленарни простори континуираног култа постану предтекст у дневно-политичке сврхе православијације, србизације, не треба, не могу и нећу допустити да у пракси тако увредљивог односа будемо пасивни саучесници".

њен од позоришних представа, концерата, рецитала, изложби слика и скулптура... Град театар се распрости-рао по читавом граду, централно место је био Стари град, Трг песника, Цитадела, црква Санта Марија ин Пунта, али и Јаз, Дробни пијесак, Могрен... Овог лета, осим импозантних високих зидина по којима су била окачена дугачка платна са репертоаром фестивала, посетиоца је најпре збуњивала

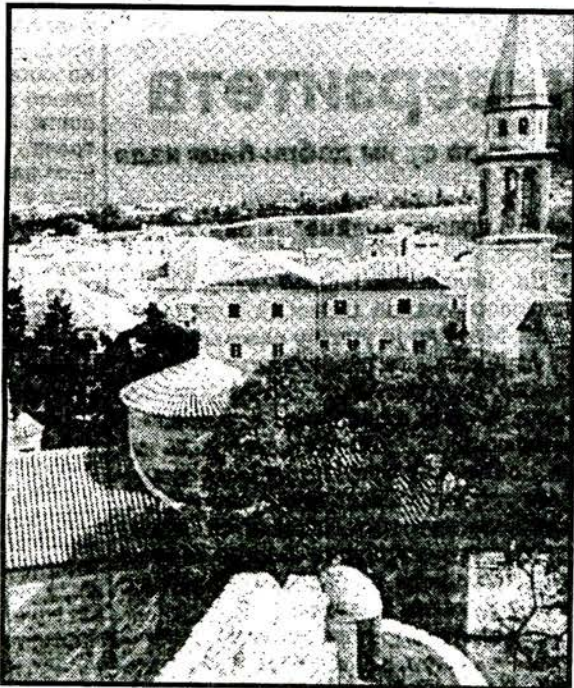
на парковима, кафићима, дискотекама и бувљим пијацама од којих је одјекивало и море и небо. Ово су само неки од проблема који су директора фестивала натерали да одустане од борбе са ветрењачама. У августу, када се фестивал заврши, Бранислава Лијешевић, директор Града театра од самог оснивања неће поново конкурисати за то место. Каже, приватници су све упропастили и једнога дана ће све што су

Оно што дон Сбутега не наводи у писму су чињенице да ова црква није служила католичкој цркви за Божју службу, да је конзервирана уз помоћ Културног центра из Будве и Републичког завода за заштиту споменика културе из Цетиња 1973. године, да је обновљена после земљотреса 1979. године и да већ двадесет осму годину служи као простор за излагање слика и скулптура или за музичке концерте, уз одобрење Бискупског ординаријата и дон Сбутега! Оптузујући Град театар

Чији је дневно-политички примитивизам?

Неколико дана пре почетка будванског фестивала дон Бранко Сбутега, управитељ дијецезанског музеја Бискупског ординаријата из Котора шаље писмо директору Града театра, Бранки Лијешевић у коме је обавештава да неће дати цркву Санта Марија ин Пунта за потребе овогодишњег фестивала наводећи да се "од стране општине Будва присуство католичке цркве де факто третира на увредљив и недостојан начин, увређујући њена најлегитимнија својинска и морална права, дозвољавајући да миленарни простори континуираног култа постану предтекст у дневно-политичке сврхе православијације, србизације, не треба, не могу и нећу допустити да у пракси тако увредљивог односа будемо пасивни саучесници".

Добро је можда чешће јавно говорити о томе, не би ли то утицало да се овакве појаве сведу на најмању могућу меру.

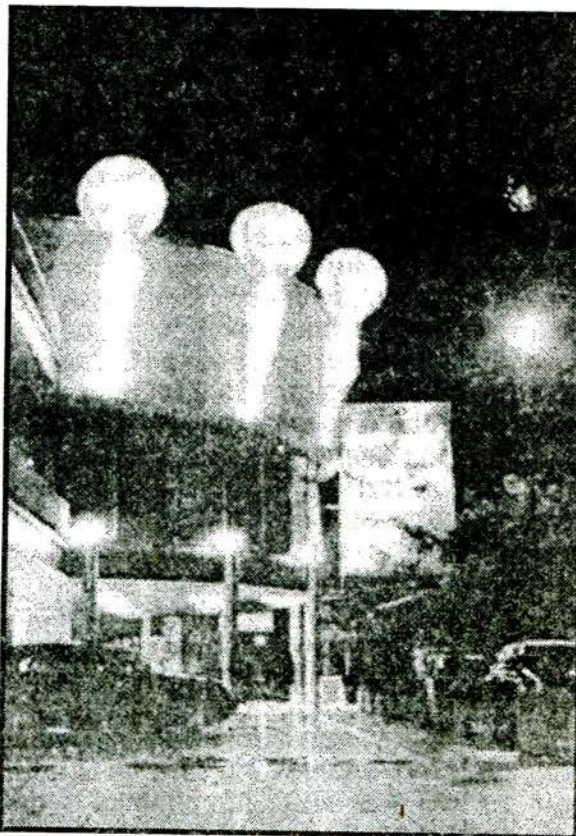
"Хришћанске вредности" једне "крваве бајке"

Много више од оваквих личних неправди локалног карактера забрињавају сличне, али знатно далекосежније и злокобније. Пример за то је и филмски фестивал у Карловим Варима, на коме је учествовао и наш филм "Рат уживо". Све је текло у најбољем реду док није приказан филм "Чико" мађарске редитељке Ибоје Феке-те у коме је као херој представљен Боливијац Едуард Флорес који игра улогу "пса рата", из сопственог живота, када се борио на страни Хрвата у домовинском рату за стварање Независне Државе Хрватске. Овај филм је награђен за режију, али га је и екуменски жири наградио "за допринос хришћанским вредностима и толеранцији", што је изазвало екипу југословенских гостију и новинара да демонстративно напусти салу. О теми и спорном редитељском поступку по многим коментарима не треба трошити речи, али је позадина много озбиљнија него што се можда чини на први поглед.

Филм "Чико" је свесрдно помогла

да фаворизује "дневно-политички примитивизам" овај дон свакако под-разумева да под ту етикету, или ону о православизацији и србизацији, спадају концерти мајстора клавира и виолине, оперских звезда које су изводиле дела Баха, Штрауса, Чајковског, Бартока, Листа, Мусоргског, Вердија, као и изложбе познатих сликара и вајара Европе и осталих континената, који су у овој цркви излагали. Морамо признати да нам овај начин православизације, србизације и дневно-политичког примитивизма досад није био познат, али се осећамо тако да нам служи на част.

Мањег значаја био је музичко-естрадни фестивал одржан такође у Будви, али такође и - са инцидентом. Певачица Маја Николић је у завршници приредбе вербално и физички насрнула на првонаграђену Наташу Беквалац, окривљујући је за свој лош пласман, а затим је у једној телевизијској емисији у Београду испричала јавности о "куповини" награда, познанствима и накнадним награђивањима којима се исправљају прошле неправде. Нисмо били у могућности да код обе стране проверимо шта је тачно, али ћемо генерално прокоментарисати као појаву која није ни нова нити у вези са одређеним фестивалима или људима. Сличне приче су се могле више пута чути и после Песме Евровизије, и после додела "Оскара", "Златних палми"... Увек ће бити оних који ће сматрати да су ускраћени, као и оних који помоћу новца, притисака, политике или било које врсте моћи добијају више него што заслужују.

хрватска држава, приказан је летос на Пулском фестивалу ван такмичарске конкуренције, па је крајње чудно што се нашао у конкуренцији фестивала А категорије, а део хрватских медија га је препоручивао малтене као обавезну лектуру о домовинском рату. Ипак, сплитски "Ферал" га је назвао "крвавом бајком" наводећи да су документаристи ВВС-ја још 1992. године написали документарац о "псу рата" Флоресу званом Чико, највероватније одговорном и за убиство два новинара који су се распитивали о његовим акцијама у рату по источној Славонији.

Ако су овакви подаци изнети у једном хрватском листу, није јасно зашто наша јавност ништа није знала о томе, осим о награди коју је добила глумица за улогу у "Наташи" и општем одушевљењу што су се после нежелимдознамколико година и Срби појавили на Пулском фестивалу. Сада, после инцидента у Карловим Варима нимало није саркастично запитати се није ли награђивање "Наташе" било бацање мрвица и замагљивање видика пред једним много значајнијим и познатијим фестивалом као што је чешки. Мађарско-хрватска веза је успела несумњиво и стварног злочинца да промовише у хероја и тако филмску уметност понизи до бесмисла. Насупрот њој, наш филм "Рат уживо" је побрао симпатије публике, али ниједног тренутка није спомињан као фаворит за награде.

Наша јавност је обавештена да је министар за културу Бранислав Лечић био и у Карловим Варима, али не знамо за његову реакцију на овај инцидент. Знамо да се сретао са чешким и словачким министрима за културу и договорио билатералне сарадње у оквиру којих се планирају Дани српске културе у Прагу и Братислави. Можда би министра Лечића, иначе из света филма, требало неко да обавести о томе шта се дешавало на манифестацијама којима је присуствовао, ако већ нема довољно професионално-личних интересовања или не чита новине. Или је сада необавештеност у моди? Морамо се, ипак, запитати, како би на свеже успостављене (или обновљене) билатералне односе Срба и Чеха утицало кад би на неком будућем ФЕСТ-у у Београду био награђен неки хрватски филм у коме би као херој био представљен неки немачки нациста који ратује и убија по Чехословачкој? Наравно, питање је хипотетичко и само реторско - не захтева одговор, довољно је да буде постављено.

Весна Арсић

"ПРЕЖИВИО САМ СВЕ ТО..."

Хоће ли "Олуја" усталасати хрватско мртво море? Потресна сведочења преживелог Србина из мостарске тамнице. Јован Дучић о непримости разлици између Срба и Хрвата

Ових дана, почетком октобра 2001. године, хрватска јавност је узбуркана једном емисијом на својој телевизији у којој је приказан документарни филм о злочинима које су починили Хрвати над српским становништвом у познатој усташкој акцији "Олуја". Снимци на којима се виде зостављања Срба, колоне српских избеглица које су бомбардоване и које су веселе усташе испраћале песмом - да се више никада не врате, по упутству свог поглавника Фрање Туђмана...

Судећи по ономе што су наши медији пренели, Хрвати су били шокирани чињеницом да и међу њима има злочинаца и да су Срби ти који су страдали, па су се "понукани" тиме у високом проценту (чак 74 одсто), изјаснили за кажњавање (суђење) кривцима без обзира на националност (макар били и Хрвати). У другом плану је била реакција супротне природе - да је емисија равна скандалу, хитно тражење смењивања уредника ХРТ-а, да је реч о монтираном материјалу, да је учињен уступак!? (коме!?), да се прави равнотежа Сребреници...

Намеће се и у нашој јавности асоцијација на филм о Сребреници два, три месеца раније приказан на београдској телевизији, који је такође изазвао буру негодовања. Овај филм је уствари био пропагандни материјал у жеку хајке на генерала Ратка Младића и Радована Карацића, када се прочуло да је у два или три безуспешна покушаја хапшења у Републици Српској погинуло више од десетак страних специјалаца.

Истине, лажи и видео траке

Иако су на први поглед ови "документарци" својеврстан пандан један другоме, они су дијаметрално супротни, пре свега по истинитости, као и у реакцијама обе јавности. Сребреница је поста-

ла синоним за српски злочин, а да ниједно тврђење није поткрепљено веродостојним чињеницама. Напротив, нерелне су и више пута демантоване лажи о многим убијеним муслиманима, јер неки данас лагодно живе у иностранству или су на последњим изборима гласали, што је само један детаљ о томе да је конструкција неодржива. Па ипак, у нашој јавности су се нашли интелектуалци који су "храбро" стали пред камеру и саопштили - треба да се суочимо са истином да смо такви, злочинци.

"Олуја" - спомињало се, вратило се

Реакција Хрвата на "свој" филм о "Олуји" била је - немогуће да смо такви! Па чак и онај највећи део, оних 74 одсто, није децидно у томе, већ има неизбежно и спасоносно "ако" - ако има таквих, треба да им се суди. А наставак - "без обзира на националност" већто избегава јасно навођење, да је реч о Хрватима и хрватским злочинима над Србима.

Ако Срби ишта могу да науче из искуства, односно историје, морали би да знају да овај "преседан" са документарним филмом о "Олуји" може да значи само једно - Хрвати, по обичају, деле мрвицу на два дела, а крију целу погачу. А оних 74 одсто "високоморалних" треба да обезбеди опрост од свих прошлих, садашњих и будућих грехова. Полупокајање (уз неколико "Здравомарија") ће бити сасвим довољна казна за Хрвате. Евентуално је у Хаг послат са њихове стране један муслиман из хрватске војске, како се не би говорило да се тамо суди само Србима.

С обзиром на то да је реч о догађајима од историјске важности и да медији можда нису меродавни за исправну про-

цену о кривцима Срба или Хрвата, окренућемо се књигама. И то жанровски веома различитим, готово насумице изабраним међу књигама у којима се говори о односима између Срба и Хрвата.

Преживели из мостарске тамнице

Једна је издата 1996. године под називом "Записи из мостарске тамнице", написао је Душан Зуровац 1993. године као сведочанство о времену које је преживео:

"Преживио сам све то, с вјером у Бога, да ћу се једног дана дочепати смрти или слободе. И дочепао сам се слободе у Тодоровићима код Стоца, 18. августа кржаве 1992. године. У души сам носио "мртви дом" и записе који слиједе. Преживио сам "ход по мукама" и мостарску црну кућу. Знао да ће у овим биље-

шкама бити доста недоречености и сировости, али нисам у стању да чекам да се материја смири и слегне и да се одговори на многа питања појаве сами од себе. Осјетио сам неодољиву потребу, као она непозната заточеница из Дретелја чију причу доносим у овим биљешкама, да се што прије ослободим те животне муке и мучнине, да је једноставно исповраћам као отров који ми је живот додао да испијем.

Питања: зашто и како? - остаће без одговора; задовољио сам се да што вјерније препишем муку и патње, моју и мојих сапатника. Нашао сам се ту гдје сам се затекао, јер ме је ту пометнула рука судбине, затечен и изненађен, уосталом, како је затечен и изненађен био велики број интелектуалаца самим распадом Југославије. Кад је плануо рат у Словенији и Хрватској, мени се чинило да је то негдје далеко преко "седам мора и преко седам гора".

Када су националне странке дошле на власт, постало нам је свима јасно у каквој смо држави живјели и ко су нам били суграђани, испливала је међунационална мржња и попуцали су шавови преко ноћи. Мислио сам да је Франо Туђман психопата и да је хрватски народ надрастао овог пензионисаног Титовог генерала за читаву главу. Средства "јавног приопћења" су навалила на српски народ као крдо бијесних звијери.

Такође сам мислио да сарајевски старац, који редовно клања све намазе и који мисли да је Кураном могуће поклопити цијели свијет, није личност која треба муслиманском народу у Босни и Херцеговини. И, преварио сам се. Вјеровало сам да ће сва та халабука са цир-

"Изведу ме напоље, прислоне уза зид и гађају ножевима. Кладе се у 1.000 њемачких марака да ће ме погодити право у срце".

кусом иконографијом прије вријеме на зијевнути као и свако друго недоношче. Као што сам вјеровао у свијест и савјест нашег обичног малог човјека, у његово разумно и здраво понашање и одлучивање. Нисам вјеровао да је управо тај мали човјек толико идеолошки осакаћен и унакажен да уопште није у стању да рационално размишља и да стави ствари на право мјесто.

Скоро сваки заточеник из усташких затвора у Херцеговини може написати ову књигу, јер усташке методе мучења, "абцеда сатирања Срба", била је под равнатељском палицом генерала из Загреба, односно муслиманског лидера из Сарајева.

Све вријеме тамновања ме није напуштала опседнутост смрћу и шта ће бити с мојим тијелом послје. Хоће ли усташе одвојити моју главу од тијела, као што је био случај са главом Богдана Жерајића...

"У моме стубишту, улица Благоја Паровића 16 А, на вратима комшије Рада Благојевића, који је цијело стубиште снабдијевао намирницама и поврћем са свога имања у Ортијешу, освану 18. априла, црним фломастером, натпис: "Заузето: Главни стожер ХВО. Заузео Драче Ерминио. Србине, ово је и раније било моје."

Понавља ли се то историја, учитељица живота, од које ми Срби никада нисмо ништа научили? Исти натпис сам прош-

ле године прочитао на вратима куће Николе Драгићевића, који је написан у јулу 1941. године: Заузео Јозо Буноза. "Србо, ово је сад моје." Гдје ли је сада и чију је кућу заузео син Бунозе из Љубушког?!

"Марко, Ђуро и ја остали смо у том паклу десетак дана. Туку нас редовно. Ја сам стално био свезан све док нису видјели да сам беспомоћан, претучен. Без хране, без воде. Мучење жеђу је много теже. Сломљен организам тражи више воду него јело.

Гори као да је тијело на огњишту. Морао сам да у тврдом херцеговачком кршу ископам једну јаму, која је била намијењена нашим лешевима.

Нагоне ме да пишем изјаву. Шта да напишем?

- Пиши, ди ти је син, наређује брчко.

Кажем да немам сина и да нисам ожењен.

- Онда, пиши ко ти је у четницима!

"Свирају", специјалним лимарским чекићем ударају ме по прстима од ногу. Нокти су ми црни. Загнојили се. Отпадају.

Каблом промјера 25 милиметара ударају ме по глежњевима, који су поцрнели као да су изгорјели.

Слемили су ми лијеву подлактицу, а шаку дословно смрвили чекићем. Један ми забада Павлићев нож у надлактицу лијеве руке. Пробадају ме по слабинама, са лијеве стране.

- Само ћу ја мало, чето, да ти пустиш погану крв.

Изведу ме напоље, прислоне уза зид и гађају ножевима. Кладе се у 1.000 њемачких марака да ће ме погодити право у срце.

У том моменту наилази возило УН-ПРОФОР-а.

- Јеси ли видио оно У на УНПРОФОР-у, то је наше У, они су наши, јебаћемо ви матер четничку.

Забављају се на тај начин што нам по тијелу урезају слово У. Мени су то погано слово урезали на потиљку. Зарасли смо. Обукли су нам војничке униформе.

Кад их наши потпраше на ратишту, ето их да се иживљавају над нама.

Батинама су ме натјерали да узем пушку у руке. Долазе некакви новинари, странци и њихови.

Та моја слика је изашла у "Глобусу". Чујем како кажу да сам снајпериста, да сам силовао, клао, убијао.

Пребацују нас у Дретелј.

Сви они који су видјели моју фотографију са снајпером у рукама долазе да ме туку, нарочито су крволочни бојовници Дубровачке и Ријечке бојне."

"Након мјесец дана, када су довели Сашу Столића и прогласили га тенкистом са Вуковара, као да су мене мало попустили, а њега узели у поступак. Тотално су га излудили. Гласно је говорио да је тенкиста и да је ратовао у Вуковару, то је, наравно, био повод свакој шуши да га туче до миле воље.

Шкоро Ђуру су тукли као пјевача четничких пјесама са радија.

Мени су дали чин капетана и прогласили да сам имао 40 снајпериста. Туку и дању и ноћу, све дотле док сви не попадамо у несвијест."

"А шта је истина у овоме свему? Осуђен сам на смрт, то сигурно знам.

Поново оно ужасно питање које се не одваја од мене као ритам мога срца: Куд?

Земља тврда, а небо високо.

Налазим се у жељезној ћелији страха. Носим ли то на рамену мртву главу?

Гдје су пријатељи?

Има ли икога да у овом мртвом граду, српској кланици, дигне главу и да се чује глас разума?

Зна ли та цивилизована Европа, зна ли та стара курва, која је увијек нашим лешевима поткуривала неке своје рачуне, шта се то догађа у Мостару?

Трошим педесет и коју годину живота и, можда, посљедњи дан."

"Користе се свим до сада познатим облицима малтретирања и мучења сваку ноћ. Својим сам очима видео када су једно јутро изијели на њебету старицу муслиманку коју су премлатили на смрт само зато што је јавно рекла да су њој гори ови са улице од оних који одозго с Фортице гранатирају.

Кућа ужаса. Јауци и запомагања. Чујем познат глас. Туку Ратка Жерајића. С њим сам одрастао. Ухватили су га у униформу. Дере се, урла. Тупи ударци. Стравично се, заиста, оглашава ударац тупим предметом у човечије тијело. Усташе, углавном, одбијају бубреге или срце.

Истовремено ударац двојице усташа кундаком у прси и леђа значи пуцање срца. Прсне срце ко презрео нар. (Ратко је размијењен, и потом убрзо умро).

Окружни затвор је кућа ужаса у којој пирује смрт. Кућа коју је Аустрија градила за херцеговачке и црногорске Србе је историјска гробница. Овдје су оставили кости многи. У овој кући су официри ОЗН-е газили и прштили Србе, јатаке четника, који су се крили послје рата; овдје су разбијане лобање и ломљене кичме симпатизерима Совјетског Савеза, углавном Србима 1948, а 1941. круг познате Ђеловине пливао је у крви. Крвава је ово кућа. Српско мучилиште прије и сада. Овдје се не пуца тако често жр-

ДУШАН ЗУРОВАЦ

ЗАПИСИ ИЗ МОСТАРСКЕ ТАМНИЦЕ

тви у потиљак као у "Гробници за Бориса Давидовича", то је исувише једноставно и не оставља могућност целатима да уживају у мукама и мучењу жртава, него се човек ломи и сатире полако да му се убије дух, а ако тијело и преживи, човек је мртав. Вјероватно ће неко некада установити колико је ослобођених заточеника умрло послје неколико дана по размјени.

Силују душу и вјешто употребљавају страх. Свако поподне прозову по једног, два заточеника, одведу их и они се вице не враћају. Убијеђени смо да прозване воде право на губилиште. То ствара посебну психозу код затвореника, јер сви мисле да је сјутра њихово име на реду. Људи се још више повлаче у се, закопчавају, и чекају као звјерке у кљусама. Ужас. Шта су „Записи из мртвог дома“, „Одјел за рак“, „Седам хиљада дана у Сибиру“, „Гробница за Бориса Давидовича“, „Кућа опшакана“ и друга дјела ове врсте према овоме што се догађа у љетњим мјесецима у Мостару 1992. Сви ови људи немају никакве кривице.

Да би остварили своје фантазмагоричне идеје о Великој Хрватској, каже Дучић, "Хрвати имају навику да присвајају оно што је туђе, у једној клеptomанији која се нигде другде није видела". Стога се и позивају на тзв. Црвену Хрватску Попа Дукљанина, стога само за себе желе да задрже титулу *antemurale christianitatis*, стога су и узели српску штокавицу за свој језик, стога и присвајају српске народне песме, стога су тако безочно спремни да заграбе туђе територије. Њихов појам о слободи, независности и националном достојанству због свега реченог сасвим је другачији од оног који о томе имају Срби."

Многи нису нигдје ни заведени, ни уписани. Њихова је једина кривица што су Срби. Једина!"

"Знаменити Срби о Хрватима"

Друга књига је историјска, настала као плод вишедеценијског изучавања историје Срба у Хрватској, српско-хрватских односа и југословенске мисли. Написао ју је познати историчар и академик Василије Крстић, а светлост дана је угледала пре две године и носи назив "Знаменити Срби о Хрватима".

У овој књизи су дати портрети знаменитих Срба, политичара, научника и књижевника који су у дужем или краћем времену с Хрватима сарађивали, с њима се суклобљавали и о њима писали. "Одабране су личности о којима је са становишта њихових односа са Хрватима могло да буде саопштено доста општих и појединачних података, који су у науци досад били непознати, или су, из политичких разлога, погрешно тумачени..."

Анализом односа јавних личности Срба с Хрватима откривени су многи узроци дубоких неслагања, сукоба и страдања Срба од стране Хрвата. На површину су избиле непремостиве разлике, које су више од једног столећа тињале, рађале мржњу и чекале погодне прилике да се испоље на најмонструознији начин - геноцидом", наводи аутор у предговору ове изузетне књиге.

Јован Дучић о Хрватима

Од десет знаменитих Срба које је Василије Крстић одабрао - Илија Гарашанин, Јован Суботић, Светозар Милетић, Светозар Марковић, Јован Јовановић Змај, Јаков Игњатовић, Димитрије Руварац, Јован Скерлић, Слободан Јовановић и Јован Дучић, изабрали смо за вас само делић запажања Јована Дучића о хрватском књижевном језику и Хрватима, кроз студију Василија Крстића.

"Врло важно место у хрватском пре-

"Ово прихватање српске штокавштине, мислио је Гај, ујединило би хрватске крајеве. А како је цела Дубровачка књижевност писана на српској штокавштини, исто онаквој на каквој су писане Вукове српске песме, усвајање српског књижевног језика, значило би и анектирати Дубровник за Хрватску, а не оставити га Србима", писао је Јован Дучић.

породу било је питање књижевног језика, који ће најлакше и најбрже извршити интеграцију Хрвата. У одлуци Љубевића Гаја да за књижевни језик Хрвата не прихвати ни кајкавски ни чакавски већ српску штокавштину, Дучић је видео далекосежне намере илираца. О томе је написао: 'Ово прихватање српске штокавштине, мислио је Гај, ујединило би хрватске крајеве. А како је цела Дубровачка књижевност писана на српској штокавштини, исто онаквој на каквој су писане Вукове српске песме, усвајање српског књижевног језика, значило би и анектирати Дубровник за Хрватску, а не оставити га Србима.' Узимање туђег књижевног језика за свој сопствени по Дучићу је 'несумњиво безпримеран случај међу народима'. Како је чврсто веровао и доказивао да су Дубровник, тамошњи језик и ондашња књижевност српски, осудио је Хрвате што посежу за оним што је туђе. Из истих разлога оштро их је преко рео што су безобзирно присвајали и српске народне песме, које сами нису имали. У вези са посезањем за туђим територијама и културним добрима, Дучић је написао да Хрвати никад нису могли да се навикну 'да су они у Европи један мали народић, једва историјски'. Напротив, каже наш есејиста, 'они прикривају и изобличују и оно што о том зна цео други свет'."

"Уверен да са Хрватима треба кидати све везе, Дучић се чешће упуштао у давање оцена о њиховом народном менталитету. По њему, Хрвати су непоправљиви парничари и нагодбењаци. Од пропасти на Гвозду 1102. године, до распада Монархије 1918, стално су водили парнице са Мађарима за своја историјска права. То су наставили да чине и у оквирима Југославије. Међутим, за разноразне подвале, преваре и крађе мађарским грофовима и баронима никад нису смели да кажу да су лопови, а Србима то безразложно довикују још од децембра 1918. године.

Хрвати су и деструктивни. Они никад нису радили на јачању Југославије него на њеном растакању. У оквирима Монархије борили су се, како су истicali, за независност, за аутономију. У Југославији се нису борили за аутономију, за било какву форму државе и

било који систем управе, већ за независност, за разбијање државе.

По Дучићевом виђењу, Хрвати су сањари, фантасти, грандомани и клеptomани. Непрестано говоре и сањају о Великој Хрватској, која је у машти народа достигла величину некадашњег Римског царства или Велике Британије. У грандоманским настојањима да створе Велику Хрватску ниподаштавају историјске чињенице. Због сопствене хипертрофије изгубили су праве вредносне критерије, што доноси многе несреће и њима и онима који са њима имају додира. Стога што су фантасти, а не реални и трезвени, опасни су и за себе и за друге. Они се стално позивају на своје умишљено државно право и више га цене од сопствене државе, јер им даје нају за остварење грандоманских замисли. Грандоманија мути памет хрватским политичарима па стога они са Србима говоре 'са нарочитом набуситошћу'. Да би остварили своје фантазмагоричне идеје о Великој Хрватској, каже Дучић, 'Хрвати имају навикну да присвајају оно што је

туђе, у једној клеptomанији која се нигде другде није видела'. Стога се и позивају на tzv. Црвену Хрватску Попа Дукљанина, стога само за себе желе да задрже титулу *antemurale christianitatis*, стога су и узели српску штокавицу за свој језик, стога и присвајају српске народне песме, стога су тако безочно спремни да заграбе туђе територије. Њихов појам о слободи, независности и националном достојанству због свега реченог сасвим је другачији од оног који о томе имају Срби."

"У целини гледано, Дучићеве оцене о настанку прве Југославије, и о изграђивању друге, историјски су утемељене на чињеницама. У свему томе њему је и развој догађаја дао за право. Историја је показала да је био далековидији и реалнији од њихових југословенски опредељених критичара. Исто тако, његове оцене о Хрватима, настале на темељу истраживања, али и личног осматрања, ма колико биле реске и неповољне, потврдили су догађаји везани за другу Југославију, за њену кризу, распад и рат до којег је дошло 1991. године."

У две жанровски потпуно различите књиге, аутобиографским записима и историјским студијама и чланцима на исту тему - Хрвати, два, односно три аутора износе готово идентичне податке: геноцидни злочини које Хрвати чине над Србима непрестано се понављају. Један аутор не налази одговор на питање зашто, док други (Јован Дучић) непрестану геноцидну тежњу према Србима образлаже историјским подацима који су изградили својеврстан злочиначки менталитет: "Хрват је тип изолираног острвљанина типичног малограђанина, са малом историјом, ситном идејом о животу, са страхом од других идеала и великих потхвата; увек кавгаџија на бојишту; који се увек провлачио кроз живот погурено; увек бирајући између понизности према Аустрији да избегне Мађарску, или сервилности према Мађарској пред тероризмом Аустрије."

Због непристајања на ђутање о сталном понављању хрватских геноцидних злочина над Србима кроз векове, Јован Дучић је проглашен за "рушитеља заједничке државе".

Стога Дучић види једини спас за Србе у томе да немају никаквог додира са Хрватима: "Право је неваљалство говорити да су Срби и Хрвати два братска народа, истих расних инстиката, и зато способни за исти идеал и за заједничку судбину у истој држави. То је тровати здраву памет српског народа."

Весна Арсић

ЈАСЕНОВАЧКА ТРАГЕДИЈА

Четници су се на Лијевче Пољу напали у безизлазној ситуацији. Схвативши сву тежину ситуације, Павле Ђуришић са својим штабом препоручио је својим јединицама да признају Секулу Дрљевића за заповједника црногорске војске, како би се сачувало што више живота, с обзиром да се крај рата назирао. У таквој ситуацији, морали су прихватити овако понижавајућу улогу, сем једног мањег броја који се издвојио на челу са Павлом Ђуришићем који је претходно добро снабђевен лаким наоружањем и већом количином муниције. Снабђивен оружјем и муницијом, Павле Ђуришић се са својом пратњом пребацио на територију коју су контролисали комунисти и стигао до Бања Луке.

Све остале јединице привидно су признале Секулу за команданта задржавајући, притом, свако своје оружје. Наравно, треба рећи да је ово Секула могао да ради уз свестрану помоћ усташа. Да би се колико толико обезбедио и могао ослонити на војску коју је хтио да има као своју, Секула је ријешио да смијени сво дотадашње руководство и изврши реорганизацију војних јединица. Укинуо је пукове и формирао бригаде и батаљоне, на племенској основи. Тако смо се поново претворили у народни збјег, дјелимично наоружан, који је имао циљ да се домогне Словеније, рачунајући да ће се и тамо Павле наћи заобилазним путем.

Но, Секула и усташе нису биле задовољне, хтјеле су Павла по сваку цијену, па нијесу бирали средства. Како су и сами имали довољно војничких

Павле Ђуришић

проблема, прибјегли су лукавству. Када су сазнали да је Павле стигао у близину Бања Луке, упутили су у његов штаб домобранског пуковника Метикоша, који је иначе Павлов познаник из редова југословенских официра, и Душана Кривокапића, од Дрљевића опуномоћеног министра у Берлину. Састали су се на путу Бања Лука - Мркоњић Град. Према причању преживјелих из Павлове пратње, Метикош се прво позвао на њихово другарство из Југословенске војске, а затим му дао увјеравање да нема потребе да ради то што ради, већ да се слободно може вратити и преузети све црногорске јединице. Да би био убједљивији тражио је да Павле, Васић и Остојић даду реципрочну услугу: да српске јединице у Словенији не отежавају усташко повлачење тамо, када би дошли у контакт са Енглезима и Американцима, треба да их заштите.

Према причању људи из његове пратње, Павле се свему томе дуго опирао, али под притиском својих савјетника, Драгише Васића и других, повјеровао је свом предатном другу, пуковнику Метикошу и гаранцијама Секуле Дрљевића. Посљедице ове кобне грешке су познате. Павле прихвата да се упуту у Стару Градишку. Тамо су их срдечно дочекали, док им нису вјешто одузели оружје и затворили их у стару

тврђаву. Павла и његове саборце одвели су ноћу из тврђаве у правцу Саве, а одатле моторним бродићем у правцу Јасеновца. По налогу Секуле Дрљевића и његовог помоћника Бошка Аграма усташе су убиле 150 официра.

Поред Павла Ђуришића, убијени су мајор Петар Баховић, пуковник Захарије Остојић, пуковник Мирко Лалатовић, пуковник војске краљевине Југославије Лука Балетић начедник

Мањи број официра, који нијесу припадали грађанским партијама, нити се посебно истакли за вријеме рата, био је поштеђен и развлашћен од Секуле Дрљевића, међу којима и мајор Васо Вукчевић. За све вријеме до краја рата држан је у Загребу, без икаквог контакта са осталом црногорском војском, да би им се прикључио када им је отказана послушност. У Словенији заробљен и стрељан од стране партизана.

штаба врховне команде ЈВУО, Милош Дујовић командант Летећег одељења од 95 четника, Петар Драшковић капетан жандармерије, Андрија Драшковић командант јуришног четничког одреда, капетан Гајо Радовић (спаљен), судија Лазар Дамјановић, председник вишег суда. Међу њима је могуће био и Драгиша Васић. Убијена је комплетна пратња војводе Павла која је одбила да призна било чију другу команду.

Кад су партизани ушли у Јасеновац заробљене усташе су им рекле да је Павле Ђуришић бачен у бунар. Партизани су извукли један леш из бунара, али нису повјеровали да је то леш Павла Ђуришића. Мјештани из Старе Градишке су два дана раније видјели велику групу четника праћену од усташа и Нјемаца. Пребацили су их преко Саве, и ту су четници вјероватно убијени. Један Ђуришићев четник, Кастратовић, успио је да побјегне усташама за вријеме четничке побуне у логору. Партизани су га нашли у једном каналу пуном воде. Кастратовић их је преклињао да га ту стрелјају, да га не врате за Црну Гору.

Текст скинут са Интернет сајта Црногорских четника

Свједочење Љубо Милоша на суду о убиству црногорских четника

"У то вријеме ја знам да је дошло у Стару Градишку око 10.000 црногорских четника, који су били под командом Ђуришића. Кривокапић (Душан) и Аграм (Бошко) стигли су тамо када су неки Црногорци одвојени. Ђуришић са 20 официра и војника били су касније послати бродом у Јасеновац. У Јасеновцу, по наређењу пуковника Джала, били су ликвидирани. Ликвидацију је извршио Пицили, који је био одговоран за последње ликвидације заточеника. Дана 15. априла 1945. неки затвореници пробили су кроз капије и жицу. Усташе су отвориле на њих ватру и многи заточеници су ту погинули.

Априла 1945. примио сам наређење од Джала да ликвидирам групу Црногораца, тј. да организујем њихову ликвидацију и онда да их предам Пицили... Замолио сам га да ме ослободи те дужности, зато што је било Црногораца које сам познавао као студент. Умјесто мене, тај посао егзекуције обавио је капетан (сатник) Прпић."

У ИЗДАЊУ
СРПСКЕ
РАДИКАЛНЕ
СТРАНКЕ

Књиге др Војислава Шешеља
могу се купити у седишту
Српске радикалне странке
Трг победе 3, Земун

ЦЕНА ЈЕДНОГ ПРИМЕРКА
ЈЕ 1000 ДИНАРА

ТВРДИ ПОВЕЗ
ЗЛАТОТИСАК

Све информације на телефон: 011/316-46-21

4. НОВЕМБРА

**СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
ПОЗИВА ГРАЂАНЕ
СВИХ 18 ОПШТИНА У СРБИЈИ
ГДЕ ЋЕ 4. НОВЕМБРА БИТИ ОДРЖАНИ
ВАНРЕДНИ ОПШТИНСКИ ИЗБОРИ
ДА УКАЖУ ПОВЕРЕЊЕ
СРПСКИМ РАДИКАЛИМА**

- 1. ЖИТИШТЕ**
- 2. ТИТЕЛ**
- 3. ИРИГ**
- 4. ЛАЈКОВАЦ**
- 5. ПЕТРОВАЦ**
- 6. БАТОЧИНА**
- 7. КЛАДОВО**
- 8. НЕГОТИН**
- 9. МАЈДАНПЕК**
- 10. КЊАЖЕВАЦ**
- 11. ЋИЋЕВАЦ**
- 12. АЛЕКСИНАЦ**
- 13. КУРШУМЛИЈА**
- 14. БЕЛА ПАЛАНКА**
- 15. ДИМИТРОВГРАД**
- 16. ЛЕБАНЕ**
- 17. ЦРНА ТРАВА**
- 18. БОСИЛЕГРАД**

**ГЛАС ЗА СРПСКУ РАДИКАЛНУ СТРАНКУ
ЈЕ ГЛАС ЗА КОНТРОЛУ ДОСОВСКЕ ВЛАСТИ.
НАШИ ОДБОРНИЦИ БИЋЕ НАЈВЕЋА
БРАНА ДОСОВСКОЈ САМОВОЉИ**